

Antologie de poezie creștină
realizată de

Eugen EVU

Ion URDA

HARFELE

H
A
R
F
E
L
E

Editura
CORVIN

HARFELE HARULUI

Antologie de poezie creștină

„...Literatura de orientare spirituală (inclusiv poezia religioasă), este opera unor autori cu necesități spirituale conștientizate și se adresează unor cititori cu același tip de viață interioară, fiindcă ea (în reușitele ei, mai cu seamă atunci când atinge inflexiuni mistice) pornește de la fundamente (nu de la imanență, nu de la aparențe) și se întoarce la fundamente. Într-adevăr, ființa noastră ne depășește pe noi înșine, fiindcă aparține Ființei.

Toți oamenii, absolut toți, au nevoie duhovnicești, atâta doar că mulți le ignoră, spre nefericirea lor, diminuându-și în acest fel ființa.

Or, cantitatea de ființă absorbită în operă îi asigură acesteia trăinicie și valoare. Exact acest fapt conferă poeziei de factură spirituală noblețe și anvergură...”

Eugen DORCESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVU, Eugen – URDA, Ion

HARFELE HARULUI / Antologie de poezie creștină

– Deva: Editura CORVIN, 2007

ISBN 978-973-622-371-6

HARFELE HARULUI

Antologie de poezie creștină

realizată de Eugen EVU și Ion URDA

EDITURA
CORVIN - DEVA
2007

*Această antologie apare prin grija
Asociației cultural-umanitare și
științifice „Provincia Corvina” din
Hunedoara, cu sprijinul Consiliului
Județean Hunedoara*

Redactor de carte: ***Eugen EVU***
Concepție editorială, tehnoredactare: ***Ion URDA***
Concepție copertă: ***Ion URDA***
cu o lucrare de: ***Radu ROȘIAN***
Foto și comentarii: ***Ion URDA***

PRECUVÂNT

Când ne-am asumat ideea și fapta unei antologii cu tematică creștină, contopitoare a scrierilor unor poeți români nou veniți, contemporani, cu cei deja clasici, ne-am așternut la lucrul delicat al unei selecții: obiectivitatea pare a fi inoperantă, criteriul nostru de alegere fiind unul electiv, de regăsire a semnului, mai vizibil ori mai nuanțat, care sclipește în idee și metafora ei, în trupul de cuvânt al Inspirației...

Sperăm să fi reușit un corolar care să dea sațiul spiritual și sufletesc cititorilor.

Ceea ce am constatat cu mai mult decât uimire, este că majoritatea poezilor au acel sentiment fundamental, ancestral, al Religiozității, dincolo de pecetea stilistică a fiecăruia... Ca și cum starea aceasta este una primordială... Credem că într-adevăr, chiar Este!

Așa-numitul talent, în literatură, nu este altceva decât Harul, talantul de care scrie Scriptura creștinilor. Este aproape caduc să amintim acest adevăr.

De acest lucru ne-am convins încă odată, confirmându-se și prin creația poetică, prin arta cea mai vibrantă a Cuvântului omenesc, rostindu-se desigur din Unicul Logos Întrupat, în diversitate și unicitatea identitară, a eului, ca scânteieri din Lumina Universală, a Inteligenței incognoscibile prin rațiune, pe care o numim cu pietatea făpturii, a părții vii din Întreg, a celui pus în Operă de Creator.

Dumnezeu să audă și acești psalmi, deloc păgâni, aceste poezii, deloc habotnice, aceste rugăciuni... Într-o lume ce pare a se accelera ca timp, într-o lume ce pare a

Antologie de poezie creștină

---

se desacraliza, vai, însă atunci se va auto-distruge! Omul creativ, suntem convingși, credem, colaborează cu Divinitatea, așa cum au spus înțelepții și iluminatii umanității dintotdeauna.

Ne bucurăm îndeosebi că am primit sprijin pentru proiectul nostru, întru restituire prin silința de a face un lucru temeinic... Iar bucuria e cu atât mai cuvenită, cu cât între autori există numeroși scriitori tineri sau vârstnici, care scriu creștinește, indiferent cărora dintre Biserici aparțin... În fapt uneia singure, Bisericii lui Dumnezeu .

Eugen EVU și Ion URDA

*Biserica ortodoxă din Hunedoara
de pe str. Popa Șapcă*

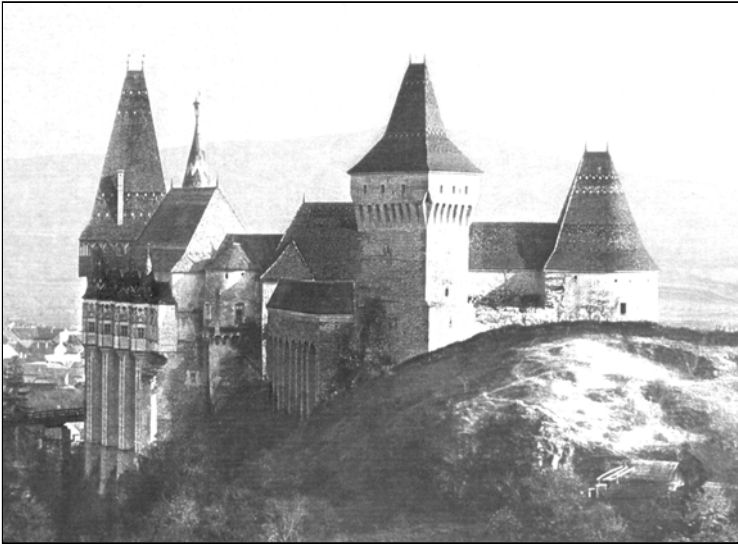
Mihaela GAGA

Harfele Harului

*Auzi-le! Răsună freamătă scapără
De bezna stihiei ne apără
Cu harfa lui David gemene
Felurite însă asemenea*

*Harfele Domnului Duhului Harului
Cu dulce armonia Stiharului
Făcând geloase elitrele vântului
La porțile celeste ale Cuvântului
În toate graiurile de azi
Ale Pământului*

*Și-n toate înțelesurile fiind în Hristos
Precum în ceruri și-aici în oameni, jos,
Harfele Harului, harfele gloriei
Dumnezeirii-mpărtășite istoriei
Și făcând îngerii să tresalte
În Diminețile Slavei Înalte
Harfele popoarelor cele rāmuroase
Care de care mai credincioase
Psalmii noi ai Poporului Tău!
Căci toți suntem poeți ai lui Dumnezeu
Întru cele ce au fost și iară-n lume vin
- Maranatha, Amin!*

*Castelul Corvinilor – vechi bastion
de apărare a creștinătății europene*

Secțiunea I

**CUNUNĂ DE SPICE
CU MACI**

*Creatori creștini clasici și contemporani
din literatura română și universală*

Catedrala ortodoxă din Hunedoara

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Vasile ALECSANDRI

Înviere

Mântuitorul din morți a înviat,
Și fruntea-i, ca un soare
Lucind peste popoare,
Flori de nemurire în lume-a-mprăștiat.
Cristos, zeul credinței, ieșit-a din mormânt!
Ș-a sa reînviere
Ne-arată că nu pere
Dreptatea și credința și adevărul sfânt!
Cristos e viu! Ca dânsul, o! voi ce suferiți
în lanțuri de robie,
Curând la viață vie
Din umbra tristă-a morții veți fi cu toți ieșiți!

Ioan ALEXANDRU

Psalm

Din toată inima din tot cugetul
Și sufletul meu
Iubesc absoluta Ființă
Iar că aproape-o știu mereu
Oceane între noi, de suferință.
Cerurile albastre cortul lor
Peste mări întins peste zidire
De-aș fi cât nimicul de ușor-
Etern voi fi găsit după iubire.
Numai să rămân răspuns
Chip și asemănare
Murind voi fi și mai expus
Învierii lui mistuitoare .

Învierea

Nu mai este moartea la putere
Giulgiuri rămase goale în mormânt
Pământul sfâșiat de înviere
E vindecăt de celălalt pământ

De-acuma viețuirea-i libertate
Frica de moarte-a dispărut
Străvezi cu multă milă vietate
Paradisul care te-a-ncăput.

E-atât de sigur că nu mai este moarte
Că voi pleca de-aici fără să mor
Mă-ntorc la tine mamă de departe
Cu Fiul tău la chip nemuritor.

Imn

Unde este Duhul în lucrare
Pacea, iubirea, bucuria sunt
Nu ca podoabă ci-ntru ființare
De zi cu zi în faptă și cuvânt.

Clipa-i pătrunsă de eternitate
Fiece floare rai cuvântător
Cei ce flămânzesc după dreptate
Cei curați cu inima, ferice lor.

Fericirea

Toți vom avea parte de-nviere
Este dar tuturor
Dar fericirea-mi stă-n putere
Cât am fost iubirii jertfitor.

Eternitatea tuturor e dată
Peste toți se va dezlănțui
Să nu te sature niciodată
Numai din iubire-o poți trăi.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Dragostea e singura avere
Ce se dă în veci pentru puțin
Dobândește mila înfiere
Lacrima din pâine și din vin.

Iona

Nici prin moarte nu scapi de iubire
Iona în pântecul chitului fugit
În loc de moarte-a dat de mănăstire
Și să-ngenunche mortu-a trebuit.
Fugi în moarte dai de înviere
Și trebuie în viață vrei nu vrei
Să te întorci la priveghere
S-aprindă mila candelile ei.

Ioan ANDREI

Cartea vie

O dată ai dat, Doamne, poruncă divină,
ca-n haosul negru să fie lumină,
și-n spații ce mintea nu poate cuprinde
lumină se iscă, țâșnește, s-aprinde
iar anii de-atunci au trecut miliarde
și-ntreg Universul e-o torță ce arde.
Creat-ai în stele ceasornic văpaie,
și-n sori ce-n orbite plutesc, se-ntretaie,
aleargă prin viduri și unul nu cade
păzind înclinări de minute de grade,
și n-a rămas unul să nu corespundă
să-ntârzie-n mersul din veci, o secundă!
Iar între giganții de sori-nebuloase,
ce-ți cântă puterea-n slăviri luminoase,
creat-ai pământul, neant, neființă,
să-și vadă nimicul, să stea-n umilință,

că-ntre uriașii de foc și lumină
își clatină umbra de smârc și de tină!
I-ai dat să vegheze un astru din ceruri
și luna de pază-n albastre eteruri,
să-i numere mersul în ani, luni și zile,
semănându-le în scoarță ca pagini de file,
Confident de taine-n urmă-ai creat omul,
să-ți cunoască cerul s-admire atomul.
Și-ai sădit într-însul suflet de lumină
iar cartea cea vie lui i-ai pus-o-n mână
ca citind să creadă puterii divine
și să Te cunoască și să ți se-nchine!

Paul ARETZU

Poetul, un mare și adevărat poet, este și un profet al vremii noastre, în nici un caz dintre profeții mincinoși. Paul Aretzu, re-întreabă ceva dintotdeauna, întreabă divinitatea din memoria ancestrală:

„Există cu-adevărat timp?„Nu știm de ce vom muri.”

Îndrăznesc a nuanța: „Existăm prin aceea că suntem Operă, deci devenim.

Așa grăit-a careva : „noi suntem semințele timpului” ...Și adaug: „Nu știm DE CE, dar știm că vom muri. Poate știm... Făpturi, adică făcuți, singurii cu știre de-o moarte, neconsolați a muri, crezând în înviere” Știm că nu știm...

Iată calitatea esențială a psalmilor lui Paul Aretzu: efectul placebo, unul... concentric! ...Ori de câte ori îi recitești, în „Cartea Psalmilor” cu glas încet ca nu doar pentru tine, parcă te rogi sieși. Pul Aretzu, un hermeneut, un semiotician, un eseist, un teolog, poate „teolog disident”, cum scrie Santiago Montobbio, tradus de noi în numărul trecut.

Ce denumire să-i dau sentimentului rar de a-l fi citit și a mă fi recenzat impecabil? I-l asociez unui rar exeget, Adrian Botez.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Ecleziatic modern, poet practician... Stihuri și eseuri areziene, Arteziane!

Cum sună, cum ar răsuna aceste poeme în limbile încă despărțite, după Babilon? Nu mă refer la noua boscorodire, la multiligvismul delirurilor „textualiste” sau „sexualiste”, totuna. Păi cum altfel, decât în limba Poieion, a colaborării cu divinitatea.

Cum ar suna Varlaam în turcă, în japoneză? Cred că Paul Aretzu sună răsunând cel mai intraductibil în română. Care euristica va răsădi în extramurosul edenic... euristica euro?!? ...și un poet ca Paul Aretzu. Citez înfim din din corolarul celor doar patru texte alese preferențial:

...„Și-mi întorc inima spre scheletul în zbor al păsărilor,și aștept să aflu ce zice auzul...Și pipăi cu limba roșeața cireșelor”.. (Cu ce-i mai prejos acest vers genial, de „tristețea mea aude nenăscuții câini/ pe nenăscuții oameni cum îi latră”, al lui Nichita Sergheievici Stănescu? Sau bunăoară: „literă în cer căzută în ferești” . Sau „Ajută-l, Doamne, pe fratele meu, mortul, căci mai are încă față de om”...

„Soț al rugăciunii și amant al poeziei”, Paul Aretzu a dobândit o conștiință de Poet, ci adevăr zic nouă, mă tem că eu, care mă găsii să-l întrerup din „îngenunchierea în carte”, de fapt smulgerea și zborul inefabil, abia am fost iertat a nu dobândi o conștiință de înger căzut... Ni-i dor de noi înșine, iartă-ne, Domine!

Prin aceea că nu suntem noi strigătorii la cer, ci ne adevărim ori ba, melodiind Creația. Paul Aretzu ne fascinează prin ceea ce spune, dar mai ales prin Cum spune, respune ... În limba primordiei.

Eugen EVU

Psalmul 1o

Doamne, sunt prea rău dar sunt și bun. Doamne, de dimineața până seara citesc întruna. Mă îngenunți printre cetele sfinților postitori, printre copiști și printre îngrijitorii de la gânduri, cerșind milostenie, căci mi s-au spus minciuni despre minciuni.

Doamne, ești cruce vie. Limpezește-mi literele, ca vorbele mele să aibă miros de om cuviincios. Doamne, Tu-mi umpli ochii cu întreită bucurie.

Antologie de poezie creștină

Eu cânt cu ardere de Dumnezeu. Respect doctrina poetică. Eu aduc din munte, din pustietate cuvinte noi . Tot timpul, Doamne, sunt abia ieșit din bibliotecă.

Doamne, dă-mi iubire fără chip, împinge-mă în abisul blândeții. Răsuflarea mea este plină de rugăciune, în această seară desăvârșită în care am rupt fărâmaturi din cealaltă pâine.

Spre Dumnezeu, Cel Singur, îmi îngenunchiez gândurile, Doamne din ceriu, Încordează-Ți sprâncenele spre sufletul meu moale.

Psalmul 12

Părinte, există cu adevărat timp? Nu știm de ce vom muri. În cele vechi este Domnul care în vecie se naște de Crăciun. Venind pe lume, răstignit sunt și eu, Doamne, ca într-o apă, pe trecut, prezent și viitor, dar nemântuitor. Doamne, fă-mă blând hermeneut al credinței, căci Tu ești Dumnezeu al dumnezeilor și nu Dumnezeu al unor copii.

Doamne Dumnezeule, Cel ce ești fără încetare, să nu fim înțepați cu veninul morții. Ajută-l. Doamne, că poți, pe fratele meu, mortul. Uple-mi, Doamne, coșul pieptului, nu cu timp, ci cu dragoste. Dă fratelui meu, mortul, milostenie. Uple-mi, Doamne inima cu minte dezmarginată, că hrană a sufletului este rugăciunea neîncetată. Doamne, mângâie frica desăvârșită a celui mort, pune-l pe el să intre în cititul universal, primește-l în prezența Ta, șterge-l de sudoarea despărțirii. Ajută-l, Doamne, pe fratele meu, mortul, căci mai are încă față de om.

Doamne, învață-mă scrierea cărților. Lipește răsuflarea mea de mângâietorul Tău nume. În vanitatea mea, credeam că fără mine n-ar exista timp, iar acum, cu ochii scânteind, cânt Miezonoptica și te respir, Doamne, cu inima, Iisus al meu, în afară de Care nimic nu există.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Dă-mi, Doamne , un toiag bun pentru drumeagul cuvintelor, fă-mi timpul îndurător.

Psalmul 14

Doamne, iart-o pe mama mea că m-a născut, socotindu-mă fiul ei. Gângăvesc jertfa rugăciunii. Am întărâtat răbdarea Ta.

Sunt trup îndesat în ceasuri, cu mațe. Mi-ai dat suflet cu mireasmă, Muldorite, mi-ai dat soare mic sub geană. Fața mea este plină de bube și mâinile mele exangue au dat prescuri câinilor.

Și-mi întorc inima spre scheletul în zbor al păsărilor, și aștept să aflu ce zice auzul. Și pipăi cu limba roșeața cireșelor.

Până în veac mă dor smintelile mele și viața mea ca o ploaie s-a irosit.

Iartă-mă, Doamne , înmulțitor de pâini și de pești Cel Ce ai înviat morți, literă în cer căzută în ferești.

Doamne, care faci cărțile să vorbească, fă, sângele meu, întreit să iubească.

Psalmul 16

Caută-mă, Doamne, fiindcă sunt rătăcit, apucă degetele mele. Crede în mine, Doamne .

*din CARTEA PSALMILOR
Editura Cartea Românească, 2003*

Tudor ARGHEZI

Psalm de tristețe

Cu ochii, Doamne-n turla-ți milostivă

Dau tot ocol stâncoasei catedrale.

O crizantemă-ți tremură-n ogivă

Luceafărul cu mia-i de petale.

Ți-aș mulțumi de darurile toate,

Antologie de poezie creștină

Plugar în brazda ghersului săracă,
Slova s-a rupt și graiul nu mai poate
Cu bunătatea ta să se întreacă.
Aș încerca să-ți fac un spic mai strălucit
În znopi încinși cu fire de beteală.
Dar, Doamne, încă nu a izbutit
Să-mi încolțească boaba de cerneală
Să-ți cânt aș vrea și-s tot neputincios,
În vis și cobza mi s-a destrămat .
Uită-te, Doamne, jos de tot, în jos,
Se roagă către tine cel îngenuncheat .

Charles BAUDELAIRE (Franța)

Călugărul cel rău

În mănăstiri bătrâne pe ziduri luminoase
Se pot vedea tablouri cu Adevărul sfânt,
Ale căror efecte, stârnind simțiri pioase,
Împuținau răceala ascezei lor oricând.
Pe-acele vremi, când Domnu-aduna ce semănase,
Mulți frați iluștri, astăzi numiți din când în când,
Își luau drept ateliere câmpiile cu oase,
În simplitate Moartea mereu glorificând.
Mi-e sufletul o criptă în care, schimnic rău,
Tot zac de-o veșnicie și-o tot străbat mereu;
Nimic nu-nveșmântează aceste ziduri grele.
O, ce călugăr leneș! Când oare am să știu
Să fac din trista-mi soartă ce m-a-ngropat de viu
Iubire-n ochii-mi jalnici și lucru-al mâinii mele?

Lucian BLAGA

Psalmul 151

Ai fost cândva, prin primăveri, prin ierni,
prin toamne,
Al semințiilor și-al regelui David erai.
Ai fost cândva, dar unde ești acum ?
Te-ntreb, căci s-ar putea să fii trecutul, Doamne.
Unde-ai căzut în lume rupt, tu care câteodată
Te alegeai și-n fața mea ca soarele din mare,
Tu care-ai fost cândva și-al meu, prin toate ?
În golul ce-l lăsași căzând, ceva mă doare .
Aducere-aminte, tu, puternică și mare.
Nu te mai văd, dar te mai simt în noapte.
Te simt duminica și toată săptămâna
Cum ciungul simte o durere-n mâna
Pe care n-o mai are.

Bunavestire

În noaptea asta lungă, fără sfârșit,
o femeie umblă sub cerul apropiat.
Ea înțelege mai puțin decât oricine
minunea ce s-a-ntâmpat.
Aude sori cântăreți, întreabă,
întreabă și nu înțelege.
În trupul ei stă închis ca într-o
temniță bună
un prunc.
De nouă ori se-nvârte discul lunei
în jurul pruncului
El rămâne nemișcat și crește
mirându-se.

.....

În noua noapte fără sfârșit
ciobanii păzesc nașterea unor semne cerești.

Antologie de poezie creștină

Mă duc între ei să vestesc:
Tăiați-vă mieii pe cruce
în amintirea jertfei ce se va face.
Ridicați-vă de lângă foc
În cojoace cu flăcări de lână.
Luați făclia ce-am aprins-o
în steaua coborâtă
deasupra ieslelor roase de boi
și dați-o mai departe
din mână în mână.
În curând fiul omului va căuta un loc
unde să-și culce capul
răzimându-și-l ca și voi
de pietre ori de câni adormiți.
În curând rănile purtate prin văile noastre
s-or vindeca
închizându-se ca florile la întuneric.
În curând picioarele albe
vor umbla peste ape.

Ana BLANDIANA

Imn

Tu care-ai rupt cu nevinovăție
Blestemul ce supune rodirea maculării
Precum izvorul se supune mării,
Fecioară născătoare de Dumnezeu, Marie!
Tu care-aștepti să crească în jurul florii măr
Și Fiul ți-l îngropi spre înviere,
Nu-mi cere să renunț, s-aleg nu-mi cere
Între împlinire și-ntre adevăr.
Dă-mi doar puterea dragostei, credința clară
De înțelesul cărnii mai presus
Și-nvață-mă să sper lângă Isus
Tu, Mamă-n veci, dar pururea fecioară.

Dimitrie BOLINTINEANU

La Dumnezeu

TU, putere creatoare,
Ce dai viață și mișcări
Și la legi neschimbătoare
Pui sublimele-ți lucrări;
Nu știm ce-i a Ta natură,
Însă știm că Tu trăiești
Și a lumelor făptură
Cauza sublimă ești.
Tu ai cunoscut eterul
Cu-ntuneric și lumini;
Ai încins ferice cerul
Cu planeții Tăi divini.
Zorilor în dimineață
Dai frumoasele culori;
Văilor le dai verdeață,
Roua o reverși pe flori.
Zilelor le dai splendoare;
Florilor parfum divin;
Serilor le dai răcoare;
Aerului zborul lin.
Cu divina ta suflare
Tu țărâna înviezi
Și la prima ei mișcare
Cu cuvântul o veghezi.
Nu-i amoare mai curată,
Mai sublimă pe pământ.
Fericit cel ce se-mbată
În extazul Tău cel sfânt!
Ideala Ta iubire
Orele n-o mărginesc,
Nu aduce obosire,
Florile-i nu veștezesc.

Antologie de poezie creștină

Dacă viața are chine
Lângă atâtea mulțumiri,
Relele fac mai senine
Fragedele fericiri.
Dar e viața dată nouă!
Cela care ne-a creat
Fiu era dator El nouă
Zilele ce ni le-a dat.

Adrian BOTEZ

LVI

Îți spun cuvântul, tu mănâncă mierea:
Am spart oglinda dinspre Paradis
Și, prin spărturi, lumină adierea
Celor ce-și iau un trup, căzând din vis.
Plesnite coarde- ceru-i veninos-
Dincolo și dincoace,- aceeași voce
În trup tu chemi păianjenul păros,
Cuvânt stufos târâsc picioare-atroce.
E drum deschis și-amestec și-amețeală
Aștrii se plimbă printre-artere sacre –
Ba-i armonie, ba e potriveală,
Până- auzi-vom glas de catedrală:
„Toate la locul lor! Iar tu, Poete,
Mâna pe mătură – fă rânduială”!

XX

Sunt vinovat că nu m-am înarmat.
Tot slab, aștept ce n-o să vină-
Dar, Doamne-al meu, cât încă sunt curat,
Aruncă-mă- n război, cu tot cu vină
Cât încă am lumini ce risipi,
Cât vorba mea grăiește, încă, bine,
Învață-mă să mor spre a-i iubi
Pe cei năpăstuiți în drum spre Tine

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Dă morții mele rost- a Ta zidire
Să m-aibă-n ea, umilă cărămidă
Și să fiu bici, stihilor, trezire –
Să scad întârzierea din omidă,
De la arhangheli să-nvăț foc și fire –
Să ies, fluture sfânt, din crisalidă.

LXV

Colecționar de răni ale-omenirii
Poetu-însângerat binecuvântă:
Graiul, scurmat de-ororile vestirii,
Suie e cu Hristos, pe Crucea Sfântă.
„Veniți de luați lumină din cuvinte!”
Vă strigă Bardul, oferindu-și coasta.
Cu deget, ori cu sulițe, -ori cu minte
Împărtăși-ți-vă din roua-aceasta
Să nu lăsați să se cicatrizeze
Vreodată, rana bietului Poet!
Ar fi lumina-n lume să-nceteze.
Copacul să înghețe în portret
„Veniți de luați lumină din cuvinte!”
Învie miri – și nu mai sunt morminte.

Doina BULAT (*Basarabia*)

Rugă

Să nu se rupă noaptea, Doamne,
Să nu se rupă,
Căci mi s-aprinde umbra, Doamne,
Și mă usucă,
Mi se dezbracă gândul, Doamne,
Mi se dezbracă,
Mă lași săracă, Doamne,
Săracă, săracă.

Antologie de poezie creștină

Să nu se rupă noaptea, Doamne,
Să nu se rupă,
Căci mi se surpă pleoapa, Doamne,
Iarăși se surpă,
Mi se deschide oblonul, Doamne,
Iar se deschide,
Mă poate oricine ucide, Doamne,
Un gând ucide.

Să nu se rupă noaptea, Doamne,
Să nu se rupă,
Căci mă apucă moartea, Doamne,
Ca să mă ducă,
Ducă departe, Doamne,
Departe, departe
Și mă desparte, Doamne,
De mine, desparte.

Să nu se rupă noaptea, Doamne,
Să nu m-audă,
Căci plâng fără lacrimi, Doamne,
Și luna e udă,
Și perna mă culcă, Doamne,
Și-n noapte mă urcă.

Să nu se rupă noaptea, Doamne,
De inima-mi crudă,
Căci noaptea mi-e rudă, Doamne,
Noaptea mi-e rudă,
Și merg în neștire, Doamne,
Spre ea, în neștire,
De-o viață, de-o viață, Doamne,
Nu am oprire.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Shaul CARMEL (Israel)

Ce-ai turnat în mine?

(psalm 8)

Ce-ai turnat, Doamne,
În lutul întrupării mele?
Să nu-mi povestești ca mama
Că-n noaptea aceea de iulie,
În orele de chin ale facerii,
A plouat doar cu stele și îngeri.

Uită-te în ochii mei, Doamne,
Și spune ce ai făcut
Cu cenușa lui Iacov,
Cu pulberea lui Itzac,
Cu rămășițele lui Iosif
Cu praful oaselor lui David?
Și cu cel al lui Schlomo?
Ce-ai făcut Doamne cu ele?
Nu le-ai durat pe toate în mine?
Că-s flămând de măreție
Deși sunt sătul
Că mă simt jertfit
Când jertfesc pe alții.
Că am preacurvit cu Lea
Când mi-o doream pe Rahel.
Că războindu-mă cu toți,
Voiam, de fapt, să cânt la harpă
din arfa cu opt coarde a poeziei
Și să domnesc patruzeci de ani
În pace. Numai în pace.
Ce-ai turnat, Doamne,
În lutul întrupării mele
Dincolo de stele și de îngeri?
Ce-ai turnat în mine, Doamne?

Antologie de poezie creștină

Casa Ta

(psalm 13)

.....

De ce te miră, Doamne, că nu-Ți calc pragul?

Că nu intru în lăcașul Tău să mă rog?

În Casa ridicată de mine, din mâinile mele

Îndatorate, flămânde și credincioase Ție?

Ce să caut acolo, Doamne: pe cine?

Bunicul meu nu mai este. Nici urmele pașilor săi,

Nici urmele vocii sale care cutremură inimile

Și pereții. A murit de dorul Tău și-a bunicii.

Ce să caut acolo, Doamne? Pe cine?

Nici Tu nu mai vii la rugăciune.

Cei ce te caută cu adevărat se roagă-n neștire

Cu spaimă și speranță în învâlmășeala străzii.

Rugăciunile, Doamne, le fac cei care Te caută,

În nesiguranța lor, în stradă. Marile rugăciuni,

Doamne, se fac numai în stradă! Atunci de ce Te miră

Că nu intru în lăcașul Tău?

Ion CHICHERE (*in memoriam*)

„...un Iov al poeziei moderne românești”

Eugen EVU

Nașterea din somn

suntem niște plante cu sânge.

toată gândirea noastră se repetă

în semințe. între adam și măr

între cain și abel

a fost noapte

după cain frunzele

s-au făcut șoapte.

până în miorița biruit-a sămânța

în spate cum curge sângele în față învie ființa...

și nu se mai sfârșește...

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

---

pe o palmă a lui Christos sângele curge-n ebraică
pe cealaltă-n grecește...

    între suflet și spirit este suferința
    între moarte și înviere sămânța
    căci doar planta învie
    în timp ce animalul se naște...

Legea de autor

D-lui Petre Țuțea

    Nu vă bate pe voi Dumnezeu?
În timp ce vorbea își arăta
gingiile goale
ca ale unui sugar.
    obrajii supti.
Fruntea netedă
scăldată de broboane infime.
    Nu vă bate pe voi Dumnezeu?
    repetă în mână cu Biblia
    pe care o arăta tuturor
    ca pe o Lege
    de Autor.

Zgomotul de fond

    poezia e acea tristețe care rămâne
    în urma trenului.
    acel zgomot fin și îndepărtat...
    poezia este zgomotul de fond al universului
    ecoul palmei lui Dumnezeu pe talpa întâiului făcut.
am stat cu capul întreg băgat în gura tăioasă
a paharului. și doar porunca Lui
m-a salvat. deși nimeni nu vede nimic
când stau cu genunchii goi pe rouă
mă înalț de la pământ.
    poezia este zgomotul de fond al universului
    și nu acest bâzâit al frigiderului gol la

Antologie de poezie creștină

---

ora 6. și nu această aură verde a
contorului electric ce se deplasează lent spre
roșul
zorilor.

poezia este zgomotul de fond al universului
ea se aude tot timpul
și nu-i nimic de făcut.

***

roagă-te rugăciunii
să te primească în ea:
în cuvânt.

Coroana de spini

m-ați vândut pe treizeci de arginți
și Petru s-a lepădat de mine
dar eu știam că acesta va fi
prețul iubirii ce mi se cuvine
știam că-mi veți trage la sorți
cămașa de mire
că mă veți încorona cu spini
și învinui de iubire

... Lama sabactani

de la durere nu mai pot învăța prea mult
- foarte ușor se poate cădea în ură -
e greu să fii sfânt într-un om
dar om într-un sfânt este peste măsură

Mesă

Doamne tu știi în mine sunt prăpăstii
mai adânci decât în afara mea.
Doamne tu știi în mine focul mistuie
mai tare decât lava
din crater ce urcă și dă peste margini.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Doamne pe care te ating cu degetele naiv
ca un fluture para cu trupul său rarefiat și pufos.
M-am trezit, Doamne, în râu scaldat în pământ
dimineața în aer.
Am strigat către tine tare și viu
bolnav și putred
în carne și sânge și oase
când pe îngerul meu l-am văzut
țintuindu-mă-n spaimă
cântând

Drumul Damascului

la capătul întrebării
nu mai vreau să devin răspuns
dincolo de materie
sufletul
și-a călătorit trupul
între lux și mizerie
între pământ și Lumină

răsucit ca o particulă fină
într-o ecuație
împărțit de semnul crucii
în cauză efect și relație
sunt la capătul întrebării
pe drumul Damascului
Doamne dă-mă înapoi altcuiva
e ora șase
nu mă lăsa să mă pierd
ca un sânge de floare
pe o masă fără memorie
parcă sunt virgula
dintre două războaie
într-o carte de istorie

Antologie de poezie creștină

---

răspunsul meu nu-l pot întreba
cu toate apele mării
să fiu doar o rană
la marginea sării?
șterge fețele zarului
spală cuvintele de rime
„cerul înstelat deasupra mea
și legea morală în mine”

Strigătul

Doamne
Tu ești strigătul meu
eu am văzut spaima fluturând
ca un pansament
de care atârna pielea buzelor
cuvinte rupte din cuvinte
și vâjâitul sângelui
înconjurând capul
Doamne
Tu ești victoria mea
întrebarea smulsă din mine
ca o spadă
și rana
care se închide
în răspuns

2007 – *Se înalță*
Biserica greco-catolică
din Hunedoara

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Nichifor CRAINIC

Isus prin grâu

Prin grâul copt, pe unde-aleargă

Șerpuitoarea mea cărare

Ce scapătă departe-n aur

De glorioasa înserare

Mi s-a părut că treci, Isuse,

Precum treceai pe vremea ceea

Gustând în mers prietenia

Pescarilor din Galileea.

Pe părul tău încununându-l

Juca o flacăra bălaie

Și soarele muia veșmântul

Drumeților în vălvătaie.

Vorbeai...și inimile toate

Se aninau de vorba ta

Și le purtai ca o podoabă

De ciucuri prinsă la manta

Că vorba ta era mai dulce

Ca rodiile din Edom

Și nomenul dumnezeirea

Îl îndumnezeia pe om

Treceai... și sângea în tine

Prigoana crudelor sinedrii

În zări vă așteptau gigantici,

Cu crengi ocrotitoare, cedrii.

Iar eu părea că merg în ceata

De ucenici și ucenice

Și sfarăm și eu, pentru cină

Cu palmele – amândouă, spice.

Eram, socot, prea mult al lumii

Și prea puțin al vremii tale,

Că pământeană grijă, Doamne,

m-a-întârziat, stingher, pe cale.

Antologie de poezie creștină

Pe-același galben grâu coboară
Același glorios apus,
Dar n-aud vorbele-ți pe care
Evangheliștii nu le-au spus.

Trecură veacuri și cu ele
Că treci din nou mi s-a părut
Și-ți caut urma luminoasă
În lutul moale, s-o sărut.

Rugăciune pentru pace

Slavă Ție, Doamne, pentru-această noapte,
Somnul meu în unda lunii s-a scaldat
Din abisul păcii visului i-ai dat
Deslegări de taine prin năluci de șoapte,
Slavă Ție, Doamne, pentru-această noapte !

Semăna cu noaptea umilitei nașteri
Când ai rupt pecetea vechiului blestem,
Pacea Ta-nstelând-o peste Betleem
Și vărsând lumina veșnicei cunoașteri
Semăna cu noaptea umilitei nașteri.

Îngerul lăsase porțile-ntr-o parte
Cântec fără sunet Te slăvea-n sobor,
Unduiau azurul aripi fără zbor,
Când spre-abisul păcii, nezărit departe,
Îngerul lăsase porțile-ntr-o parte.

Doamne, dă-mi și mie pacea Ta cerească,
Miezul de tăcere al strigatei vieți
Care-nflăcărează din fricoși profeți,
Măduva ce-mpinge vârful să-nflorească
Doamne, dă-mi și mie pacea Ta cerească.

Dă-mi și mie pacea inimii, Stăpâne,
Flacăra ce nu se zbate-n uragan,
Să răzbesc războiul duhului dușman,
Căci țărâna trece, sufletul rămâne,

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Dă-mi și mie pacea inimii, Stăpâne.
Tu, răcoarea celui ars pe rug, Iisuse,
Și dulceața celui sfâșiat de leu,
În arena morții, Dumnezeuul meu,
Fii și răsăritul vieții mele-apuse,
Tu, răcoarea celui ars pe rug, Iisuse.

Aura CHRISTI

Limpezește-te

Nu Te clinti, Preaînalte, din mine.
Limpezește-te ca argintul lămurit
În foc de șapte ori, ca liniștea
Ce-și plătește extazul cu asupra
De măsură până la sfârșit.
Tu, Cel veșnic împlinindu-Te
Din toate neîmplinirile,
Cu bucuria ce-și contemplă
Tăriile, patimile, vârfurile
De gheață, fosforescente zidirile;
Tu, Cel ce luneci prin ceruri
Neidentificate, frământându-mi harul
Și îndoiala, dându-le astrilor rost, temelie,
Nu Te clinti, odihnește-Te,
Facă-se voia Ta prin mine.

Dies Dominica

Și apoi s-a făcut ziua a șaptea.
Te odihneai, contemplându-Ți lucrarea.
Cerul fixa aștrii înceți în cartea
Ta, de unde începeau iarna, marea.
Nu erai nici aproape, nici departe
De natura tuturor lucrurilor,
Disputate între viață și moarte...
Ochii închegau duhul făpturilor,

Antologie de poezie creștină

Care deveneau rostire și rană,
Desăvârșindu-Te spre vârful de zi,
Însămânțat de lupi fără prihană,
Îngeri cu-n trup care se va limpezi.
Urmăreai împlinirea neliniștit.
Mâna Ta dreaptă obosise-ntre timp.

Vocea

Atâtea secole obscure au trecut
Pân'am urcat la Vocea ce era-n mine.
Intru-n sfârșit de veac tânăr. Un braț tăcut
Regăsește semnele-adâncului. Cine
Le recunoaște blând și puternic va fi,
Stând drept între demon și înger, între zi
Și hotarul ei crepuscular. Cineva
Numai ochi, numai inimă va fi cândva.
Eu voi urmări aceeași Voce, târziu.
Prin noapte voi înainta ca prin mine,
Ca pe limita incandescentă, vie,
Ce nu mi-a aparținut, nu-mi aparține...
Sunt aceeași femeie absolută. Știu:
Sunt doar mâna prin care Vocea se scrie.

Constantin CUBLEȘAN

Din icoana vremii

Într-o noapte simplă, pe cărări lunare
A venit din țara rece-a nimănu
Iarna-scuturând polenul stelelor sîlhui
Și stropind pe cetini său de lumânare...
În odaie-s singur și nici Bunul nu-i
Să-mi șoptească-n pipă basme la culcare –
Somnul mă cuprinde ca o apă mare
Și pleoapa-nchisă mă robește lui.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Din icoana vremii, o, copilărie,
Cum aş vrea o clipă să te-ntorci măcar
Cu naiva ta-nşelătorie
Să mai cred că vine-n sanie-argintată
Moş Crăciun cu daruri, pe nămeţi de var –
Şi la geam, de veghe să stau noaptea toată...

Petre DULFU

Mărturisirea lui Petru

Prin ținutul Cezareii
Când trecea cu-nvățăceii,
I-a-ntrebat Iisus: -Drept cine
Oamenii mă iau pe mine?
Ei i-au spus: -Te ia poporul!
Drept Ioan Botezătorul,
Drept Ilie, Daniel
Sau drept alți proroci la fel.
- Dară voi, din jurul meu,
Cine ziceți că sunt eu?
Petru a zis: -Ești Sfântul Fiu
Al lui Dumnezeu cel viu.

Domnu-atunci a glăsuțit:
- Ucenice fericit!
Astea, nu om ți le-a spus,
Ci chiar Tatăl cel de sus!
Tu ești Petru-alesul meu,
Și pe-această piatră eu
Mi-oi zidi Biserica.
Veacuri n-o vor dărâma.
Ba chiar iadul n-o fi-n stare
La pământ să mi-o doboare.
Ție-ți dau de azi 'nainte
Cheia-mpărăției sfinte.

Tot ce jos lega-vei tu,
E legat și-n cer de-acu;
Ce vei dezlega aci,
Dezlegat și-n cer va fi!

Victor EFTIMIU

Darurile magilor

Pleacă, încărcați, de daruri
Cu suflet nou și gând smerit
Și steaua s-a oprit din drumu-i
Și ei din drum s-au fost oprit.

La Vifleim sosiră magii

Și-n staul iată-i adunați...

Un mieluşel privea pe gânduri

La barba Crailor ciudați.

- Adus-am Domnului prinoase!

Vorbi bătrânul Melchior

Și desfăcând mătăsuri albe

Le flutură în focul lor.

- De ce te-au întristat, Mario,

Albimile de in și fulgi?

- În pânze și-n mătăsuri albe

Mi s-a părut că văd un giulgi.

- Adus-am Domnului cunună!

Vorbi Gașpar, - nu te-nsenini?

- Cununa ta de pietre scumpe

Mi s-a părut c-a fost de spini!

- Adus-am Domnului mirezme!

Vorbi de-odată Valtazar

Și resfirând tămâie-n palme

Svârli risipa ei în jar.

Un fum și-o flacăra verzuie

Se ridică până-n tavan

Și-n flacăre văzu Maria

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Cum trece umbra lui Satan.
Și-n flacăra văzu un tânăr
Urcând Calvarul înțelept
Și ochii lui erau albaștri
Ca ochii Ce-i zâmbeau la piept...
- Prin moartea lui, el fi-va lumii
Mântuitorul de păcat!
... Maria își întoarce ochii
Și-a plâns - cu suflet împăcat.

Mihai EMINESCU

Rugăciune

Crăiasă alegându-te,
Îngenunchiem, rugându-te,
Înalță-ne, ne mântuie,
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Asupra-ne coboară,
O, Maică preacurată
Și pururea fecioară
Marie !
Noi, ce din mila Sfântului
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce, clară,
O, Maică preacurată
Și pururea fecioară,
Marie !

Ady ENDRE

Poet maghiar clasic transilvănean

Îi duce Dumnezeu pe cei

Îi duce Dumnezeu pe cei
Iubiți de El, fără noroc,
Le-aprinde-n piepturi inimi iuți,
Acestea-s carele de foc.

Popor de sfinți aleargă-n Cer
Și stă pe unde-n veci e nord,
Pe Himalaia-n vârfuri reci
Carele sună și fac colb.

Între Pământ și Cer, străini,
Îi mână Soarta-n dușmănie
Spre frumuseți de gheață și venin
Gonește carul sfântului Ilie.

Inima arde, mintea-i înghețată,
Pământul piere-n urma lor răsând,
Milosul Soare calea le-o arată
Cu rece praf de diamant bătând.

Caravana Sfântului Duh

Un negustor pe nume Sfântul Duh
A dat prin vremi comandă și grabnică și mare.
Venim din cele-o sută de colțuri ale lumii
Pe fulgere, pe aburi, pășind pe jos și-n care.

Tăiarăm pe cămile în lung și-n lat Sahara,
Și prețioasa marfă în parte s-a trecut.
Dar însuși Sfântul Duh a vrut-o astfel:
Un pic de Viitor, puțin Trecut.

Budha, Isus și Moise au viețuit cu noi:
Purtăm în minte mii de vorbe vane.
Ia-ți marfa după cum ne-am înțeles,
Plătește-ne, Duh Sfânt, ne este foame.

O, noi sărmani și-atât de triști geambași,
Mândrii Soloni, purtând Ideii chipul!

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Trăiesc bogați risipitori voioși,
Iar nouă ni-i comoară și ni-i Destin nisipul.
Lungi zece zile: zece mii de ani.
Iar zorii de Rusalii-s mereu un strâmb răspuns.
Limbi de jărătic, aur, aur cald:
Această caravană le-a meritat de-ajuns.
Bețivi cinstiți, cu mâini istețe-ntr-una,
Castane pentru alții doar am scos.
Vrăjiți de vorbe trecem pe lângă fericire
Ca un turist printr-un meleag frumos.
Ne risipim de sânge și putere
Dintru-nceput de grindini am fost pe lume scoși,
Își rostuiesc pământuri, fac bănci, ridică fabrici
De mii de ani încoace cei mintoși.
Ehei, Duh Sfânt, n-așteaptă caravana,
De ciorbe de idei ne-am săturat.
Arși de furtuni, ruți de șacalii-n haite,
Vrem o-mplinire cu adevărat.
Duh Sfânt, plătește. Căci ne prea ajunge
Tristețea pe degeaba acestei mari iubiri.
Iată-am sosit. Și fulger dau umbrele de sânge
În zorii de Rusalii încinși de trandafiri.

*Mănăstirea Prislop
Clopotnița construită de Părintele Arsenie Boca,
supranumit „Sfântul” de localnici*

Rugăciune

„Stăpâne-nsângerat, Domn al luminii
Și Veșnicie limpede, Iisuse!
Tu, care ai primit pe frunte spinii
Și cuie adânci în mâinile-Ți supuse,
Tu, Domn al Răstignirii și-nvierii,
Care din cruce ne-ai făcut lumină
Și Răsărit din rănile tăcerii
Și cântec din osânda-Ți fără vină
Dă-ne-nceștarea Ta, dă-ne puterea
din ceasul pironirii-nsângerate,
să ne primim și cuiele și fierea
ca Tine-n marea Ta singurătate.
Pe fruntea țării zâmbetul ți-l puse
Și Neamul care-acum osânda-și duce
Învață-l Tu amara rugăciune
din clipele suirilor pe cruce.
Cu mâna Ta ca borangicul lumii,
Din răni oprește sângele fierbinte,
închide-n piepturi geamătul furtunii,
sărută-i țării lacrimile sfinte!
Și sus, pe crucea crâncenă, pe care
stă neamul nostru-nsângerat, Tu scrie,
Iisuse, un aprins inel de soare,
ca semn al învierii ce-o să vie.
Și spune morților din lut să nu blesteme,
ci sub trifoi, sub dâmburi, sub secară,
s-aștepte pașii Tăi călcând prin țară
și semnul munților ce vor aprinde steme.
Și spune morților de sub troițe sfinte
că va veni cândva o dimineață
când Neamu-ntreg va fulgera la viață,
cuminecat prin sfinții din morminte.”

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

As-noapte, Isus...

As-noapte Isus mi-a intrat în celulă.

O, ce trist, ce înalt era Christ!

Luna-a intrat după El în celulă

Și-l făcea mai înalt și mai trist.

Mâinile Lui păreau crini pe morminte,

Ochii adânci ca niște păduri.

Luna-L spoia cu argint pe veșminte,

Argintându-i pe mâini vechi spărturi.

M-am ridicat de supt pătura sură:

- Doamne, de unde vii? Din ce veac?

Isus a dus lin un deget la gură

Și mi-a făcut semn să tac...

A stat lângă mine pe rogojină

- Pune-mi pe răni mâna ta.

Pe glezne-avea umbre de răni și rugină,

Parcă purtase lanțuri, cândva...

Oftând, și-a întins truditele oase

Pe rogojina mea cu libărci.

Prin somn, lumina, iar zăbrele groase

Lungeau pe zăpada Lui vărgi.

Părea celula munte, părea căpățână,

Și mișunau păduchi și guzgani.

Simțeam cum îmi cade tâmpla pe mână,

Și am dormit o mie de ani...

Când m-am trezit din grozava genună,

Miroseau paiele a trandafiri.

Eram în celulă și era lună,

Numai Isus nu era nicăiri...

Am întins brațele. Nimeni, tăcere.

Am întrebat zidul. Nici un răspuns.

Doar razele reci ascuțite-n unghere,

Cu sulița lor m-au împuns.

- Unde ești, Doamne? am urlat la zăbrele,

Antologie de poezie creștină

Din lună venea fum de cățui.
M-am pipăit, și pe mâinile mele
Am găsit urmele cuielor Lui...

Octavian GOGA

Rugăciune

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii Tale.
În drum mi se desfac prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte, -orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povața ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne văzul meu îndreaptă.
Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește-n brațul meu de-a pururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge,
Și de durerea altor inimi

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Învață-mă pe mine-a plânge.
Fii rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei meștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.
    Dă-mi tot amarul, toată truda
    Atâtor doruri fără leacuri
    Dă-mi viforul în care urlă
    Și gem robiile de veacuri.
    De mult gem umiliții-n umbră,
    Cu umeri gârbovi de povară...
    Durerea lor înfricoșată
    În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smalț de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

Petre GOT

Psalm

Tu, Doamne, ești un grădinar,
Ne semeni, ne sădești cum știi,
Apoi, în orele târzii,
Treptat corolele dispar.
Ești deopotrivă rouă, jar,
Lumină blândă ori tăioasă;
Ești temelie de la casă,
Tărâm ce nu are hotar.
    Ești în rostirea mea cleștar,

Antologie de poezie creștină

Cărarea visului, aleasă.
Sub geana Ta lumi noi răsar,
Pacea în suflete se lasă.

Bogdan PETRICEICU HAȘDEU

Mater Dolorosa

„Ești Dumnezeu, Isuse, și mântuiești o lume
Prin moartea-ți născătoare de noile idei;
Dar mama e Maria... ce-i pasă unei mume
De lume și nelume, când piere fiul ei?
Tu mori, Cel-făr'de moarte, căci alte cruci Te cheamă
În alte lumi de-a rândul pe buni a-i mângâia.
Ești Dumnezeu, Isuse, Maria însă-i mamă:
Piroane, ea le simte; oțet, îl soarbe ea!
Ș-aleargă rătăcită, turnând Fecioara sfântă
Mărgăritari de lacrimi pe calea lui Isus;
Și plânsul nu-i mai seacă, ci-ți pare că s-avântă,
Se-avântă-naripată spre sferile de sus.
Țăranul povestește - a lui e poezia!
Că din acele lacrimi albina s-a născut:
Amar i-e acul; mierea-i e dulce ca Maria;
Și tot prin flori colindă câtând pe cel pierdut...

Ioan I. IANCU (*in memoriam*)

Mamă

A trecut vara și cum am bănuț
n-ai venit, n-ai mai venit;
o să treacă și toamna și iarna
și iarăși alte-n genunchi și înaltele
alte-anotimpuri fruntea să-mi salte
dar din care îmi vei lipsi

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Zadarnică de n-ar fi așteptarea
Credința ca pita și sarea
Aprinde-va iar lumânarea
De ziua morților
În cimitirul crizantemelor
Care în fiecă noapte vor fi sărutate
De bruma ce a început a mă obosi
Între noapte și zi
Între a fi și-a nu fi ne mai fi
Așteptând să-ți re-aud pașii
Iar chipul șagalnic să-mi spună:
Rămân!
Nu te-am uitat, mamă, nu pot să uit
Și te-am ascuns departe în inima mea
Comparându-te totdeauna cu
Frumoasele zile ale întoarcerii
Acasă
De oriunde răzleț ne duce-va Drumul
- în Acasă - din - Cer .

Deva, 2004

Rudyard KIPLING (Anglia)

Dacă...

De poți fi calm când toți se pierd cu firea
    În jurul tău, și spun că-i vina ta;
De crezi în tine, chiar când omenirea
    Nu crede, dar să-i crezi și ei cumva;
S-aștepți, dar nu sufletul la gură;
    Să nu dezminți minciuni mințind, ci drept;
Să nu răspunzi la ură tot cu ură,
    Dar nici prea bun să pari, nici prea-nțelept;
De poți visa și nu-ți faci visul astru;
    De poți gândi dar nu-ți faci gândul țel;
De-ntâmpini și Triumful și Dezastrul

Antologie de poezie creștină

Tratând pe-acești doi impostori la fel;
De rabzi să vezi cum spusa ta-i sucită
De pișicher, să-l prindă-n laț pe prost;
Când munca vieții tale, năruită,
Cu scule obosite-o faci ce-a fost;
De poți să strângi agonisita toată
Grămadă, și s-o joci pe-un singur zar,
Să pierzi, și iar să-ncepi ca-ntâia dată,
Iar c-ai pierdut nici un cuvânt măcar;
De poți sili nerv, inimă și vână
Să te slujească după ce-au apus,
Și piept să ții când nu mai e stăpână
Decât Voința, ce le strigă: „Sus!”
De poți rămâne tu în marea gloată;
Cu regi tot tu, dar nu străin de ea;
Dușman, om drag, răni să nu te poată;
De toți să-ți pese, dar de nimeni prea;
De poți prin clipa cea neiertătoare
Să treci și s-o întreci gonind mereu,
Al tău va fi Pământul ăsta mare,
Dar mai mult: vei fi Om, băiatul meu!

Alexandru MACEDONSKI

Doamne, toate ...

Doamne, toate sunt prin tine
Și averea, și puterea,
Fericirea, mângâierea:
Ce ne trebuie mai bine
Dai cu dreaptă socotință
Mulțumiri și suferință!
Lui Isus i-ai dat o cruce
Căci știai că-o poate duce

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Când dureri ne dai și nouă
Ne dai plânsul ca o rouă;
    Când dai marilor putere
    Nu le dai nici o plăcere,
    Când dai răilor cruzime
    Dai blândețe la victime.
Ești puterea înțeleaptă
Și justiția cea dreaptă;
Fă oricând ce vrei din mine.
    Doamne, toate sunt prin tine...

Alexe MATEEVICI

Hristos a-nviat

    Se așternuse piatra pe proaspătul mormânt
    Și noaptea coborâse, acoperind cetatea.
    Se liniștise neamul vânzării. Pe pământ
    Era o taină mare.... minune-apropiată.
Au stat tăcuți de pază cei doi ostași străjari
Ne-atingi de măreția adâncurilor firii,
Nepresimțind venirea minunii celei mari
Ce-avea să schimbe fața și rostul omenirii.

    Și iată miezul nopții, de stele-mpodobit;
    Un tunet lung s-aude, pământu-n el vuește,
    Adânci puteri îl mișcă, izbindu-l. Sguduit,
    Mormântul se deschide: scriptura se-mplinește.
Lumini lucesc la gura mormântului deschis,
Întunecimea pierе o clipă-n toată firea...
Hristos învie!... Paznici, să fie vouă vis,
Lumina vă orbește, v-a înlemnit uimirea!
    Lumină din lumina cerescului cuprins
    Lucește-acum pe chipu-i, Îl-nalță biruința,
    Și lepădând pământul, îi lasă foc nestins

Antologie de poezie creștină

Pe calea mântuirii nădejdea și credința.
Cu moartea Sa, pe cruce murind nevinovat,
Ne-a dat El nouă pildă a marei jertfi de Sine,
Cu moartea Sa pe moarte călcând a înviat
Spre învierea vieții în faptele de bine.
Cântați cu bucurie acelu Ce-a scăpat
Pe om și omenirea de moarte sufletească.
E Paștele!! Viață! Hristos a înviat!
Iubire între oameni și pace să domnească.

Ion MUREȘAN

Colind

Lumea se leagănă
în leagănul cerului,
în fașă ne leagă nă-
praznicul gerului
Gândul cel rău
vaier
și plângeri
n-au loc în aer
de-atâția îngeri.

În iesle am pus,
culcuș, toate cărțile
căci steaua de sus
rescrie hărțile
Gândul cel rău
vaier
și plângeri
n-au loc în aer
de-atâția îngeri.
Scrisă e viața,
pruncu-i promis!

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Se-ntinde gheața
pe masa de scris.
Gândul cel rău
vaier
și plângeri
n-au loc în aer
de-atâția înger.

Pablo NERUDA (*Chile*)

Risipitoarea

Te-am cules dintre toate femeile
pentru a rezămisli
pe Pământ
inima mea care dansează cu spicele
sau luptă fără tabără când este nevoie.
Te întreb, unde este fiul meu?
Oare nu mă aștepta în tine și, recunoscându-mă,
nu-mi striga: „Cheamă-mă și pe mine pe Pământ
să-ți duc mai departe lupta și cântecele?”
L-ai uitat la porțile plăcerii,
vai, risipitoareo,
vrăjmașo!

Totdeauna

Eu n-am fost gelos
niciodată!
Vino cu un bărbat pe umeri!
Vino cu o sută de bărbați în plete!
Vino cu o mie de bărbați între glezne și sâni!
Vino ca un râu
plin de înecați
care întâlnește marea mândioasă
și veșnica spumă timpului!

Antologie de poezie creștină

Târăște-i pe toți după tine!
Acolo unde te aștept eu
vom fi totdeauna singuri,
vom fi totdeauna numai tu și eu,
singuri pe pământ,
pentru a ne începe viața.

Petru NICA

Rugăciune

O Doamne, Te rog să-mi dai un strop de fericire,
În altă lume cale nouă să-mi arăți,
Cum să vin în lumea nouă, plină de iubire,
Te rog, Doamne, Tu să mă-nveți.
Doamne, în altă lume am dorință să trăiesc,
În lumea plină de noroc și adevăr,
În frăție și dreptate, și iartă-mă Doamne că-ndrăznesc:
Te rog să faci viața pe pământ ca și în cer.

Ion PILLAT

Soror Sancta, Mater Dolorosa

O rugă de monarh, în strană chemând suava ta iubire,
Din argintările-nserării, din neaua crinilor cumiți,
Ne-a dăruit neprihănită, o soră albă printre sfinți,
- Mario, zâmbet de fecioară și prea curată ispitire.

Un strigăt sfâșiat de mamă înnebunită de mâhnire,
Pe lângă fiul ei ce moare, în clipa moartelor credinți,
Te-a preschimbat în alinarea nevindecatei suferinți,
- Mario, maică-ndurerată și viu izvor de izbăvire.

Dar cine-a fost copilul mistic, naivul suflet primitiv,
Ce, fermecat de amândouă, te-a presimțit Madonă, care
Ascunzi o dragoste de mamă sub sfiiciuni de soră mare,

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Și te-a lăsat să fii în inimi precum își întregește roza,
Prin cea mai fragedă culoare, parfumul cel mai fugitiv,
Maria, zâmbet de fecioară, Maria, mater dolorosa.

Alexandru PHILIPPIDE

Întoarcere

Așa cum proorocul din vechime
Gemea în babilonicul surghiun
Tânjești și tu în marea-ntunecime
A unui veac nemernic și nebun
De ce să-ți umfli glasul în trâmbițe solemne
Și versul să ți-l turburi cu-amare prevestiri?
Trecută-i vremea biblicelor semne
Și-n lumea noastră cerul nu mai trimite știri
Cuvântul tău s-ar pierde neînțeles
În trista omenire de azi, mașinolatră,
Cu trupuri lustruite de progres
Și suflete din epoca de piatră
Sfărâmă-n țandări lira din care-au plâns aezii!
Și vechea-nțelepciune adun-o și dă-i foc!
În secolul mașinii și-al vitezii
Poetul prooroc nu are loc
Dac-ar zbugni din inimi deodată cu putere
Toată duhoarea neagră de patimi și prostie
S-ar îneca pământul într-un potop de fiere
Și viața pretutindeni s-ar stinge pe vecie
Fii fericit că vântul negru-al urii
Nu poate-atinge fruntea curată a naturii!
Deci lasă fierul roșu-al invectivei
Și moaie-ți pana-n cerul amurgului de mai;
Nu mai striga pieirea Ghaldeii și-a Ninivei
Ci cântă o eglogă dintr-un arhaic mai!
Orașul ne-ncleștează în crunta lui vârtoare;

Antologie de poezie creștină

Bolnavi de zgomot, gârbovi de-o viață de cutie,
Noi nu mai știm cum să vorbim cu-o floare,
Cum s-ascultăm un glas de ciocârlie
Sub cerul larg, sfioși, în suflet goi,
Ne furișăm ca niște duhuri rele,
Și râd cumplit pădurile de noi
Când, firavi și stângaci, venim spre ele
Cu vocile naturii încearcă iar să câști,
Vor fi câțiva s-asculte și poate să-nțeleagă.
În îndoiala-n care te frământă,
Un singur suflet face cât omenirea-ntreagă.
Scăpat din pandemoniul citadin,
Din ceața care-atârnă-n inimi deasă,
Vei pune-n versul tău cu sunet plin
Lumina mare-a cerului deplin
Și bucuria-ntoarcerii Acasă.

George POPA

Istorie divină

Fiecare seminție la timpul său
a boltit un cer pentru un dumnezeu.
Zei au fost apoi rând pe rând uciși
oamenii-au rămas în propriul lor mit proscriși.
Lacrimă de sus n-a strâns nici un vas aurit,
dar rugăciunile mereu au stăruit.
Cu jertfe de sânge și nădejdi ne-am tot făurit drum,
dar drumul a fost jocul vântului în fum.
Zeilor, a cui nedreptate vă pune mereu pe fugă ?
Unde sunteți cu-adevărat ? Numai în rugă ?
Scotocim cimitirile voastre sacre
și scriem cărți despre repetatele masacre.
Erudiție stearpă și filozofie ieftină a morții,
când ar trebui să fie o experiență a durerii și-a sorții.
Căci moartea a ceea ce este ideal

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

---

este nesfârșit mai rea decât aceea ce este real.

Realul renaște-n alte chipuri din când in când,
idealurile se nasc moarte oricând.

Rană și mântuire

Steaua din pustietate
Suferă de singurătate.

Steaua din funduri de ape
Se zbate, se zbate să scape.

Stea din curatul de rouă
Se-nalță, se-aprinde mai nouă.

Tustrele ascultă de-o lege.

Cel care o va-nțelege,

Acela va fi mântuit
De rana de-a fi iubit

Și rana de-a fi trăit.

Metafizica lacrimii

Lacrima este răspunsul
Prin ea ni se-arată ascunsul.

Orice durere este în Dumnezeu

Lacrima noastră-i răspunsul său.

Ea neîmplinitul nostru-mpreunu-l

Cu al Lui și așa reîntregim Unul.

O suferință e-n lumea cea vie

Și-o altă suferință-n pruncie.

Starea cerească

Prietenia, stare cerească, în ce grădină
a cristalelor e cultivată?

Din ce lumină

sunt plămădiți îngerii care-o desfată?

Acea prietenie pentru a cărui fiece cuvânt duios
cerul se dezbracă mai frumos

Antologie de poezie creștină

---

pentru a căruia inimă curată
cerul ne dă bolta lui toată,
acea prietenie, stare de grație,
pentru celălalt neîncetată revelație
având în Unul izvor
și pentru care nu există creste, ci numai zbor,
acea sfântă prietenie
pentru care Domnul face schimb de veșnicie.

Rainer MARIA RILKE (*Austria*)

Zi de toamnă

Doamne: e timpul. Vara a fost foarte lungă.
Așterne-ți umbra peste ornice solare
Și vânturile mână-le pe câmp și luncă.
Anunță ultimelor fructe pârg deplin:
Și încă două zile sudice le lasă;
Îndeamnă-le apoi spre împlinire, ca să
Gonești dulceața cea din urmă-n aspru vin.
Cel care n-are casă-acum, nu-și va zidi.
Cel singur, singur multă vreme o să fie,
Va sta de veghe, va citi, scrisori va scrie
Și pe alei în sus și-n jos va rătăci,
Neliniștit, când frunza zboară-n vijelie.

Traducere de Dan Constantinescu (Hunedoara)

*Meleaguri hunedorene
Biserica din Meria*

Radu STANCA

Artă poetică

Ce multe versuri, ah! Ce multe versuri
Și totuși, ce puțină poezie!
Unde te uiți podoabe, panglici, dresuri
Nici o revoltă, nici o bucurie.

O secetă imensă peste toate.

Emoții false, măști și platitudini.

Poetu-și face locul dând din coate

Și-n templu poze ia, nu atitudini.

Poemul-vrajă nu mai e la modă,

Lătratul este azi în venerație,

Pieri discret tulburătoarea odă

Acum cântăm „cu tact” și nu grație.

Unde s-au dus acele calme ore

Când meșteșugăream, nu la comandă,

De bunăvoie, purele-aurore

Aduse din Olimp prin contrabandă?

Unde sunt timpii când feream urechea

De ritmuri încâlcite și vulgare,

Când șlefuiam imaginea, străvechea,

Cu noi oglinzi albastre, sublunare?

Pe-atuncea poezia, în ființă,

Șoptită tainic, ca o rugăciune,

Era o profesiune de credință.

Astăzi credința e o profesiune.

Pe-atuncea poezia, cheie rară,

Nu te întemnița-n realitate,

Ci-ți pregătea, cu tâlc, o evadare

În vis și, prin urmare, -n Libertate.

Poeți! Prea multe, da, prea multe versuri.

Svârliți-le în foc, plini de mânie,

Și-n locu-atâtor panglici, pene, dresuri

De-acuma, cât mai multă poezie!...

Antologie de poezie creștină

Rabindranath TAGORE (India)

„Cine ești tu, cititorule care-mi vei citi poemele, de azi într-o sută de ani?

Nu-ți pot trimite nici măcar o singură floare din belșugul acestei primăveri, nici măcar un singur firicel de aur din bogatele mine ale acestor nori.

Deschide-ți larg ușile și privește afară,

Culege din înflorita-ți grădină înmiresmatele amintiri ale unor flori acum veștede, răsărite acum un veac.

În bucuria inimii tale o vei putea simți și pe-aceea care a-nfiorat până la cântec inima unui frate de-al tău, într-o dimineață de primăvară, făcându-l să-și trimită glasul extatic la drum, către tine, cititorul meu de azi într-o sută de ani.”

(Din Grădinarul, 85)

„Același șuvoi de viață ce-mi curge mie, zi și noapte, prin vine, străbate lumea întregă și dănuie ritmic.

E aceeași viață izbucnind, plină de bucurie, prin țărână, sub înfățișarea a nenumărate fire de iarbă și revărsându-se în năvalnice valuri de frunze și flori.

E aceeași viață pe care leagănul oceanic al vieții și-al morții o cuprinde-n mișcarea-i de flux și reflux.

Îmi simt mădulele sfințite de atingerea cu această lume a vieții. Și-s mândru că-n sângele meu dănuie-n clipa de față pulsația vie a veacurilor.”

(Din Gitanjali, LXIX)

„Cei ce pășesc pe calea trufiei călcând în picioare viața umilă și acoperind verdele fraged al pământului cu tălpile lor tăvălite în sânge.

N-au decât să se bucure, Doamne, mulțumindu-ți pentru că ziua de azi e a lor.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Eu, însă, mă bucur că locul meu e alături de oamenii de rând care suferă sub povara puterii, ascunzându-și fețele și înăbușindu-și suspinele, în întuneric.

Fiece zvâcnet al durerii lor răspunde în adâncul tainic al nopții tale și fiecă ocară se adună în marea-ți tăcere.

Iar ziua de mâine e a lor.

O, Soare, răsari peste inimile sângerânde din care vor crește florile dimineții, și peste serbarea cu torțe, în care trufia se va preface-n cenușă.”

(Din volumul Fruit-Gathering, LXXXVI)

„Frumoasa mea, vrei să-mi încingi grumazul cu o cunună de flori proaspete?

Află, însă, că singura cunună împletită vreodată de mine este pentru cei mulți, pentru cei ce se arată privirii într-o străfulgerare, sau viețuiesc în țări încă neexplorate, ori în cântecele poezilor.

E prea târziu ca să-mi ceri inima în schimbul inimii tale.

A fost o vreme când viața mea era ca un mugur, închizând în el întreaga-i mireasmă.

Acum, această mireasmă se risipește până hăt departe.

Cine cunoaște vraja care-ar putea să o strângă și s-o închidă la loc?

Inima nu-mi mai aparține, de-aceea n-o pot dărui unei singure ființe: ea e dăruită celor mulți.”

(Din Grădinarul, XXXVII)

„Păsările răzlețe ale verii vin la fereastra mea și cântă, apoi își iau zborul.

Iar frunzele galbene, ale toamnei, care n-au cântece, zboară și cad acolo, cu un suspin.”

„Lacrimile pământului sunt cele ce-i țin în floare surâsurile.”

Antologie de poezie creștină

„Ceea ce ești nu poți vedea, ceea ce vezi e doar umbra ta”

„Odihna-i a muncii, așa cum pleoapa-i a ochiului.”

„Omul e din născare copil, puterea lui e puterea de-a crește.”

„Lună, ce aștepti tu? Să salut Soarele, căruia caut să-i fac loc.”

„Pasărea s-ar vrea nor. Norul s-ar vrea pasăre.”

„Peștii din apă-s tăcuți, dobitoacele de pe pământ sunt zgomotoase, păsările din văzduh cântă.

Omul, însă, are într-însul tăcerea mării, larma pământului și muzica văzduhului.”

„Stelele nu se tem să apară ca niște licurici.”

„Dumnezeu se găsește pe sine, creând.”

„Lui Dumnezeu ajunge să i se facă lehamite de marile imperii, dar niciodată de măruntele flori.”

„Iarba își caută mulțimea pe pământ. copacul își caută singurătatea pe cer.”

„Artistul e cel ce iubește Natura, de aceea e sclavul și totodată stăpânul ei.”

„Rădăcinile sunt crengi cufundate-n pământ. crengile sunt rădăcini crescute-n văzduh.”

traducere de Iv Martinovici (Hunedoara)

Meleaguri hunedorene – Gură de Rai

Corneliu Vadim TUDOR

Psalmi

Motto: „Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci El este cu mine”...

Ps.23, O cântare a lui David

1.

Cerboaica zorilor se-apeacă
și dintre nuferi negri bea
sclipește sabia din teacă
pe cer se clatină o stea
Eu am pierdut această luptă
cu îngerul prigonitor
iar veghea mea neîntreruptă
răstoarnă brazda la izvor
Această sfântă vietate
nu pot s-o las, să n-o petrec –
un înger sabia își scoate
iar eu învăț acum din toate
prin valea morții cum să trec

2.

Mai am atîta viață de trăit
atîtea dimineți ca pergamentul
când mă trezesc cu ochiul rătăcit
și îmi gravez pe frunte testamentul
Au tras la sorți pentru cămașa mea
toți fariseii ce-mi pîndeau destinul
în fruntea celor ce mă vor trăda
e chiar femeia ce-mi ținea căminul
Lovit de pretutindeni, hăituit
plin de săgeți ce-mi ruginesc în spate

Antologie de poezie creștină

---

mai am atâta viață de trăit
mă minunez că încă n-am murit
și scriu, și rabd, și uite că se poate

3.

Nu se poate totul termina așa
trebuie să fie încă o lumină
încă un refugiu pe o altă stea
unde Pomul Vieții prinde rădăcină
Nu-i da, Doamne, morții ultimul cuvânt
n-o lăsa să-ți surpe trudnica lucrare
trupul ce se-ntoarce veșted în pământ
fie doar escala vieții viitoare
Lasă-ne speranța că mai e ceva
nu ne lua credința, mai presus de toate
nu se poate totul termina așa
dăruie-mi toiagul spre eternitate

....

5.

Parc-a trecut o hoardă de tătari
prin pulberea ce bate-n piept la mine
învolverînd cu caii ei barbari
un trai burghez de care mi-e rușine
Mi-a răscolit vulcanul stins demult
descătușîndu-mi spaimile primare
îmi ferec gura gândului, ascult
iar ochii mei sunt harfe mari de sare
Cum se reduce totul la nimic
cum poți să ai cenușă în artere!
Dă-mi cedrii morții, Doamne, să-i despice
și cîntă-mi psalmul care-mi dă putere

....

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

9.

O nouă primăvară își face cuib în fîn
sub streășina acestui pamînt al primenirii
prin barba înspicată a unui zeu păgîn
adie cald austrul și tot dezmațul firii
Frumoasă-i viața, Doamne, sunt plin de slava ei
îți proslăvesc zidirea prin tulnice de pace
mă rog în templul clipei de mîină să mă iei
să îmi arăți regatul de flori și dobitoace
Atît de tare, Doamne, și-atît de timpuriu
tu ai iubit această bolnavă omenire
încît ai dat ca jertfă pe singurul tău fiu
nu să ne pedepsească, ci întru mîntuire

10.

Păstor al meu și-al casei mele zeu
ca aburul de pâine sub prescure
încredințez întreg avutul meu
în paza ta, ca nimeni să nu-l fure
Ce-am eu pe lumea asta mai de preț
decît să propovăduiesc iubire?
Ferecături de vechi letopiseț
mi-arată calea spre tămăduire
Nu scriu nimic, eu numai voi vesti
ce-mi picură un înger în timpane
sunt scribul orb, de veghe în pustii
și-n palma mea cu mici caligrafii
erup vulcani și se smeresc oceane

Invocație

Întotdeauna cei mai buni
primesc pedepse capitale
pe cine, Doamne, te răzbuni
în viforul mîniei tale?
Au fost neprihăniți și puri

Antologie de poezie creștină

și tu le dai pe dos răsplată
în timp ce marii tăi sperjuri
trăiesc în pace viața toată
Ne-ai dat supremul vieții dar
nu ni-l retrage prea devreme
și nu spori acest calvar
cu cel mai greu dintre blesteme
Așa ai fost de când te știu
e legea strâmbă din vechime
cei buni se sting de timpuriu
divinitatea face crime

Nu te condamn, dar fă ceva
căci nimeni nu te înțelege
ridică tu, în mila ta
această grea fărădelege
Apleacă-te și spre călăi
mai dă cu secera-n neghine
mai cruță din copiii tăi
și ei te vor sluji mai bine

poeme reproduse din volumul „*Carte românească de învățătură*”,
ed. Fundației România Mare, 1992

Ioan ȚEPELEA

Ochiul din cer

Mă privește mă caută tot mai
mult. Mă conjugă-n mirosuri stătute
de lut. El viețuiește-n Cuvânt
și unde e locul acela?
Cu har de duminică de chemare
și apăsare eu sunt
și nu sunt...
Doar el este pașnic și doar el
ne înseamnă pe toți cu degetul inimii
cel veșnic cel sfânt.

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Jertfă

Ca o sărutare amiaza
m-a-mpodobit în cuvinte
îngeri de pază cu aripi de fier
se-ntretaie mireasma de pur infinit în oglindă
jertfa din gând răstignită
vindecă lumea de umilințe și umbre
de nesfârșirea luminii.

Sacre Coeur

Mai deunăzi priveam cu oceanul
necuprinsul văzduh În amonte
se hrăneau cu iluzia morții
erau ieftini și mulți doar poeții.
și-ntre ei unul Metafora zis Ion
ce urca muntele mai încrezător
mai omenește și mai aproape de
Tatăl Ceresc!

În aval

se așternuse neliniștea zgomotului
încordarea traiului de-a valma
bucuria ascunsă și amânată. Un mâine
stingher și-o singurătate de cangur
degenerată...

Mai deunăzi într-o zi de pribeag
când urcam sus și priveam
cum se lumina lumea
am zărit Sacre Coeur!

Antologie de poezie creștină

Giuseppe UNGARETTI (Italia)

Mama

Și când inima dintr-o bătaie
Va face să cadă peretele de umbră,
Pentru a mă conduce, Mamă, până la Domnul,
Ca altădată îmi vei da mâna.
În genunchi, hotărâtă,
Vei fi o statuie în fața Veșniciei,
Cum odinioară te vedeam
Când erai încă în viață.
Vei întinde tremurânde brațele bătrâne
Ca și când mureai
Zicând: Domnul meu, iată-mă.
Și numai când mă va ierta,
Vei avea dorința să mă privești.
Îți vei aminti de a mă fi așteptat atât,
Și vei avea în ochi un ușor suspin.

Dorel VIȘAN

Rugă

Ajută-mă, Părinte,
Precum vlăstarul viei
Din seva dealului sărac
Să mă hrănesc,
Să nu ucid
Ca să-mi ajungă prânzul
Și seara să cinez
Și numai cu lumina
Să mă îndestulez.
Să-mi fie masa
Un altar curat
Și simplu
Și în om nevinovat

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Și toate să-ncolțească
În trupul meu
Și inima
Floare de mac să-mi fie
Și-un cântec pentru Veșnicie.

Petra VLAH (*Los Angeles - S.U.A.*)

Periferia zorilor

la capăt de lume
în spațiu și timp
mă țin la adăpost
de ispita
lucefărului de dimineață
care vestea
periferia zorilor
tot așa
precum Magii
vesteau
lumina mult așteptată
în care
ne scaldăm goliciunea
spre iertarea păcatelor

Nesăvârșite păcate

mă mântuiește
Tu Doamne
de toate acele păcate
ce încă
nu am săvârșit
decât
poate în gând
pe jumătate mărturisit
în rugăciunea de seară

când mai speram încă
să visez
o altă parte din lume
în care
se crapă de zi
și viața începe sfios
în timp ce eu
adun sub pleoapă
la adăpost de întuneric
lumina
ce m-a orbit

Pilda semănătorului

eu
mi-am udat grădina
în zori
și apoi spre seară
cu o broboană
ce picura din cuget
și nu se vroia
risipită-n deșert
uneori
sămânța s-a prins
a încolțit
și-a dat rod
alteori
vântul
a purtat-o-n asfalt
câteodată
a fost ciugulită de umbre
totdeauna
sămânța de mine aruncată
la izvor de iubire
s-a adăpat

Vasile VOICULESCU

În grădina Getsemani

Isus lupta cu soarta și nu primea paharul...
Căzut pe brânci în iarbă, se-mpotrivea întruna.
Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul
Și-amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna.
O mână ne-ndurată, ținând grozava cupă
Se cobora-mbiindu-l și i-o ducea la gură...
Și-o sete uriașă sta sufletul să-i rupă...
Dar nu voia să atingă infama băătură.
În apa ei verzuie jucau sterlici de miere
Și sub veninul groaznic simțea că e dulceață...
Dar fălcile-nceștându-și cu ultima putere
Bătându-se cu moartea, uitase de viață!
Deasupra, fără tihnă, se frământau măslinii,
Păreau că vor să fugă din loc, să nu-l mai vadă...
Treceau bății de aripi prin vraștea grădinii
Și ulii de seară dau roată după pradă.

Orbul

Târziu, după ce s-a tămăduit,
Orbul a întâlnit iar pe Isus;
Și aprig, îndurerat și învrăjbit,
L-a oprit și l-a dojenit.
Domnul asculta trist și supus:
„Hei, atunci când mi-ai dat iar vederea,
De ce nu ți-ai arătat toată puterea?
De ce ai scuipat jos în gunoi
Și mi-ai mânjit pleoapele cu noroi?
Căci ce folos să văd și apoi,
Așa cum văzusem și mai înainte,
Cu-aceiași ochi, la fel cu cei de câine ori de broscoi,
Aceași durere, aceleași morminte
Și-aceiași joc de umbre și de strigoi?

Antologie de poezie creștină

În loc să-l fi tăvălit în tină,
De ce n-ai muiat degetul tău în lumină,
Și cu el să mă atins pe pleoape?
Era de-ajuns o singură rază
Din lumina cea adevărată să cază,
Și ochii mei de carne ca niște muguri să crape,
Să-mi înflorească ochii cei veșnici pe care
Mi-i făgăduise cuvântul tău cel mare.
Atunci aș fi zis și eu că ai săvârșit minune,
În loc să blestem pururi și să sânger,
Să fi privit lumea cu ochi de înger
Și toate să le văd dumnezeiești de bune.
Era mai bine în vechea întunecime:
Era întuneric, dar era și adâncime.
Orbirea ațâțase o lucoare în mine
Și dibuiam în genunile lăuntrice, pline
De presimțiri și vedenii luminoase,
Cum presimți florile după miroase.
De cum mi-ai deschis iar ochii de tină,
Văd lucruri, dar nu zăresc lumină.
Ce folos că mi-ai redat privirea,
Eu n-așteptam vederea, ci mântuirea”.

Fructul oprit

Cum ții și tu din veac la amănunte,
Te legi de forme strâmte și de legi!...
De ce te-arăți arar și doar pe munte?
Și vii înveșmântat numai în legi?
Eu sunt pe fund de văi o biată nalbă,
Mă poartă lumea-n piept la sărbători,
Iar tu mă vrei în slăvi o stâncă albă
Ca-n trăsnete pe mine să cobori...
Mi-ești ploaie caldă, știi, mi-ești vânt de vară
Dar tu întreg, tu pur când vei sosi?

Secțiunea I - CUNUNĂ DE SPICE CU MACI

Cel dincolo de nori, de fum și pară,
Nu cum grăiai din rug la Moisi.
Satana vezi cât de duios se-mbracă!
Tu alte chipuri lesnicioase n-ai?
Și nu te pleci pe creștetul meu dacă
Nu pot fi piscul asprului Sinai?
Pe-o ramură ce-azurul lin străpunge
De ce nu ești un măr înrumenit?...
Cum te-aș mușca de te-aș putea ajunge,
Tu, Doamne,-n lume singur fruct oprit.

Duiliu ZAMFIRESCU

Getsemani

Sub cerul plin de idealuri
În limpezimea străvezie,
Răsare luna de pe dealuri
Iradiind melancolie.
E ceasul tainei. Ziua moare
În depărtările senine.
Se vede vremea trecătoare
În geana ultimei lumine.
Când cedrii vârful-și încunună
Cu mlădieri de albe flamuri,
Pe sub copacii prinși de lună
Se mișcă umbrele pe ramuri.
Nedeslușită se ivește
În luminișul din grădină
Statura unui om. Ea crește,
Înaintează în lumină
Și stă. Apoi pornește iară,
Și iară stă. În două rânduri
Se vede, galben ce de ceară,
Cu ochi albaștri plini de gânduri,

Antologie de poezie creștină

Cum îndelung brațe întinde
Spre bolta albelor misteruri,
De care sufletu-i se aprinde
Cu dor neistovit de ceruri:
    „Părinte, tu, ce toate cele
    Le duci pe dreapta lor cărare,
    Ce cârmuiești prin haos stele,
    Talazuri de pustii de mare;
Tu, cel ce legi de lumi create
Pe cele ce vor fi să fie
Prin arcuri de singurătate
Și temelii de armonie;
    Părinte, tu, ce-ai pus în mine
    Senin din sfânta ta ființă,
    Mărește-mi sufletul spre bine,
    Puterile spre suferință”
Și cade pe genunchi. Eteric
Sclipește luna peste dealuri,
Lăsându-i chipu-n întuneric,
Iar gândul sus, în idealuri.

*Clopotnița Bisericii ortodoxe
de pe str. Popa Șapcă
din Hunedoara*

Secțiunea a II-a

HARFELE HARULUI

*Creatori creștini clasici și contemporani
din județul Hunedoara*

*Biserica ortodoxă Sf. Nicolae,
cea mai veche ctitorie ortodoxă din Hunedoara*

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

Lucia AMARANDEI (*Hunedoara*)

Compoziție *

Roșu și cald
Ducându-mi viața cu el –
Sângele meu.
Deschid albumul: din poze
Îmi surâde copilăria.
În casa părintească
Ceasul s-a oprit
Timpul nu.
Dangăt de clopot
Sparge liniștea
inimii mele.
Dulce lumină de-amurg
Primăvăratec în amar suspin.
Rândunica în zbor
Căutându-și perechea
Săgeată în amurg.
Floare de cireș:
Vântul te-a dus
În patru zări.
Noapte de mai-
Liliacul-a înflorit
Lângă gardul cel rupt.
Mi-e dor de tine
Te-așteaptă- n grădină
Macii ofiliți.
Traversez puntea
Râul îmi sărută umbra
Doamne, ce frig e!
Strâng la piept
O vrabie și mă
Încălzesc.

*colaj din poeme haiku

Antologie de poezie creștină

Anthonia AMATI (*Hunedoara*)

Călăuza

Nici un om nu-și poate descâlci cărarea.
Făr-o călăuză e hățiș și moarte.
Nesfârșită-i bolta, nesfârșită-i marea
Dacă nu-i busola vasul să îl poarte.
Și HRISTOS găsit-a al TATĂLUI glas
Magii urmărirea calea înstelată
Și FECIOARA aflat-a în iesle popas.
Noi găsim în Biblie vorba căutată.
Cum în modestia-mi să-mi aleg drumeagul?
Făr'să am credința ce mi-ai dăruit ?
DOMNUL mi-a dat dragul
De-a trăi iubindu-L, în locaș sfințit !
Eu am luat iubirea și-am sădit-o-n piept
E prea sclipitoare ca s-o poți purta.
N-a fost, nici nu este un fapt înțelept
Și răspunsul poate m-ar îndolia
Dar ești Călăuza-mi pe poteca vieții
Și mă duci spre farul insulei de vis
Destrămat-ai, Doamne, valurile ceții
Și-ai deschis o poartă înspre paradis.

Mulțumire

Ce greu am învățat să TE recunosc!
Ce încâlcită mi-a fost poteca, plină de spini!
Ce haine groase mă leagă încă de rădăcinile de carne!
Ce oarbă dibui încă pe căi crepusculare!
Ce surdă umblu prin muzica astrelor!
O singură speranță am
Mă vei găsi TU și voi deveni liberă.
Aștept! Cu toate ușile deschise!

Spovedanie

Mărturisesc: TE văd în străluciri de stele!

Răspunzi din univers chemării mele.

Azi recunosc: Te simt și în parfumul florii,

Mă spovedesc: TE-aud și noaptea când vibrează norii.

Și-acum, mereu vorbești cu mine

Precum cu-Avram în vremi imemorabile

Am învățat să TE ascult. În fine!

Și să TE caut. Chiar frunzele banale

Au altă strălucire și chiar spun:

Și gustul vinului și pâinii e mai bun!

Mama

Și Duhul Sfânt s-a bucurat în Domnul,

Când a privit la roaba cea smerită,

Blând lasă Îngerul să-i strice somnul,

Căci știe să asculte fericită

Maria stă la ușa lui Iisus

Străluminată și umilă tace

Dar EL, EL FIUL OMULUI a spus:

„Mi-e frate, soră, mamă oricine voia Domnului o face”

La nuntă-n Cana zice Iisus Sfânt

„Femeie, ce am eu cu tine?”

Căci ceasul încă nu venise

Dar umple vase de pământ

Cu vin ales, cum poruncise.

Sub crucea sfântă FIUL spune:

„Femeie, iată Fiul Tău”.

Sub soarele care apune

Ei îi vorbise Dumnezeu.

Toată făptura Ei trăiește plină

De binecuvântatul har divin,

Umbrită totdeauna, Ea alină

Durerea tuturor, cu chip senin.

Antologie de poezie creștină

Ionel AMĂRIUȚEI (*Deva*)

Rugăciune

Cerul nostru cel de toate nopțile,
Împrejmuț cu sârmă ghimpată,
Dă-ni-l, Doamne, ceva mai senin...
Ca altădată.

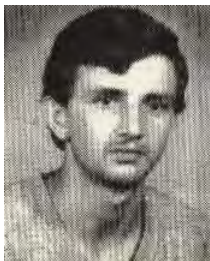
Lasă să treacă prin sârme
Și câte o stea norocoasă,
Să ne aducă lumina în cuget,
În cuget și-n casă.

Și învață-ne, Doamne, cum să
Zâmbim printre lacrimi amare:
Avem nevoie de zâmbet, mai mult
Decât de mâncare .

Biserica greco – catolică din Hunedoara

Ioan BARB (Călan)

Juristul Ioan BARB ne-a fost aproape în anii răbdării și marginalizării, când frecvența cenaclul literar „Lucian Blaga”. Venea din cătunul Strei-Sângeorz (Călan), unde locuia într-o căsuță săracă, așa cum erau mai toți oamenii din zonă. A debutat literar în cercul nostru, apoi a fost supus unor încercări dramatice, care, pentru el, consider că au fost determinante... A descoperit în interiorul ființei ceva care avea să-i marcheze drumurile, adunate mai apoi într-unul singur și adevărat: prin poezie și Cuvânt, spre mântuire... Religiozitatea lui este autentică, este o trezire ce vibrează în fiecare vers... Transpare credința și în modul în care află hrană sufletească în metafore simple, limpezi și spontane. După 1989, a urmat chemarea spre Biserică, s-a așezat cumpănit la rosturile familiei, trăind și lucrând- scriind, în ceea ce el numește „Tăcerea ca o flacăra”... Nu se putea să nu-l cuprind în acest florilegiu, fiind unul dintre „spicele” cele mai împlinite pentru azima împărtășaniei, prin poezia sa psalmică.

Nici o angoasă nu mai trenează, nimic din rănille trecutului umilitor, hărțuirea unor „vigilenți” sau răutatea aproapelui, care i-a adus cândva suferințe, nu se mai văd. Pentru el biserica a redevenit casa regăsirii. Un vers amintind de Blaga, „Da-ți-mi un trup, voi, munților”! este o superbă îngenunchiere cu fruntea .

„Doamne/ mi-ai dăruit/ atât de puțină/ fînță/ încât/ nu pot dura o poartă/ Luminii din mine...” nu este un reproș de impietate, ci, dimpotrivă, o mulțămăită fierbinte către Creator.

Eugen Evu

Eden

Stăteam într-o grădină
Treceai ca o boare
Peste copaci, printre frunze
Poemul recrea lumea pe care
Ne-ai dăruit-o

Mă strigaseși pe nume
Dar m-am ascuns
Fiindcă eram gol...

Geneza

Doamne am obosit
Să tot alerg
În competiția aceasta în care
Trofeul se acordă doar
Acelui ce știe să piardă
În clipele acestea
Nu cer decât copacilor
Să mă păsuiască un anotimp
Apoi mă voi restitui frunzelor
Crengilor
Rădăcinilor...

Doamne în preajma Ta

Doamne, în preajma Ta...
Îmi seacă izvorul cuvintelor
Lacrimile se topesc
Mâinile se lasă contemplate
În închinare
Lipsit de substanță
Încerc să mă dăruiesc
Până ce Cuvântul prinde contur
Ca o comoară
Spre care ființa mea aleargă
De dincolo
Cuvintele se întrupează
Și izvorăște o muzică nouă-
Simt cerurile deschise
Și freamătul copleșitor
Al prezenței Tale
Bucuria renăscută
Cu trupul Tău frânt,
Domnul meu ...

Isus

Cu Tine mereu
Supus acestei bogății minunate
O naștere din nou
Îngemănată de dragoste
La tronul veșniciei
Simt sufletul cum aleargă
Același izvor purificat
În CUVÂNTUL ce neconținut
Se naște
Și devine
CUVÂNT.

Lumina Lumii

Mă ridic
De la umbra
Sângelui meu
Ca un abur
Căutând
Uluit
Înspre Tine
Doamne-
Îți aud
Cântecul glorios
Străbătând anotimpuri
Și făcându-se zi.

Te chem

Te chem cu inima
Fără cuvinte fără prejudecăți
Ai pus în codul genetic
Al sângelui meu
Imaginea ta.

Antologie de poezie creștină

De aceea stăruie
În nopțile înghețate
Imaginea trupului Tău frânt
Și-mi încălzește interiorul
Ființei
Citesc
Fiecare petală de sânge
Pe care să se imprime
Amprenta pașilor tăi
La triumfala intrare
În inima mea
Te chem să amnistiezi
Pedeapsa singurătății mele
Acum când speranțele împodobesc
Ceasurile de tăcere
Anticipez evenimentul
Ce va urma
    Vă va fi tot mai greu
    Să mă recunoașteți ...

Poeme din grupajul „Tăcerea ca o flacără”

Ovidiu BĂJAN (*Hunedoara*)

Nu mă urâți...

Nu mă urâți, nu sunt un leneș
Nu am în palme bătăături
Dar între cărți și bolovani
Ușor a cui povară-o-nduri ?
Nu mă urâți eu doar contempļu
Nu sunt aici să mă îmbuib
Sub tample-n vis dacă-mi priviți
Vedeți al nemuririi templu
    Sunt mai ciudat și poate mândru
    Dar merit pâinea, merit vinul
    Luminii-i sunteți bucuria, -
    Eu îi sunt scopul și suspinul

Magdalena CONSTANTINESCU

(în exil în Germania)

Ex Deo – in Deo – Per Deum

Psalmii gândurilor murmuri
Trupul neștiut altar
Degetele cresc în muguri
Fructul nopților amar
Cuvinte câmpuri cernite
Seva vlăstarilor bem
Doar văzduhul să imite
Chipuri plânse-ntr-un poem
Mistria suie ușoară
Tencuind rănilor ascunse
Greu potopul de afară
Un cutremur începuse
Orologiul nou să-l cheme
Înger darnic ne împarte
Pâine proaspătă-n poeme
Apa Vie, -n Trinitate

Iconarul

Fratelui meu Romulus

Fiat voluntas Tua făcă- se voia ta
Șoptea lemnul sub mâinile tale
În timpul care nu se împarte pe zile
Culoarea firavă înprospăta
Pierduta iubire prin rugă
O fugă aprigă înzăpezea
Gerul mut al rănilor calde
Prin care mama plecase de mult
În trupul îngerului semeț
Icoanele veghind pe rând
Mâinile tale-alunecând
Cu vosul din copilărie
În icoane anotimpuri fac semn
Se închină mâinile tale în lemn.

Raul CONSTANTINESCU (*Hațeg*)

Bogatul suflet ți-l dăruie deplin

Poet în bunuri pământești sărac
Bogatul suflet ți-l dăruie deplin;
Cămarile-s pline ochi de comori
Pe ramuri plecate roade rumene-n pârg;
Gândul-cristal de izvoare,
Curcubeie pe culmi
Viața vis ploaie de stele
Ninsori de petale ghiociei sub zăpezi
Pe comoara iubirii nestinse lumini
Din inimă-n inimă
Coroana de spini
Dincolo de moarte
Mai sus luminând

Viața divină

Iubire – stea logostea –
Heruvim mereu în zbor –
Floare cu o mie de ochi
Stamine petale ne-mbrățișăm
Citindu-ne până la capăt
Constelații de gene alele
Ochi de strămoși în somn
Puls de noi vieți visând
Punctum saliens cântă
Nemuritoare viața divină

Dan CONSTANTINESCU NICOARĂ sau triumful (gloriola) celor adevărați...

Dan Constantinescu (numele matern Nicoară l-a preferat înaintea morții, n.r.) s-a născut la Hunedoara, în 6 Februarie 1921, ca unic fiu al unei familii de descendență nobilă, corviniană, atestată pentru merite de vitejie unui străbun Nicoară al său. A studiat filozofie și muzică la Sibiu, fiind membru marcant al celebrului Cerc literar, apoi a revenit ca profesor la Hunedoara. A fost un animator literar de excepție, devotat crezului său moral. Stilist pasionat, traducător de elită din marea lirică universală, japoneză și germană, mai ales, Dan Constantinescu Nicoară a fost răsplătit cu numeroase premii, dar a fost și marginalizat și hărțuit de securitate, până-n anii 70, când, fiind invitat cu soția sa, la Freiburg, urmare unui premiu internațional, a rămas în Occident, unde avea să moară în urma unui infarct. Casa lui moștenită din câteva generații de oameni culți, respectabili, a rămas în voia nomadelor năravuri ce s-au dezlănțuit în 1989, deși ar fi fost cea mai potrivită a fi o Casă Memorială, un muzeu al scriitorilor hunedoreni...

Recent, am primit de la Doamna Lucia, soția lui credincioasă, aflată încă în exil, întreaga sa moștenire literară inedită, prefigurând o antologie cuprinzătoare din opera lui, întru comemorarea cuvenită. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România și a fost un hunedorean adevărat, un om de cultură și un muzician sensibil, un erudit din speța marilor înaintași, Blaga, Doinaș, Radu Stanca, Negoșescu, Regman, un patriot prin aspirația spre Dumnezeu și omenia din semenii lui... M-am bucurat de prietenia lui și am avut de învățat.

Într-un fel, el a asmuțit prin aceasta, ura ateilor și chiar batjocura falșilor confrăți scriitori... În anii 73-78, după rămânerea sa, împreună cu soția, în Germania, (La Freiburg) ca fost coleg de mișcare literară și prieten, am fost anchetat pentru el, securității hunedoreni numindu-l „trădător de țară”, deoarece nu a vrut să colaboreze cu ei, nici să intre în partid, cum îi sileau pe alți scriitori, spre a-i controla și obliga să scrie „osanale”. Bestial a fost șantajul lor, iar urmările se resimt azi între scriitorii învrăjbiți din județul nostru, mulți de o valoare certă, dar și scribi mărunți, grafomani și

Antologie de poezie creștină

---

patibulari. „Opera” malefică a sistemului e în agonie, dar traumele induse atunci sunt otrava din teren, un teren contaminat. Fenomenul este tipic pentru viața scriitorilor din țară, uneori patologic...

Dincolo de „nimicnicia”, cum spune el, acestora toate, rămâne siajul de lumină al unei treceri ca o dăruire spre lume, spre zările visate mai însozite ale viitorului.

Viața și Poezia lui Dan Constantinescu Nicoară au fost una. Scriu cu un cuvenit și unic respect de vibrație spirituală pentru și prin cuvânt, pentru fratele om, pentru prietenul răzlețit în utopia dinamică a creației... Lirica unei întrupări sufletești de fervoare și pietate, a culminat mai ales în poemele ultimilor ani, din Exil, dar și în multe din dactilogramele încredințate mie și care își așteaptă un finanțator. Biblioteca Română din Freiburg deține lucrările lui în proiect.

Poate că spiritul marelui poet austriac Reiner Maria Rilke, pe care l-a tradus genial, unic în lume, l-a învăluit sub semnei divinității și al jertfirii. Dincolo. Poate amicii lui din Germania, Wolf Aichelburg o mai trăi?), poate alții, vor întinde mâna întru Memoria poetului Dan Nicoară. Oțetul sau scopalamina cinicilor „compatrioți” i-au grăbit plecarea... O salvare chemată, dar venită prea târziu, apeluri care n-au avut răspuns... Un destin tragic, dar sfânt... Ne amintim de Tagore, și el tradus magistral de Dan...

„Suferința este gloria celor mari: din toată creațiunea, numai omul poate să se bucure de această glorie a durerii... Când nu mai au această suferință, oamenii devin ipohondri”

Căci o răstignire i-a fost și viața, și capătul ei. Umbra acestei cruci licărește și jăruie în manuscrisele sale. Includerea în acest grup este o datorie de conștiință, dar și de suflet.

Eugen Evu, 2007

Poeme inedite

Speranța

Cruci, cruci...
Cea infinită
Îndurată din vecie de Domnul,
Cea a pământului
Pe care a purtat-o, ca nealtul,
Iisus,
Crucea ta pe care, uneori,

Ai vrea s-o treci pe umerii altuia
Când ți se pare prea grea.
Și totuși, din atâtea cruci,
Chiar nevolnic târâte,
Nu va iradia odată,
De sus și până jos
De-a lungul și de-a latul tuturor
Lumilor,
Mulcomitoarea, izbăvitoarea,
De nemaiîntunecata Iubire ?

Tablou anonim

Cerul, deasupra, -tăciune
Iisus, între lacrima Domnului
Și vulturul beznei
Își poartă Crucea
Mântuirii pământului
Daurind
Și Crucea Infinitului
Ce-l străbate de asemenea

Calea de Har

Atot-Prezentul nu cunoaște
Iubirea părtinitoare
Și trece peste ins ca peste un mijloc
Ca peste câinii împlețiți din paie
După oficierea jertfei
Și numai pe cel ce iubește Adevărul
Continuă să-l ia în seamă;
Desăvârșitul, deaemenea, nu
Iubește pe măsura
Oamenilor.
AtotUnul se aseamănă

Cu un foale de faur, gol în el însuși
Dar prilejuind , fără istov,
Arderea mistuitoare și creația.
Omul,
Prins în șuvoiul cuvintelor
Nu leapădă nimic din eul să
Mincinos.
Ceea ce pare
Distanțare egală, atot-nesimțitoare
E doar un îndemn nerostit,
De a păși pe Drumul cel Drept
Ce duce spre calea de Har .

Doina amarului

Lacrimă, apă sălcie
Tu ești apa noastră vie,
Apă vie și amar,
Dar neostoit din dar.
Horim zi și nopți cu tine
Nu ne dai răgaz, hodine,
Ne rotești mereu, mereu,
De își zice Dumnezeu
    Cum să curm această roată
    Ce îmi trece peste spată,
    Cum să curm acest stră- chin
    Ce mă umple cu venin
De și Eu în Slava-mi sfântă
Mă cutremur și cuvântă
Doar urgia ce mi-e parte
Să fiu viață-n cruntă moarte ?
    Plânsul mei cine-l aude,
    Cine vrea, trecând prin crude
    Cazne, să mă mântuiască,
    În Amar și Haru-mi crească ?

Interior răsfrânt înafară

„Interior răsfrânt înafară
Exterior răsfrânt înăuntru”
În linul sferei nemărginite
„Totul e Unul
Unul e tot”.
Muritorii, înminunați,
Se opresc și ascultă.
Dar Sunetul lui
Pe vecie-I ascuns
În Marea Tăcere.

*

Numai după ce ai plâns îndelung
Pe tâmpla lumii,
Îți este îngăduită o frântură de râs.
Surâsul, oricum, îți rămâne
Cuminecătura tainică
Dintre lumină și umbră.

*

Lasă valul să te acopere
Scufundă-te apoi,
Lin, în Abisul fără fund,
Ca să uiți și să fii uitat.

La capăt...

În prima bancă din catedrală,
Un bătrân tresărea în spasme
Neconținut
Chiar și când preotul a înălțat
Potirul.
Oare Domnul, într-adevăr,
Să fi ostenit
Să mai facă minuni de atâta prăvală?

După ce slujba s-a sfârșit

Corul a mai cântat un motet,
meșteșugit
iar credincioșii au aplaudat
ca și cum s-ar fi aflat într-o sală,
nu într-una închinată doar
Domnului,
În genunchi înălțată,
După spusa Poetului,
În vremi
Catedrală.

Plânsul

Cândva, mi s-a părut
Că l-am zărit pe Dumnezeu plângând
În adâncul cel mai adânc
Al Ființei sale nemărginite,
Și, cutremurat din creștet
Până-n tălpi
Cum niciodată înainte și nici mai apoi,
Am crezut o clipă că Taina
Plânsului Său aş putea-o pătrunde...
Din Inima Lui ar putea țâșni atunci
O Flacără ne-mai-simțită,
Atotcovârșitoare de Iubire
Care să schimbe din temelii
Catapetasma lumii...
În urmă însă, m-a fulgerat
Gândul: ce suntem noi altceva
Cu netrebnicia noastră de ură,
De cremene și neîngăduință,
Decât tot atâtea neseceate izvoare
Pentru neconținutul,
Sublimul,
De tot ascunsul Său plâns ?

Jugul bătrân

Tragem cu toții la un jug bătrân
Noi ni l-am pus, dar nu l-am vrut.
Cel ce izbutește să se desfacă de el
Să nu uite pe cei mulți ce-au mai rămas
Sub cnut.

Domnul ne-a așezat, la-nceput, dinainte
Focul și apa și ne-a spus să alegem,
Dar eu, dacă zisa Bibliei e cu temei,
În genunchi îndrăznesc să întreb:
Nu- nțelegem
De ce nu ni s-a dat puțința s-alegem
Și calea ce duce lin îndărăt spre nimiccie,
De unde-am țâșnit ca să fim buni sau răi,
Când mai bine-ar fi fost să nu mai știm
Că există chinuiți și călăi,
Nici de ciocanul izbind pe ilău
Din vecie .

Lori CRISTEA (*Uricani*)

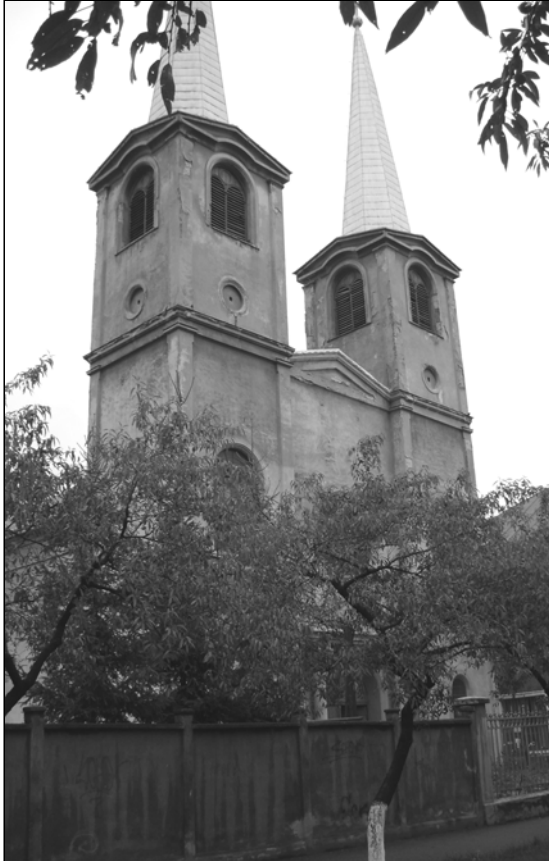
Poem al unei semințe

Găsit-am o sămânță-a unui gând nebun
Prin praful neștiinței, naive, colinda
Își căuta un spațiu, un loc unde să stea
Fusese alungată cu pietre din cătun
În fața ei e marea cu turburele-i ape
În spat, sacrificiul, precum un câmp de maci,
Cutreierat de pașii a mii de vârcolaci
Ce caută într-una comune gropi să sape
Ne mai putând s-ajungă-napoi la Saturnalii
S-ar fi lăsat purtată departe ca un zvon
Și poate că bătrânul ascet cu chip slavon
Ar fi sădit-o-n raza călduță din vitralii

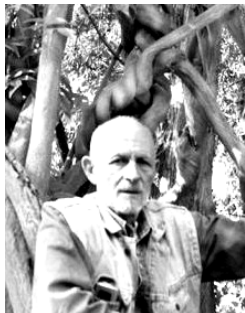
Antologie de poezie creștină

Ea încă rătăcește prin pulbere și ceață
Din păsurile vremii ar încropi altar
Din care să răsunе, o dată, una doar :
„- Eu sunt în voi lumină și adevăr și viață!”

*Biserica romano- catolică
din Hunedoara*

Eugen EVU (*Hunedoara*)

Rugăciune umană

„pe mine, mie, redă-mă!” (Eminescu)

Mi-e tristețe în miezul inefabil al firii
Indicibila stare a pădurii mințită de nori
Umbra timpului peste popoare în absența iubirii
Pun doliul înstrăinării zadarnicii lor visători
În Cristos oglindindu-Te cum lumina în apa Iordanului
Înduișează-Te de creația Ta și nu o mai jertfi!
Din sacrificiu, iată, se-nfruptă fiara Leviathanului,
Din preaiubirea Ta, prădătorii ce nu pot iubi
Mi-e târziu în lume, Doamne, cu ninsoarea îți scriu.
Iertarea a căzut uneori pe holdă sterilă
Îndură-Te, Părinte, în exil Duhul Tău și Unicul Fiu
Cu miliarde de inimi așteaptă, de Om fie-Ți milă!
Eu nu cer răzbunare pentru căderea celor dintâi
Care ne-au înșelat și ne-au tras în păcatul de moarte
Ci te rog să ridici de pe oameni vâlurile Foștilor Fii
Limpezind Curcubeul legământului
care de cer ne desparte
Trimite-ne a doua oară pe Fiul Tău Adevărat
Redă-ne nouă înșine prin Hristos Înviat!

Balada rândunicii

Eram copil și mă jucam prin sat
Desculț, fugind cu tălpile crăpate
Pe-o uliță de care am uitat
Cum uită omul drumurile toate...

Antologie de poezie creștină

Spre seară, când roiau la asfințit
Bondari năuci izbindu-se de fluturi
Părea că două lumi s-au contenit
Scăzând îmbrățișate peste ciuturi.
Cu graba unui ultim zbor frugal
Razant plutind, cu țipete de luptă,
Țâșneau înspre al soarelui opal
Săgeți de rândunei sub zarea ruptă
Cu pieptul dezgolit în calea lor
Cum flutura cămașa descheiată
Fugeam și chiuiam visând că zbor
Convins că-asemeni am zburat vreodată...
Adeseori cu-n imprudent viraj
De piept mi se izbea vreo rândunică
Apoi ca spuma neagră din tangaj
Vedeam cum peste umbre se ridică
Într-o duminică liliachie
De pieptul meu izbându-se plăpând
Un rândunel, așa a fost să fie,
Muri în palma mea abia zvâcnind...
Zadarnic i-am muiat în gură udă
Căpșorul mic, să-l readuc la viață
Încremenise fără să m-audă,
Cu ochi sticloși de-o sângerie ceață.
Lângă fântână trist l-am îngropat
Plângând norocul ei, de rândunică,
Iar inima-mi zbătându-se ciudat
Ca-n palma unui înger îi fu frică
Bătrânii spun că pasărea e sfântă
Să nu-i faci rău. De oameni iubitoare
Își face cuib la streșini, nu prea cântă
Dar stând la noi e-o binecuvântare.
De jocul meu, la Domnul cer iertare
Și peste deal când luna se ridică

Simt parcă zborul ei în răsufare
Cu-n ultim zvâcnet, ca de rândunică...
Sau poate cuibul ei cu patru pui
Rămași orfani, or fi știut să zboare?
Doar cuibul părăsit și-al nimănu
E-n inimă la mine și tresare...
O, iartă-mă! Eram copil în sat, -
Nici satu-acela nu-i și nici copilul,
Nici jocul nu mai e adevărat
L-oi fi trăit ori poate l-am visat
Mai jos de Rai, unde s-a stins și triful.

Mihail GAGEA

(Strei Sîngeorgiu, 1910 – 1977)

M-am luptat lupta cea bună

M-am luptat lupta cea bună
Și credința am păzit
Și-acum voi primi cunună
Suflet blând și fericit
Isus pe cruce a murit
Muri și pentru mine
Al Lui sânge m-a mântuit
Și m-a luat la sine
Isus a primit duhul meu
Iar trupul mi-e-n țărână
L-au dus în sânul lui Avraam
În Țara de Lumină.

Mihaela GAGEA

Originară din Călan, Mihaela Gagea a emigrat după 1989, în S.U.A., unde s-a stabilit, dar trăiește între români, vorbește și scrie în limba maternă, îndeosebi poezie creștină. Mihaela Gagea provine dintr-o familie de pastor, unde credința creștină s-a perpetuat. Ea aparține cultului apostolic penticostal, unul dintre cultele cele mai vechi și trainice din România. Talentată, ea are un fir sufletesc și semantic trainic, limba română fiindu-i ca un brâuș de pământ (de flori) de acasă, dincolo de Ocean. Ardoarea și verva, simțul compozițional prozodic clasic, transpar din cărțile ei citite mai ales în comunitățile românești din State.

A editat în România (editurile Astra și Biblioteca Provincia Corvina) și SUA câteva cărți pentru copii și nu numai, iar unele din ele au fost răsplătite cu premii de prestigiu: Primo Premio Assoluto, în Italia, pentru poezie creștină, Premiul Novalis, în Germania... Această recunoaștere este cumva și pentru locul ei de origine. Ea scrie melodios, inspirată parcă din psalmi și din ecleziast, dar și din melosul rural, din harul părinților. Bunicul pe linie paternă, Mihail Gagea, a fost stihuitor prețuit. "M-am luptat lupta cea bună/ Și credința am păzit/ Și-acum voi primi cunună / Suflet blând și fericit..." Poate că nepoata lui a primit acel suflet și prin zestrea genetică și prin Har. Așadar talentul ei face cinste Bisericilor creștine și românilor, în general.

Eugen EVU

Fericirea

Fericirea e o stare
Ce o am în versul meu
Har de sus și îndurare-a
Fiului lui Dumnezeu

Fericirea-i din iubire
Biblia când o trăiesc
Simțul- Duh de nemurare,
Ce-n Cristos îl împlinesc.
Fericirea este leacul
De-a umbla cu Dumnezeu

Când din pâine cu săracul
Eu împart puținul meu
Fericit mă simt ca frate
Celui orb însoțitoare
Sau când dărui bunătate
Suferinței, și-alinare ...
Cea mai mare trebuință
E să dau, nu să primesc
Căci răsplata mi- e-n credință
Sus, la Tatăl meu Ceresc
Bunătatea fericirii
Este pavăza iubirii.

Rugăciune nouă

Lumina minții mele-ar fi doar umbră
Cum norii mincinoși peste pustie
Cunoașterea-i realitate sumbră
Orbecăire tristă și stihie
Adevărata Lui Înțelepciune
Ne va reda frăției cu- Adevărul
Căci El e Calea, cum Isus ne spune,
Prin El și-mbrățișează fiii Cerul
Învățătorul te-a salvat din plânsu-ți
Cu-a inimilor candelă curate...
Iubind pe semeni ca pe tine însuși
Ai untdelemnul inimii-n bucate
Cuvântul Lui e hrană și lucrare
Ne-ndestulează pregătind nuntirea
Lumina minții noastre creatoare
Din Domnul izvorăște, cu iubirea .
În rugăciune-i lăcrimariul meu
În care pot primi vedere vie
O, Doamne, luminează-mă mereu
Și să mă mântui tu, prin poezie !

Rugăciune nouă 2

În clipe grele, fără de scăpare,
Când nimeni nu mă poate ajuta
Numai la Domnul aflu alinare
Credința mea este salvarea mea

Isus prin suferințe ne surâde
De suferința lui ne mântuim
Tărie ce nu mintea ne-o decide
Ci Harul Lui din care-mpărtășim
Sporește, Doamne, -n oameni partea bună
Izvoară-ne iubirii ce ne-mbună
Din urmele pe care tu le-ai scris
Să ne întoarcem iar în Paradis.

În rugăciune nouă mă închin
Psalmu-i urcior: sărută-l Tu -
Amin!

Legea

Legea Tu ne-ai dat-o
Pe Sinai, în Munte,
Moise-au scris din daltă
A săpat-o-n piatră
Lumea s-o asculte...

Legea pururi dreaptă
Tablele- porunci
Moise, la mânie,
A greșit atunci
Dreptele porunci
Viața le rescrie
Legea de atunci
Lucră-n omenie

Mulțumire Ție
Nalt Legiuitor
Legea lucră vie-n

Mintea tuturor

Nu în pietre sparte
Ci prin Duhul Sfânt
Doborându-mi moartea
Coborând în Cartea
Vie, care sânt ...

Poezioară

Cu milă și cu bunătate
Cel blând le biruie pe toate
Prin cuget viu în fapte bune
Eu vin la Domnu-n rugăciune
Cu cele două ziduri templu
Aici în tâmples te contemplant
Iar dacă uneori mă cerți
Tot tu, cu dragoste, mă ierți
Cu inima Ta de Părinte
Mai sus de cuget și cuvinte
Așa mă-ntorc pe calea dreaptă
Și prin nădejde, și prin faptă.

A dăru

Celui slab și de departe
Dă-i din partea ta o parte
Celui greu îndatorat
Dă-i, cum Dumnezeu ți-a dat
Frate bun fi orișicărui
Din averea ta îi dăru
Prin minuni și se întoarce
Darul dar din dar se face
Din preaplin Dumnezeiesc
Oamenii nu îți cerșesc -
Dăruind, te mântuiești.

Rugăciunea Fecioarei

Cu mâinile împreunate
Acoperiș peste altar :
Al inimii ce preacurate
Arde o candelă de Har
Coboară Harul Sfânt în mine
Din slava bunătății Tale
Isuse, jertfa ta ne ține
Să nu ne răzlețim pe Cale...
    Îți suntem candelile de veghe
    Sporind cu Duh luminător
    Piere tristețea ca o zeghe
    Tu ești balsam lecuitor
Isuse-al meu, Mirele Meu,
Tu ești Cuvânt strălucitor
Cu soarele prin curcubeu
Îngenunchiez ca un pridvor...
    Mai dă-mi uleiul sfânt, lumină
    Vegherii, de-înviere dor !
    Treză să-Ți fiu Mireasa Ta,
    Când vei veni, Mântuitor !

Florile lumii

Bunicii mele la 85 de ani

Flori, miliarde de forme fără cuvânt
Iubitoare de lumină, sărutate
de lumină și vânt
De când Dumnezeu Grădinarul cel sfânt
Umbla omenesc pe pământ ...
Flori, miliarde din sămânța
germinând din Geneză
Surâsul vostru îl simt cu inima
ca un stup de albine
Un cuib de miere și de culori

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

Din pădure, duioase suspine,
Flori curcubeu așternut în rouă
Grădini ale iubirii divine...
Dăruiește-le celor dragi
Celor vii și celor așteptând
în morminte
Învierea în Primăvara Cerească
Promisă de-al Nostru Părinte.

Mioara GIURGIU (*Deva*)

Dor

Mă răstignesc de clipa de acum
Cu dorul răsfirat în cruce
Durerea e dumnezeiesc parfum
Ca lacrima la Domnul iar să urce
Trist, gândul meu se uită înapoi
Pe-a melodiei tâmpelilor eterne
Dintr-o clepsidră pentru amândoi
De leac uitarea; Doamne, se așterne
Murim câte puțin cu orice zi
Ce trece ca o veste-n urmă goală
Mărturisim cuvântul ce Va Fi
Reînflorind din carnea minerală
Mă doare golul nenăscut
Căci n-am purtat un prunc în pântec
De-aceea, Doamne, cânt durut
Să-ți nasc, prin rugăciune, Cântec.

Antologie de poezie creștină

Emil GIURGIUCA (*Brad*)

Suferința

Vestit cu râuri de-ncărcat azur
Isus venea pe valuri de câmpie,
Foșnind de secoli zarea sângerie
Își revărsase apele-mprejur.

Supt ca un ram și obosit de cale
Cu chipul pal ca luna când se stinge,
Doar florile-i ating tălpile goale
Și florile se fac de sânge.

Din față-i cade flacăra de soare
Pe haina sfâșiată pe picioare...
Acuma și toiagu-i luminează
De pare ca un pai da rază.

El intră dar cetatea nu-l aude,
Îl văd doar pruncii, cu-ochi mirați de teamă;
Și pe fântâna sufletelor crude
Rămâne chipul lui ca pe-o năframă.

... Și-ardea-n ferestre chipul lui durut
Dar porțile-i stau mute sub zăvoare
Și-atât de slab trecea că s-a părut
Că drumul alb îi curge sub picioare.

Constantin GRECU (*Hunedoara*)

Fii Doamne alături de noi

Fii, Doamne, alături de noi
E rugăciunea noastră
Suntem bătrâni și în nevoi
Și soarta ne apasă.
Suntem cei ce au construit
Această sfântă țară
Din zori și până-n asfințit

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

Din iarnă-n primăvară.
Urmașilor să le lăsăm
O zestre care-n veci nu pierе,
Visele-n fapte să-ntrupăm
Pe câmp, în fabrici, pe șantiere.
Să facem țara mai frumoasă
Pe plaiul nostru strămoșesc
Să fie bună și mănoasă
Cum este Neamul Românesc

Iona Kriza KUN (*Hunedoara*)

Da sau NU

... rubinul vinului
urcă spumând deschizând
sufletului porți necunoscute ...
stare „curată”
a minții
ce îndeamnă
mințile șovăielnice
în căutare unde-s
cheile realității?
... Decide!
Merită aici și acum?
... se luptă cu încrâncenare
în inima mea
un mare NU
un mare DA
un eu, un tu,
un Da, un Nu.

Antologie de poezie creștină

Nicoleta OLTEANU (*Deva*)

Mamei

O privesc tainic
A încărunțit de ploi de așteptări
De răbdări din departe-n aproape
Nestinsse prin fiorul și neastâmpăr
Cu inima arzând în trei ai săi
A încărunțit mama ca o oglindă a mea
De mai târziu
La tâmpile fulguie lumina arsă
Și căruntețea-i mai deschide-un ochi
Din mai adânc, retras cândva-n nesomn...
Iar ochiul tainic, plâns e o icoană
Cu chipul lui Isus, cel de nestins
Mai zăbovește lângă mine, Mamă,
Să-mi fie cald din focul cel nestins...

Mariana PÂNDARU (*Deva*)

În raiul sentimentelor echilibrate

Dragă frate întru credința Cuvântului
Suntem prizonierii
Unei clipe albastre cât cerul
Căci de o vreme
Strigare-n pustiu este
Declarația noastră
De dragoste
Aici – în raiul celor
Cu sentimente echilibrate
Unde pasărea e ca o umbră
De pulbere
Nu e loc de nici o
Dezordine sufletească.

Las paradisul cuvintelor

Las paradisul cuvintelor
Închis într-o scoică
Înălțându-mă peste nisipuri
Ca o pulbere
Ce nu-și găsește locul
În ținutul acesta
Mă așteaptă
O mulțime de zile
În care mă voi lepăda
De toate iubirile oarbe
De toate greșalele
De toată deșertăciunea
Învățând între timp
Lecția simplă
a nemuririi.

Adina Elena PERPEGEL (*Hunedoara*)

Nu-i târziu

Niciodată nu-i târziu
Ca să ceri iertare
Cât iubești și cât ești viu
Meriți îndurare
Vezi cum soarele apune
Când se înserează
Pe acest pământ aș spune:
Să fii bun contează
Stele pâlpaie pe cer,
Se- oglindesc în mare
Inimi bat, altele pier
În Taina Cea Mare
Cât trăiești, privește-n jur
Cu luare-aminte

Antologie de poezie creștină

Să înveți ce-i rău, ce-i bun,
Și să ierți fierbinte
    Timpul vieții noastre-i viu
    Viața-n timp nu moare
    De ești bun nu e târziu
    Meriți îndurare.

Paulina POPA (*Deva*)

Biserica cea nouă

    Satul meu trăiește o asemenea clipă
    Cum mama când se confundă cu zeul
    În primul țipăt
Puțin mi se pare a scrie
Despre Biserica cea nouă
Despre soborul de preoți
Despre mireni
Puțin despre străzile lui
Mustind de viață cum dragostea
    Doamne
    Câtă splendoare am găsit
    În luciul copilăriei
    Câte flori sub icoanele de sticlă
    În tăcerea tăcerii e lumină
    Popasul în pronaos tremură alb
    În suflet se ascunde o flacără
    Aname pentru clipe lăuntrice
Puțin mi se pare a scrie
Despre satul meu
Despre Dealul Nucilor
Despre Pârâul Bisericii
Despre povara lui binecuvântată
Pe care mă chinui să nu o pierd.

Ioana PRECUP (Hunedoara)

Ioana Precup aparține celor numiți poeți populari, sintagmă potrivită numai în măsura în care ea scrie fidelă modelului tradițional, melosului rural, aparținând mai degrabă categoriei de creatori altădată anonimi, ai baladelor, doinelor, cântecelor, ori ai zicătorilor, proverbelor ș. a. Deasemeni, ea se exprimă și prin pictură, reușind portretistică, peisaje, alegorii inspirate din legende, icoane pe pânză. O face cu aceeași sensibilitate fără a fi marcată de complexe, ci din imperioasa nevoie de comunicare și dăruire sufletească a „talantului” ce trebuie sporit, ci nu îngropat, cu inocența unei morale creștine cultivată din familia sa de artiști originară din Bistrița Năsăud. Ioana Precup a aparținut grupării literare a sindicatelor „Siderurgistul”, din fostul C.S.H., de unde a ieșit la pensie. A publicat în numeroase reviste și ziare. Despre creațiile ei au scris în timp Stelian Vasilescu, Eugen Evu, Passionaria Stoicescu, Ion Davideanu, Ioan Moldovan, Marcel Lapteș, Ioan Iancu și alții, precum și etnologi și folcloriști. Ea deține numeroase premii în domeniul creației literare populare iar lucrările ei sunt la muzeul satului natal, precum și în colecții particulare, ori dăruite unor biserici. Depun mărturie că Ioana Precup este și în viață așa cum este în scris, în felul ei o luptătoare pentru tot ce e bine și frumos, dar și cu spirit de sacrificiu, pentru a-și tipări cărțile și a depăși încercările vieții, pentru ea multe și grele. Așadar scrisul ei este într-un fel rugăciunea ei, inspirată din evanghelie. Ioana Precup aparține Bisericii Catolice și merită a fi cuprinsă în această antologie prin talent și meritele ei de o viață.

Debut editorial cu „Balade și cântece”, editura Litera – București, 1984; „Din cei codri de argint”, editura Litera, 1986; „Scrisoare pentru celălalt târâm”, ed. Călăuza - Deva, 1998; „Zâna grâului”, editura Abaddaba - Oradea 2000; „Doamne binecuvântează”, ed. Signata – Timișoara, 2002; „Praguri de cer”- monografie de autor, editura Polidava - Deva, 2003; „Orfanul” roman, editura Danimar - Deva, 2005; „Noaptea de sănzienă”- teatru în stil popular, ed. Corvin - Deva, 2006; „Arcul singurățății”, ed. Abaddaba – Oradea, 2006; „Lumina din cuvinte”- Antologie a poezilor populari din județul Hunedoara”- editura Corvin; „Drumul spre leagănul veșniciei” – Antologie de autor.

Eugen EVU

Antologie de poezie creștină

Din lipsă de orgoliu „profesionist” Ioana Precup nu e preocupată de ambiții egocentrice, avântul inimii și mulțumirea sa fiind cele care o mână la fapte și vorbe scrise, gândul său constant fiind acela de a-i bucura pe cei cărora le dăruiește roadele lucrării sale sufletești. „Cu sufletul în palmă”, cum spune un vers al ei, Ioana Precup vine negreșit să întâmpine „lumina din vis”.

*Ioan Moldovan, poet, redactor șef
al revistei „Familia” - Oradea, 2006*

Doamne Bindecuvântează

Doamne bindecuvântează
Plaiurile țării noastre
Câmpii, codrii, munți, izvoare,
Marea cu valuri albastre.

Doamne bindecuvântează
Pasărea ce cântă-n ram
Pâinea, doina și icoana
Mamelor acestui neam.

Doamna bindecuvântează
Limba în care vorbim
Râdem, plângem ori tăcem,
Graiu-n care te slăvim.

Doamne bindecuvântează
Ruga noastră și răbdarea
Că tu ești stăpânul lumii
Și iubirea și-ndurarea.

În genunchi la umbra crucii

Iarna-mi cerne flori pe tâmpile
Anii rând pe rând s-au dus
Cu pași repezi prin troiene
Mă apropii de apus.

Glas de clopote se frânge
Pe cărarea veșniciei
Valul nopții mă-nfioară
Și teama călătoriei.

În genunchi la Umbra Crucii
Doamne-mi gădesc alinare
C-am greșit pe arca vieții
Lui Iisus îi cer iertare.

Și-i simt sângele șiroaie
Ce spală sufletul meu
Alungând ceața și teama
Mulțumesc lui Dumnezeu.

Lacrimile-mi sunt izvor
De iubire și de dor
Sper să te-ntâlnesc în ceruri
Bunul meu Mântuitor.

Sper să te-ntâlnesc în ceruri
Rege blând și iubitor.

Te rugăm ceresc părinte

Te rugăm Ceresc Părinte, lumineaz-a lumii sfere
Alungă pe cel viclean, ce rănește cu putere.
Te rugăm rămâi cu noi la necazuri și la toate
Păstorește-ne viața că suntem loviți de soartă.

Vindecă mințile noastre, inima noastră bolnavă
Că suntem copii Tăi risipiți în lumea-ntreagă.

Doamne ajută-i pe cei mulți, pe văduve, pe orfani
Șterge lacrimile, Doamne, la toți oamenii sărmani.

Că nori negri ne cuprind, cu teroare, cu calvar
Peste noi ca pe Golgota, revarsă cerescul har.
Ascultă-ne Doamne plânsul ce se-nalță pân-la cer
Că murim bolnavi pe drumuri, înfomețați și în ger.

Mângâie-ne cu-a Ta rază pe noi cei care-notăm

Într-o mare de răbdare și spre țărături căutăm
Pe acest tărâm de lacrimi, fă să strălucească soare
Și cu cetele-Ți de îngeri o să-ți înălțăm cântare.

Doamne-mbracă-i pe creștini în mantii de albe flori
În albastrul cerului și-n a iubirii comori.

Gândește-te la Iisus

Când ești părăsit de prieteni
Și încolțit de dușmani
Gândește-te la Iisus
Rămas singur la durere
Asudând picuri de sânge
În grădina Ghetsimani

Când ai sufletul rănit

Ești umilit, judecat

Gândește-te la Iisus

Biciuit nevinovat

De soldații nemiloși

Și la răstignire dat.

Când pe cărările vieții

Te înspini în măracini

Gândește-te la Iisus

Hulit și încoronat

După-o noapte de-agonie

Cu o cunună de spini.

Când crucea vieții tale

Este grea ,nu poți s-o duci

Gândește-te la Iisus

Urcând muntele Golgota

De câte ori a căzut

Sub povara Sfintei Cruci.

Când oceanul de durere

De cei dragi te-a despărțit

Gândește-te la Iisus

Ce chinuri a suferit

Și-ntre doi tâlhari pe cruce

Pentru noi toți a murit.

Iisuse Milostiv

Iisuse, Fiule Divin
În inima Ta iubitoare
Primește copilașii, care
Sunt îngerii acestui pământ
Și rămurele de argint.
Cufundă-i în oceanul
Milostivirii Tale.

Iisuse Regele Luminii
În inima Ta iubitoare
Primește-i pe aceia care
Te-adoră, Te roagă fierbinte
Și îți înalță imnuri sfinte,
Cufundă-i în oceanul
Milostivirii tale.

Iisuse Izvor de-ndurare
În Inima Ta iubitoare
Primește-i pe umilii, care
Sunt milostivi și-ncurajare
Au fost pe calea Crucii Tale.
Cufundă-i în oceanul
Milostivirii Tale.

Iisuse Mielule jertfit
În inima Ta iubitoare
Primește sufletele care
Ispășesc pentru păcatele
Te caută, îți cer iertare
Cufundă-le în oceanul
Milostivirii Tale.

Iisuse Izvor de iertare
În inima Ta iubitoare
Primește sufletele care
Sunt negre și nepăsătoare.
Spală-le sângele-ți șiroaie

Scufundă-le în oceanul
Milostivirii Tale.
Iisuse Biruitor veșnic
Din Inima Ta iubitoare
Revarsă harurile tale.
Peste acei ce Te iubesc,
Peste-ntreg neamul omenesc.
Cufundă-l în oceanul
Milostivirii Tale.

Te rugăm Iisuse

Te rugăm, Iisuse, iartă-i
Pe toți aceia pentru care
Ai asudat picuri de sânge
Și te privesc cu nepăsare.
Pe toți aceia pentru care
Ai plâns în Ghetsimani cu-amar
Și ai strigat: „- Dacă vrei Tată
Depărtează acest pahar”.
Pe toți aceia peste care
Reverși haruri de iubire
Ce se scurge ca pârâul
Peste stânci fără-de-oprire.
Fă să se aprindă-n ei
Lacrima iubirii Tale
Binecuvântează-i Doamne
Cu milă și îndurarea.

Rugăciune către Sfântul Duh

Doamne risipește norii
Ce mă-ntunecă mereu
Aprinde în al meu suflet
Flacăra iubirii sfinte
A Bunului Dumnezeu.

Creează-mi inimă nouă
Să bată pentru Cristos
Depărtează de la mine
Toate gândurile negre,
Tot ce-i fără de folos.

Revarsă-n inima mea
Al înțelepciunii izvor
Luminează-mi calea vieții,
Picură-mi în suflet pace
Tu, Duh Sfânt mântuitor.

Fă prin tine să-l iubesc
Pe Tatăl, pe Fiul Sfânt
Nu te depărta de mine
Ce mă zbat pe valul lumii
Călător pe-acest pământ.

Iisuse înalță-mi ruga

Iisuse, înalță-mi ruga
Spre celeste sfere-nalte
Acum și-n ultimul ceas
Doar de Tine să am parte.

Fă-mă să cad în genunchi
Înaintea Feței Tale
Până nu voi adormi
Plecând pe-a veciei cale.

Sfințește-mă cu-al Tău Sânge
Ce a curs pe Sfânta Cruce
Ajută-mă când prin vămi
Tremurândă voi ajunge.

Revarsă harul Sfânt
Să te iubesc tot mereu
Iisuse și pe-al Tău Tată -
Bunul nostru Dumnezeu

Tatăl Ceresc

Tată ceresc
Îți mulțumesc
Că ai iubit
Atât de mult
Oamenii de pe pământ
Jertfind
Pe Fiul Tău Sfânt
Răscumpărare
Pentru păcatul
Moștenit.

Pentru tot
Ce a suferit
Și a pățimit
Cât a trăit
Pe pământ,
Cercetează, binecuvântează
Inima mea, sufletul meu,
Dă-mi bucuria
Să mă numesc Copilul Tău.

Pe corabia vieții

Pe corabia vieții
Tot vâslind am rătăcit,
Oprește Doamne furtuna
Că ceața m-a-nvăluit.

Potolește Doamne valul
Ridicat în a mea cale
Că-s și eu a Ta zidire
Fii adâncă mea salvare.
Fluviul Tău plin de iubire
Inunde sufletul meu,
Ridică-mă-n sfere-nalte
Să te pot iubi mereu.

Pentru fiul Tău iubit
Te rog să îmi luminezi
Ochii sufletului meu
Doamne să nu te-ntristez.
    Și dă-mi binecuvântarea
    În călătoria mea
    Ca să-mi petrec veșnicia
    Doamne în grădina Ta.

Măicuță a Iubirii

    Marie preacurată
    Măicuță a iubirii
    Călăuzește-mi arca
    Spre portul mântuirii.
Luminează-mi ochii
Să nu cad pe cale
Presară-mi în suflet
Pacea milei Tale.
    Luminează-mi lacrimi
    De păreri de rău
    Ajută-mi măicuță
    Când greul e prea greu.
Inima să-mi ardă
De-al veșniciei dor
Mângâie-mă, Mamă,
Când va fi să mor.
    Vino, Mama milei
    Cu Fiul Tău drag
    Ajută-mi să trec
    Peste al lumii prag.
Și de cel viclean
Te rog, mă păzește
Prin vămi către cer
Ne călăuzește.

Lângă Mine

Lângă mine ai fost, Iisuse,
Un izvor de mângâiere
La ceasuri de bucurie
Și la ceasuri de durere.

Tu ai salvat al meu suflet
Ai salvat viața mea
Când eram dusă de valuri
Și când lupta a fost grea

Rugăciune

Măicuță-nlăcrimată a pruncului jertfit
De-atâta jale-n lume ni-e sufletu-ostenit
Nevoile ne-apasă, păcatele sunt grele
Dar Tu ne ești speranța și-a noastră mângâiere.

Mărie, dulce mamă a pruncului Iisus
Privește România din slava Ta, de sus
Cu multe fețe-n lacrimi și cu cărări de spin
Cu sufletele grele de teamă și suspin.

Întoarce-ne copiii plecați în pribegie
Ajută-ne în lupta cu-a apelor furie,
Cu secetă, zăpezi, furtuni și vijelii
Cu munți ce se dărâmă-ngropându-ne de vii.

Schimbă gândul celor ce vor să otrăvească
În lacrima căinței, în mila Ta cerească.

Așterne-n țară pacea ce duce la Iisus
Din nord la miazăzi, în răsărit și-apus.

Din azi întunecat s-aprinzi mâine lumină
Măicuță salvatoare și-a cerului regină,
Măicuța tuturor, a noastră mijlocire
La Tatăl și la Fiul și-a cerului mărire.

Nu-ți face planuri deșarte

Nu-ți face planuri deșarte
Omule pe-acest pământ
De ești tânăr ori bătrân,
De ești bogat ori sărac,
Călător ești spre mormânt.

Înaltă mai bine gândul
Inima la Dumnezeu
Care-așa mult ne-a iubit
Încât a jertfit pe cruce
Pe unicul Fiu al Său.

Nu a dat răscumpărare
Pentru noi aur-argint
Pro bogății pieritoare
A dat sângele preascump
Al Fiului Său cel Sfânt.

Să ne rugăm celui veșnic
Să nu părăsim viața
Împovărați de păcate,
La judecata cea mare
S-avem parte de dreptate.

Atunci când fără de glas
Vom dormi într-un sicriu
Cum o să ne mai rugăm?
Cum vom face fapte bune?
O să fie prea târziu...

Ce este omul?

Din necunoscut sosește
Dimineața
încolțește,
crește,
înverzește.

Antologie de poezie creștină

Peste zi
înflorește,
rodește
zidește.

Seara
Resemnat,
Uscat,
Îngenuncheat.
Pleacă în necunoscut

Pelerinul

Pe scara de lumină
pelerin al Golgotei
Poetul.
Înger cu aripi de raze
poartă pe umeri crucea
din altarul lumii.
Îngenunchează în pragul
templului de aur celest.

Din grupajul „Lumina din vis”

Dumitru PRICOP

Pământul vorbelor

Atunci rostit-a Dumnezeu, preabunul,
văzând că fii-ntrec asemănarea:
v-am dat pământul, soarele și marea
să fie unu-n toți și-n toate Unul
dar văd că voi nesocotiți chemarea
graiului care din noroi adunu-l
vă dărâmați cetățile cu tunul
și pârjoliți cu focul urii zarea
Așa cum v-am rostit întotdeauna
e înțelept ca unul să renunțe

și, iată - Eu renunț; la toate cele
dar când veți vinde stelele și luna
când veți ucide viața din grăunțe
veți vrea din nou pământul vorbei mele

Zidul de bronz

Poporul e mereu popor!
La fel de prost și înșelat
Cum totdeauna s-a aflat
Pe drumul către viitor
El n-are timp de stat în stat
Cioplit așa - cam din topor
Rămâne bulgăr în ogor,
hulit, trudit, însângerat...
Unii îl vor, alții nu-1 vor!
Imperiul lui e tot un sat
De lut cu sânge-amestecat
sub lungul Timpului izvor
Așa cum e, e România
Hristos umil țesându-și iia!

Dumitru SPĂȚARU (*Hunedoara*)

Fariseii

M-au alungat cu pietre și sudalme
Mă fluierau ca pe-un profet nebun,
Am încercat adesea să-i îmbun
Dar M-au hulit și M-au luat la palme.
Am vrut comori din lacrimi să adun,
Să n-aibă timp cu pumnii să le sfarme
M-au blestemat, de sete și de foame,
Să pier biet câine-n margine de drum
Au defilat apoi pe trupul Meu
Purtându-și idolii, blesteme-n zgardă,

Antologie de poezie creștină

Iar când au vrut și numele să-Mi piardă
M-au „decretat” vlăstar lui Dumnezeu
Mai stau și azi pe Cruce-ntre tâlhari,
Iertându-vă cu flacără și har.

Constantin STANCU

Poet, publicist, jurnalist, eseist, născut 1954, la Hațeg, Constantin Stancu, de profesie jurist, aparține artei scrisului dintr-o plină de Har, autentică identificare cu morala și credința în Unicul Dumnezeu. Pentru el, fapta scrierii trăite este apostolat și rodire a revelației. Lucru rar, nu există în tot ce a scris, umbra stânjenitoare a ipocriziei, a habotniciei, deoarece lumina metaforei lui radiază din interior, ca oglindă a creației în opera sa.

Absolvent al Facultății de Drept, de profesie jurist. Debut editorial prin concurs, la ed. Facla din Timișoara, volumul „Argonauții II”, poeme. Alte cărți editate: „Păsările plâng cu aripi”, Editura Signata – Timișoara; „Ochiul inimii - Poemele roadelor” - editura Polidava; „Pseudo- imobiliaria - „Afacerile” lui Dumnezeu cu omul” – șapte eseuri – editura Carpathia – București; „Calea Împărăției”, editura Eubeea - Timișoara. Colaborator permanent la numeroase reviste de literatură și artă din țară și din occident, cu poezie, eseuri, cronici literare, filozofie, teologie, jurnalistică...

Are rubrici permanente în revista electronică „Agero-Stuttgart” a Asociației Româno - Germane din Stuttgart (red web Lucian Hetco) cu accesare a două milioane de cititori din lume. Este, de 11 ani, fără întrerupere, fidel și competent redactor al rubricii de critică al revistei „Nova Provincia Corvina”...

Constantin Stancu este un poet de înaltă vibrație, atât în poezia modernă, cât și atunci când scrie versuri psalmi de simțire creștină și profunzime ecleziastică. Se văd limpede roadele unei pregătiri teologice la școala marilor misionari creștin de azi. Nu din trufie insistă a-l recunoaște ca poet înzestrat și cultivat, aparținător prin naștere și viață culturii scrise hațegane, de profundă tradiție. Prin

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

---

expresia limpede, fără zorzoane inutile aici, poezia lui religioasă caută inocența primordială a izvoarelor cărora ulciorul este inima omului... Un apostolat actualizat prin suferințe de încercare, s-a concretizat recent într-o carte care strigă a vedea lumina tiparului, a veni spre noi: „Poetul pe masa de operație”... Dincolo de zguduirea ce am resimțit-o citind-o în proiect, am resimțit propriile încercări, dar, mai ales, insinuarea permanentă că degetele chirurgilor sunt dirijate de nevăzuta vrere a lui Dumnezeu. Deasemeni, rabd cu el deodată cu speranța că societatea civilă, puternicii istoriei grăbite în aceste zile, vor sprijini o primă Antologie a scriitorilor hunedoreni după 1989, în care Constantin Stancu ar avea o contribuție covârșitoare. Parafrazând „Calea Regală” a lui Malraux, dar mai profund, calea inițierii, a iluminării, Calea Împărăției este cartea care preia celebra zicere a francezului: „Secolul XX va fi religios sau nu va fi deloc”... O dilemă aparentă, oraculară, polisemantică și răscolitoare asupra destinului Omenimii față cu băntuirea terorii ... interioare.

Constantin Stancu a publicat în acești ani, poezie și recenzii, cronici de interpretare și eseuri, prin revistele de aici ori din lume. A scris în mod tenace și aplicat, despre toți scriitorii hunedoreni, unui amarnic învrăjbiți. Fără părtiniri extraliterare. A scris esențial. Dacă exigența mea ar avea drept de vot în Conciliu, aș vota cu ambele brațe finanțarea unei atari necesare Antologii critice!

Cum spunea Borges, toți scriitorii lumii de azi, de fapt, sunt UNUL singur, care înscrie în Cartea existenței noastre, alte și alte pagini ale Vieții”. Dintre numărații confrăți lirici, Constantin Stancu mi-a fost aproape chiar de departe, iar lucrul său literar a fost cel mai fertil din rândul valorilor literare hunedorene și nu numai.

Eugen EVU

...Experiența sa este trăită și atât de încredințată în uimitorul ei mecanism de simboluri însușite la Rarău... Eseistul, afirmat încă fără cutezanța trebuitoare, dar eminent prin lectură profundă și penetrație în a desluși sensul prea puțin vizibil, va fi însă o revelație când va înainta de la comentariul curent la construcția intelectuală ori la jurnalul de idei trăite, o specie ce i se potrivește...

Artur SILVESTRI

Ecou de psalm

Motto:

Psalmul 85:11

*Credincioșia răsare din pământ și dreptatea
privește de la înălțimea cerurilor.*

Luca 8:25

*Apoi a zis ucenicilor Săi: „Unde vă este credința?”
Plini de spaimă și de mirare, ei au zis unii către alții:
„Cine este acesta de poruncește chiar
și vânturilor și apei și-l ascultă?”*

Pescuirea minunată

Ioan 21 : 6

Într-o dimineată Isus va fi pe mal,
Vom auzi Glasul Său clar îndemnând,
Aruncați-o în partea dreaptă, sub val,
Și mreața nu se va rupe, pescuind ...
Acolo, în dreapta corabiei veți găsi,
Pește și rodul fi-va însutit,
Cu El învățăm în adevăr a pescui,
Dacă ascultăm de Cel ce ne-a iubit....
Și ne iubește mereu, vorbind blând,
Isus se arată prin vreme și veșniciei,
Să privim prin credință și Cuvânt,
Ascultători pescari, prieteni și copiii ...
Să cunoaștem încă o dată lucrarea,
Pescuirea minunată să ne întărească,
Să-nvingem păcatul, valul, marea,
Prin Isus, Cel ce vrea să ne găsească...
Pe mal, în dimineța luminată,
Era jăratric, pește și pâine, pregătite,
Eram chemați la prânz de-ndată,
La o părtășie în cele sfințite...
Știm noi sau nu știm, pe Isus ?
Și marea și dimineța, iată, vorbesc,
Să pescuim pe pământ în valul dus,
Dar nădăjduind la netimpul ceresc...

Prin cuvânt

1 Cor. 6 : 12

O, trupul acesta, țărână uimită,
Templul Duhului Sfânt, curat,
Prin iubirea de Sus primită,
Prin Cuvântul Cuvânt înălțat....
De la Tatăl am primit Duhul Sfânt,
El locuiește în noi cu tărie,
Chiar fiind pe acest pământ,
Sunteți și la Isus în vie ...
Prin Duhul cel curat, împărațesc,
Primiți, iată, viața ca-n dar,
Prin vremuri mai cresc
Fiii născuți din nou, prin har ...
... Și nu ne mai aparținem, iată,
Ai noștri nu ne mai suntem,
Cât timp avem în cer un Tată,
Prin credință vie să umblăm ...
Toate ne sunt îngăduite, toate,
Dar nu totul e și de folos,
Dumnezeu are putere și poate
Să ne ridice din cele de jos ...
Să ne dea viață cu tărie,
Să ne ridice la ceruri, Sus,
Să fim cu Isus în vie,
Prin Cuvântul care s-a spus ...

Să trăim frumos ca-n timpul zilei

Romani 13 : 13

Să trăim frumos, în Domnul Isus,
Să ne dezbrăcăm de faptele nopții,
Gândul curat să fie la Cele de Sus,
Să ne dezbrăcăm de hainele morții ...
Să trăim frumos ca-n timpul zilei,
Inima să ne fie luminată-n Cuvânt,

În bucurie să ne deschidem milei,
Pentru cele vii de pe acest pământ ...
Să biruim răul cu binele de Sus,
Iată, Dragostea e împlinirea legii,
Să ne-mbrăcăm în Hristos Isus,
Pentru nunta unde plâng și regii ...
Să rămânem la cele smerite, în veci,
Căutând Împărăția lui Dumnezeu,
Prin vremuri triste, tot mai reci,
Ridicându-ne mai presus de rău ...
Să fim plini de râvnă, cu duhul,
Lucrând viu pentru Tatăl ceresc,
Credința să se vadă-n tot locul,
Cheia celor ce veșnic iubesc ...

A cunoaște pe Isus

Filipeni 3 : 10

Să-L cunoști pe Isus într-o seară,
Să-L cunoști simplu, adevărat,
Cum crește dimineața peste țară
Și cum se face Înaltul Înalt ...
Să cunoști puterea învierii Lui,
Să o simți în ființa ta curat,
Pe când lumea atârnă de un cui,
Bătut în mâna Celui ce-a înviat ...
E puterea mai presus de veac,
E puterea venită de Sus,
Când apa și sângele nu tac,
Ești biruitor prin biruitorul Isus ...
Când s-a înălțat peste mormânt,
În doar trei zilele stelare,
Etern cum e Cuvântul Cuvânt,
Când se arată Împărăția-n zare ...
Să primești dreptatea sfântă,
Simplu, ca pe un pahar cu apă,

Peste cel ce se roagă și cântă,
E îngerul care știe să tacă...
Prin credință-n Isus primești
Neprihănirea fără plată,
E darul coborât din cele cerești,
Căci în ceruri ai pururi un Tată ...

Domnul pe un zid făcut la cumpănă

Amos 7 : 7

Pe un zid făcut la cumpănă,
Pe un zid ce nu mai cade,
Stă Domnul și ține în mână,
Cumpăna vie, ce tainic mai arde ...
Și Domnul pune cumpăna vie
În mijlocul poporului Său
O pune chiar, aici, în vie –
Și cât de greu e greul – greu ?
Și pune cumpăna vie Domnul
Peste ființele noastre pieritoare,
Afli cât de ușor e omul,
Iar păcatul se ascunde-n uitare ...
Să căutăm dar pe Domnul
Și astfel noi vom trăi,
Așa cum trăiește și omul
În prezentul veșnic „*a fi*“ ...
Să-l căutăm până se poate,
Să-l găsim chiar acum,
Peste necazul zilei, poate,
Isus îți apare în drum ...
Cu Domnul dreptatea-i
Apă curgătoare toată,
Neprihănirea un pârâu este
Ce nu seacă niciodată ...
Să căutăm pe Domnul, iată,
Trăind astfel în veșnicie,

În ceruri este mereu un Tată,
Care iubește, ne iartă, ne știe...
Pe un zid făcut la cumpănă,
Pe un zid ce nu mai cade,
Stă Domnul și ține în mână,
Cumpăna vie, ce tainic mai arde ...

Ecou de psalm (I.)

Psalmul 139

Mă cunoști de aproape, Doamne,
Mă știi, în pătrunzi gândul, cuvântul,
Mă călăuzești prin ierni și toamne,
Ești Cel Prea - Înalt, Prea - Sfântul ...
Mâna Ta Bună o pui peste mine,
Și stau mereu, smerit, în Fața Ta,
Mă aperi de rău, mă trezești la bine,
După noaptea aurită în lacrima grea...
M- ai întocmit în mod minunat,
Ființa mea slabă e tare în Tine,
Prin Cuvântul Tău sunt și curat,
În rugăciune e har și e bine ...
În Cartea Ta mi-ai scris viața,
Totul a fost în adevăr rânduit,
Ai alungat duhuri rele, ceața,
Și, Doamne, nu m-ai risipit ...
Când adorm sunt mereu cu Tine,
Când mă trezesc sunt iarăși cu Tine,
M-ai vindecat de păcatul din mine,
Ai ars răul cu prea mult bine ...
Gândurile Tale sunt nepătrunse,
Nu le pot număra, nici nu le știu,
Doar în ceruri luminează cele spuse,
Și, iată, sunt chiar umilul fiu ...
Numai, Tu, Doamne, inima o știi,
Numai Tu îmi cunoști gândul,

Mi- ai dăruit clipe curate, mii,
Ai altoit în sufletu-mi Cuvântul ...
Nu mă pot abate pe dreapta Cale,
Mâna Ta mă conduce prea vie,
Sunt chemat în lucrările Tale,
Mă binecuvântezi în har și veșnicie ...

Lucrurile de sus

Coloseni 3 : 2

După lucrurile de sus umblați,
Căutați-le cu ființa toată,
Iubiți-vă blând, fiți frați,
Căci Împărăția în inimi se arată !
Gândiți zilnic la Cele de Sus,
Gândul să vă fie prea curat,
La dreapta Tatălui, Isus,
Ne-a pregătit loc în Cerul Înalt ...
Vorbiți despre lucrurile de sus
Cu tărie, cu bucurii și nădejde,
Stați de vorbă cu Prietenul Isus,
Căci adevărul în suflet înflorește ...
Cu El ați înviat, deși nu o știți,
Lăsați lucrurile de pe pământ,
Creșteți mereu, vă sfințiți,
Prin părtășie, rugăciune, Cuvânt ...
Cu Isus ați și murit, mereu înviind,
Viața voastră-i ascunsă sfânt și viu
În Dumnezeu, mai presus de gând,
După cum apostolii adânc ne scriu ...
Cu Duhul cel Sfânt și Cuvântul,
Taina se deschide precum floarea,
Ne limpezește ființa și gândul,
Pregătită e spre ceruri cărarea ...

Rod prin cuvânt

2 Petru 1 : 4 - 7

El ne-a chemat prin adevăr și putere,
Glasul Său ne-a atins inima, ființa,
Deși a murit, vorbit-a prin înviere,
Ne-a dat cunoașterea, preștiința ...
Har după har s-au coborât deplin,
Puterea Sa Dumnezeiască ne-a dăruit
Viață prin bine, din prea plin ...
Pentru cei ce trăiesc prin Cel ce-a iubit ...
Prin Cel ce iubește mereu și acum,
Făcându-ne părtași stării Dumnezeiești,
Ne-a luminat un viitor, un tainic drum,
E Lumina în care drept mai crești ...
Doar să stăruim, să urmăm în știință,
Să umblăm curați prin credință,
În toate poate fi un duh de bunăvoință,
Prin Cel ce ne ține tari și în ființă ...
Să unim, dar, credința cu fapta,
Fapta să ne descopere cunoștința,
Să ascultăm în răbdare șoapta
Celui ce ne învață ades biruința ...
Evlavia să ne întărească blând,
Să ne topim ființa în Vița Isus
Primind iubirea de frați și – n gând
Ca semnul Prea Sfânt venit de Sus ...
Și credința ne pregătește deplin
Un viitor, o nădejde, prin har,
Și iubirea de oameni, prea lin,
Coboară-n inimi, supremul dar ...

Rugăciunea dimineții

Psalmul 92 : 2

O, în rugăciunea dimineții
Ești, Doamne, tot mai aproape,

Cad vremuri, draperiile ceței,
Iar, Tu, vii călcând pe ape...
E Har și Duh de bunăvoință
Ce se deschide peste noi,
Învățăm să umblăm prin credință,
După cum ai spus : doi câte doi...
Sunt cuvinte ce curăță ființa
E puterea ce ne ține-n picioare
Și ne pătrunde cunoștința
Când potolești furtuni pe mare ...
Dimineața rugăciunea e curată,
Inima se deschide precum aripa,
Isus, schimbi oameni deodată,
Învingând moartea, durerea, clipa ...
Prin rugăciune ziua e binecuvântată
E o zi din viața ta și smerit,
O primești ca o jertfă prea curată
Știind că prin Isus ești și iubit ...
Și cetatea, Isus, este în Harul Tău,
Sfințești locul cu raza din stea,
Biruiești prin bine ceea ce-i rău,
Iar crucea și azi este atât de grea ...
Omule, să te rogi, să chemi, să sperii,
Să mergi pe calea spre nemurire,
În dimineața în care, iată, ceri
De la Isus o blândă mântuire ...

Epistola lui Pavel

2 Cor. 6 : 7-10

Cine sunt și aș putea să fiu?
Doar El o știe prea bine,
Sunt omul sau poate un fiu
A Celui ce era, ce este, ce vine ...
Și parcă am fost chemat pe nume,
Și parcă m-a strigat Cineva,

Și parcă m-a rupt de lume,
Lumina-i adâncă și fulgul de nea ...
Ca un necunoscut și totuși cunoscut,
Ca un înșelător care spune, iată, adevărul,
Din Cuvântul Cuvânt crescut
Trecând prin vremuri, precum gerul ...
Ca unul care moare, trăind,
Ca unul care trece venind,
Ca unul întristat, veșnic râzând,
Ca unul viu, purtat de gând ...
Mereu sărac, având de toate,
Pe bogații lumii îmbogățind,
Dar de Isus având parte,
Întinerind când vremea e-n colind ...
Un om ce nu are mai nimic
Și totuși stăpânind toate, totul,
Și timpul, veacul și un pic,
Trecând de moarte, depășind potopul ...
Acesta sunt, eu n-am știut,
Dar Isus o știe prea bine
Căci m-a iubit și m-a durut
Cel ce era, ce este, ce vine ...

În lumina lui Isus

1 Cor. 6 : 12

Ce libertate când totul este îngăduit!
Câtă cercetare când nu totu-i de folos!
Să trăim în veacul acesta ce-i de trăit,
Dar cu viața ascunsă în El, prin Hristos ....
Așa cum L-a înviat pe Isus când ne iubea,
Cu puterea SA cea sfântă ne va învia!
Din moarte la viață Mesia trecea,
Din veșniciei în veșnicie Cuvântul biruia ...
O, ce trupuri curate, ca Temple înnoite,
Pentru Duhul care puternic ne sfințește,

O, ce putere biruind umbroase ispite,
Pentru cel ce prin Domnul crește, mai crește ...
Dincolo de lume și căderi e chemarea,
Dincolo de greșeli, de slăbiciuni e învierea,
Rămânem dar în har, în credință și-n starea
În care am fost chemați, învăluindu-ne cu tăcerea

...

Rămânem, iată, cu Mesia în veacul sfânt,
Liberi, pregătiți pentru Împărăția de Sus,
Născuți prin Duhul cel viu, din Cuvânt ...
Înaintăm smeriți prin Lumina lui Isus ...

Numele e scris pe cer

Psalmul 8

Doamne, Numele Tău e scris pe cer,
Veșnicia Ți-e încrustată – n albastru,
Lucrările sfinte și vii nu pier,
Ne vorbești prin iarbă, prin astru...
Ne vorbește în zilele Tale curate,
Ecoul trece vizibil prin vreme,
Până la margini de lume, uitate,
Pentru cel ce de Tine se teme ...
Nimic nu se ascunde-n lumină,
Lumea-i deschisă ca o carte,
Blândă, binecuvântată și lină,
E mântuirea ce crește prin toate ...
Sufletul e puternic înviorat
De Cuvântul viu, prea curat,
De Cel ce te învie cu adevărat,
Salvându-ne din moarte și păcat ...
Și ochiul ți-e luminat adânc
De Cuvântul nins de Sus,
Ești spălat în ființă și-n gând
Prin Harul izvorât din Isus ...

Calea Împărăției

Psalmul 17 : 7

Te roagă, neîncetat, în duh,
Se deschide Calea Împărăției,
Ridică-te din trecătorul trup,
Lipește-te de mlădițele viei...
Mai presus de acest veac,
Mai presus de această lume,
E Cuvântul Viu, tainic leac,
Și Hristos, puternic Nume...
Apropie-te de Cuvântul viu,
Ia viață din viața eternă,
Peste cei ce ascultă și știu,
E lumina înflorind în beznă ...
Îndoiala din sufletul tău,
N-o pune-n balanța de aur,
Durerea din sufletul tău,
Atinge aripa de graur ...
Ascultă Vocea venită de Sus,
Ascultă atent Glasul blând,
Taci când vorbește Isus,
Spală-ți viața prin Cuvânt ...

Taina

Efeseni 3 : 3- 13

Dragostea fost-a la toți arătată,
Și multe nu-s ascunse acum,
Avem mereu ceruri și un Tată
Ce ne – nsoțește pe adevăratul drum ...
Mai fericiți, cu mult mai fericiți,
Taina se deschise spre lume,
Noi, primim putere, împliniți,
Prin Hristos, eternul Nume ...
Și cerul s-a deschis deodată,
E atâta lumină-n fiecare zi,

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

Pătrunzi Cuvântul, iată,
Pas cu pas, fără să știi ...
Cu Duhul Sfânt vedem prin veac,
Și ochi avem la inimă, și viață,
Când pomii și stele mai tac,
Deschisă-I Împărăția-n față ...
E înțelepciune, e o taină vie,
Adunați sub Cortul Său Ceresc,
Să creștem ca mlădița-n vie,
Pentru cei ce plâng și ce iubesc ...
Să te apropii de Dumnezeu,
Prin Isus ai intrare –n Împărăție,
Rupt de păcatul ne spus și greu,
Doar prin puterea care ne învie ...

(fragmente din volumul CALEA ÎMPĂRĂȚIEI)

Capela ecumenică din Hunedoara

Hunedoara

Cu ramuri ridicate spre cer, în rugăciune,
Înalți și triști, copacii întunecă decorul
Sfârșitului de toamnă, fă Doamne o minune,
Îmbracă-i iar în frunze și izgonește norul
Ce suflatu-mi apasă, născând fantastice umbre
Aduse de furtună, pe geamul meu, în casă,
Să-mi amărăscă viața cu gânduri reci și sumbre.
M-ascuți cu zâmbet tandru, te-așezi comod la masă
Și-mi spui încet, iubito, cu versu-ți nestatornic
Sporești chiar tu tristețea ce toamna o aduce,
Vrei să grăbești zadarnic al toamnei sacru ornic,
Noiembrie verdeței oricum îi pune cruce.

E moartea aparentă, pe care o cunoaște
Iubirea noastră toamna, pentru-a putea renaște .

Rugăciune

Iubirea mea, când soarta mi- aduce-n gând regretul
De-a nu putea din lacrimi să fac mărgăritare,
Asemenea cu o rugă eu îmi rostesc sonetul,
Îngenunchind în fața curatelor altare.
Șiraguri mii de lacrimi se scurg din ochi de mamă
Ce și-a pierdut copilul ca țara să renască
Durerea ei mă doare și simt cumplita dramă
A celei ce-n durere i-e dat ca să trăiască.
Primește-mi, Doamne, ruga și adă alinare
În sufletele noastre amarnici încercate
Alungă negre umbre de răzbunări avere
Și adevărul scoate-l din hrube-ntunecate
Și flacăra arzândă voi fi pe rugul țării,
Ajunsă prin minciună în pragul disperării.

Martin SZEGEDI

(hunedorean emigrat în Germania)

Plecarea poezilor

În urma voastră aerul încă mai vorbea
Sau poate era cântec peste mine,
Pogorât pe lume de undeva
Din care loc a ști nici se cuvine
Rămâie-ne aceasta taina cât se poate
Și cât mai este loc de-un visător pe plută,
Rămâie poezia taină peste toate
Și cearnă-se pe noi sămânța nevăzută .
    Și-implânte-mi-se-n carne ca într-un pământ
    Mai pământ de câte ori decât pământul ?
    Și ni se-audă-n stea viermele încetând
    Și cerurile care strigă lepădându-l .
Cine poate oare a ne mai desface
Cuvântul care, iată, ni s-a prins de oase
Că gesturile cale lumești ne sânt stângace
Și pășim de-a dreptul în eter, din case ?
    În urma voastră, poate n-a fost nici un cânt
    Ci doar singurătate călătoare,
    Vă fie drumul bun! Pe zare, luminând,
    Cuvintele tot urcă în negrele lor care .

(Hunedoara, 1978)

Troiță în Ținutul pădurenilor

Nicolae SZEKELY

Tatăl nostru

Eu sunt poetul primelor cuvinte,
Al tainei lor, și-atunci când le contemplu
Mă rog la poezie ca-ntr-un templu
În fața unor sacre oseminte.

Vor fi fiind lipsite de-acel eu,
Nu-și folosesc lor sieși, sunt străine,
În alții se vor întrupa ca sine;
Poet, eu însumi nu mai sunt al meu.

Care ești

Ascult dintr-o dată adâncul străin
Și nu înțeleg depărtarea de sine,
Trăirile noastre cu sensuri prea pline
În zilele mele prea triste, revin.

Și-atunci tulburarea e vis, e prolog
Smereniei mele în fața risipei,
Aș vrea să adun toate-n marginea clipei
Când eu la tăceri și la umbre mă rog...

În ceruri,

Era-n grădina mea un piersic mare,
Cu fructele cât pumnul meu de-atunci,
Și ca un rege sta și da porunci
Când nimeni nu-i trecea peste hotare.

Acum, învins de vremuri, umilit,
Un rege sub pământ stă să devină,
Iar eu am să mă rog la rădăcină
Căci însumi eu mormânt i-am devenit.

Sfințească-se numele Tău

În față-mi șade timpul ca un munte
Ce-l urc și îl cobor neîntrerupt

Odihnă mi-e doar gândul meu, abrupt,
Ce-n trupul meu se-animă ca o punte;
Ce leagă-n șiruri clipele de-o seamă
Ca niște perle false strălucind,
Și-n falsul lor mă pierd, și adormind
Mă rog în somn luminii care cheamă...

Vie împărăția Ta

Eu fumul rugăciunilor amar
N-aș vrea să-mi fie peste chip o mască ,
În fuga mea neliniștea luminează
Să nu își afle tihna în zadar.
Ci ochiul meu plecat aș vrea să-mi fie
Doar freamătul ce-l port, mistuitor,
Al unui glas adânc, stăruitor,
Cu care mă închin la veșnicie.

Facă-se

Desparte-mă lume de tot ce-i al tău,
Mă rog la penumbra ta calmă, domoală,
Căci greu mi-e de-acum să mai dau socoteală
De pasul meu șubred, de tremurul său...
E noaptea o geană ce-nchide lumină
Dar care trezește acel ne-nțeles
În care atâtea ecouri dau ghes
Și-atâtea-ntrebări nerostite s-adună...

Voia Ta,

Mă rog la anonimul blestemat
De pretutindenii sau de nicăierea,
Același care-și macină tăcerea
În trupul său prea strâmt, îngenuncheat.
Adeseori, în treacăt, l-am zărit,
Și mi-am simțit durerea mai aproape.
Întreaga mea neliniște încapă
În chipul său mai viu, mai răvășit...

Antologie de poezie creștină

Precum

Închide-te în mine, rugăciune,
Balsam să nu mai caut în zadar
Adâncul meu să-și afle un hotar
În rana care nu se mai supune.

Dar nu-mi lua cuvântul ce se stinge
Pe buzele ce poartă forma ta,
Căci vorbele sunt încă hrana mea
Cu care pot neliniștea învinge...

În cer

Prin părul meu va trece, târziu un uragan
Și-mi va umfla cămașa de borangic subțire
În zi de vară lungă pe cât uitatul an
În care fremătase întâia mea iubire,
Când soarele spre seară e doar un glob de jar
Și luna va apare, târziu , cu neagra-i robă
Voi ști de-o iarnă care va aminti-n zadar
Că sori de jar asemeni se fărâmau în sobă..

Așa

E-o lume de voaluri abia întrezărită
Încerc a o cuprinde cu simțurile vechi
Dar pânda de emoții pe trup mi se irită
Și simt cum se prelinge auzul din urechi.
Prin trup vibrări de sunet fiorul mi-l inundă
Și-un vag ecou plutește de-obstacole răpus
E muzica aceeași. Doar liniștea profundă
Mi-a prefăcut instinctul în simț de nesupus.

Și pe pământ.

Zâmbind voi ști că viața are sens
Iar freamătul din jur mă va uimi.
Pătruns de-un vechi fior voi regăsi
În locul răsucit tumultul dens.
Tăceri în mine voi zidi infam,

Decolorând paleta vieții mele
Cu visul frânt al unei vieți rebele:
Eram tăcut. În gândul meu strigam !

Pâinea noastră

În jurul meu bat clopote enorme
Și-mi este imposibil să pășesc
Printre aceste ritmuri uniforme
Ce niciodată parcă nu greșesc.
Desfid această lume hotărâtă
Ce bate într-un clopot nesfârșit !
Oh, inimă, ce ai și nu ai nume
În sufletu-mi de clopot asurzit...

Cea de toate zilele

Târziu am știut că lipsește ceva ,
O luptă-ntre mine și cei de afară.
Cuvintele care acum mă-nfășoară
Eu nu le-nțeleg decât, vag, sinea mea.
În voi aș putea să aduc doar prinos
De firavă floare crescută din mine,
Iar nu rădăcina cu fructe puține
Din sufletu-mi aspru, nebun, rămuross...

Dă-ne-o nouă astăzi.

Lăsați-mă copil din nou să fiu
Lăsați-mă să cred ca înainte
În liniștea decorurilor sfinte
Ceva la mine-n piept e prea târziu.
Aș vrea măcar un gând nehotărât
Să pot iubi și celelalte rele ,
Aș vrea din nou înfrângerile mele,
Și-aș vrea să tac mai mult decât atât ...

Și ne iartă păcatele noastre,

Pășesc pe frunze ca peste morminte

Și pasul meu e nefiresc, și lung.
Chiar dacă mă strecor printre cuvinte
Aceste înțelesuri nu-mi ajung.
Și nu-mi ajung instinctele pătrunse
De frunze moarte, de căderea lor,
Și nu-mi ajung ideile ascunse
În sensul lor, adânc, mistuitor...

Precum și noi iertăm

Joc teatru-n fața mea, prins în ispită,
Sunt un actor perfect, o biată glumă,
O replică ce-ntârzie , postumă,
Pe-o scenă goală mult bătătorită.
În chip de paj servesc un rege mut
Ce nu are castele, nici domenii.
Ce nu are decât decorul scenii
El însuși fantomatic , nevăzut...

Greșiților noștri,

Pe străzi să rătăcesc de-acum aș vrea
Tristețea mea de lume să depindă
Căci nimeni nu va ști ce să-mi întindă
Când eu cu mâna-ntinsă voi striga...
Și-acolo într-un colț, umil, murdar,
Să caut îndelung pierdută viața,
Să-mi pară mult mai clară dimineața
Trezit de trecători, pe trotuar...

Și nu ne duce pe noi

Te plâng la masa mea , străine,
Că pașii nu ți-i mai aud
În lume pribegeam prin tine
Depart, între Nord și Sud.
Mă lași închis fără vreun gând
Cu depărtările-n privire ,
De-ai mai veni din când în când

Ți-aș mai cerși din risipire...

În ispită,

E masa mea de scris din ascunzișuri
O clipă de neliniște, de vis,
O rană ce mă ține-ntredeschis
În lumea cu poetice tăișuri.

Iar pulsul ei în ritm stăruitor
Mă doare către fiecare seară,
În fiecare vers cobor o scară
Cum sângele în trupul muritor ...

Ci ne mântuiește de cel rău!

Și nu mai vreau a scrie poezie
Mi-e teamă să mai frâng măcar un vers,
Să-l pierd mereu, să-l văd în vise șters,
Blestem pe-o biată filă de hârtie ...

Mai bine să rămân tăcut aș vrea
Să treacă peste mine universuri,
Să-mi fie poezii , acele versuri
Ce parcă le-am mai scris, trăind, cândva...

Elena Daniela SGONDEA

Întâlnire sub cerul înstelat

Doamne, sub marele Cort Înstelat
Cu inima altar am ars de copilă
Acolo în muntele meu într-un sat
Lăsat ocrotit de-o feștilă

Și fruntea oglindă în sus
Tu mi-ai boltit-o fereastră
Și pentru mine înviat-a Iisus
Să mântuie dragostea noastră

Ca maică să-mi gust veșnicia
Cu dor de lumină am vrut
Ca tine, Fecioară Maria,
Să-Ți fiu o candelă din lut
În care sporind undelemn
Să dărui primindu-te-n casă
Eu, Doamne, să cânt n-am știut
Dar scriu și mă simt mai frumoasă
Pe drumuri ce singure poartă
Mereu înspre Tine, Iisuse –
Cu-ai mei fără teamă de-o soartă
La Nuntă să fim împreună-
Adâncul din suflet ce sus e !

Cuvântul meu crede

Când am fost la răscruci
Ți-am simțit ocrotirea de leac
N-am cuvinte, cuvântu-i sărac,
Ca să rup ca din pâine, la cruci
Celui singur parte să-i fac
Doamne cuvântul meu crede
Doamne, cuvântul tău vede !
Ție mă rog întru toate
Cu pietate.

2007 – Se înalță Catedrala
Eroilor din Hunedoara

Teresia BOLCHIȘ TĂTARU

Născută la Silvașul de Sus, Hațeg, locuiește în Augsburg, Germania, în exil.

Mai ales în romanul ei recent „Măriuca”, dar și în „Amintiri silvășene”, în ample cărți de studii geo-botanice, eseuri, memorii, schițe și nuvele, ca și în admirabile pagini risipite prin zeci de reviste din țară și din lume,

Teresia Lia Bolchiș Tătaru, dintr-o familie preoțească de greco-catolici, urmașă a unei familii exemplare în toate sensurile, a făcut să răsunе limba română în toată frumusețea și colorismul ei binecuvântat din veacuri. O pecete arhaică unică îi înmiresmează cumva epica și o împregnează de lirism, sub sentimentul nostalgiei paradisiace. La răstimpuri de visătorie, dar cu același patos autentic patriotic de profunzime și moralitate creștină, a editat și cartea de poeme „Lacrimarium”, din care reținem un poem... Trecută de 70 de ani pămâtenii, Teresia Lia Bolchiș rămâne cu duhul înnoitor mereu al creativității inspirate de crezul creștin .

Eugen Evu și Ion Urda

Martirilor Națiunii Române

Mă-nchin lui Dumnezeu

Sfântă Treime,

Mă-nchin apostolilor

Bisericii Creștine

Mă-nchin martirilor

Națiunii Române,

Căzuți sub secere și ciocan

La Canal, Aiud, Galați și Pitești

În tot cuprinsul gliei românești,

În minele de plumb de la Baia – Sprie,

În închisoarea din Sighet

Și-n altele, o mie !

De ce?

Pentru că te-am iubit prea mult,

O, dulce, sărmană Românie !

Mă-nchin,
Memoriei celor căzuți fără o cruce,
Nimeni nu știe unde
Dar înveliți de giulgiul
CONȘTIINȚEI lor curate,
Limpede oglindă în care
Monstrul își vedea duhoarea,
Și de aceea lovea mai tare .

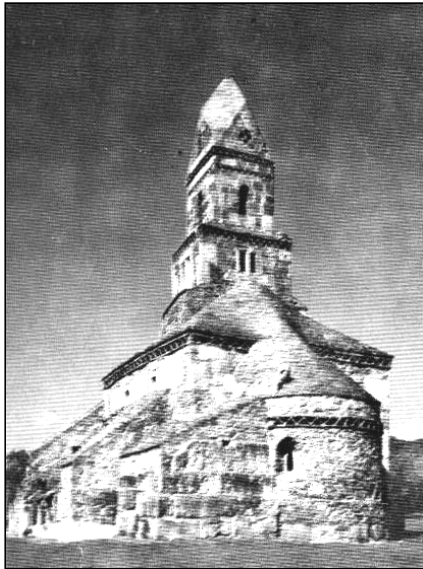
Mă-nchin în fața acelor
Împușcați la Dunăre !
Mă-nchin în fața celor prinși
Prin trădare...
Mă-nchin în fața celor ce-ndură
Înghețul și foamea, întunericul,
Biciul decretelor și uniforma
Strâmbă a agenților
Din piramida minciunii și
Schizofrenia puterii.

.....

Doamne,
Cât timp îi mai rabzi,
Să comande
Și să-ngroașe crima ?!

** Poem protestatar
din 1987 (fragment)*

*Biserica Sf. Gheorghe
din Strei, jud. Hunedoara,
ctitorită în anul 1409*

Ion URDA

*Descendent din matricealul spațiu istoric românesc, din strămoși fiind atestați de secole ca aparținând onorantei obârșii Maramureșene voivodale a Leordinei, dintr-un neam cândva înnobilit pentru fapte profund legate de creștinătatea Nordului, străvechiul refugiu și alinare în rezistență în calea hoardelor, Ion Urda a debutat târziu cu poezie (**Redefiniri sentimentale**, ed. Sigma Plus - Deva, 1998). Apoi, preocupat de finalizarea tezei de doctorat (în domeniul ingineriei industriale), urmată cu o îndelung elaborată și necesară carte tehnică (**Avariile în industrie. Managementul stării de avarie**, ed. AGIR – București, 2006), adevărat tratat de luptă cu situațiile de urgență, în ultimii ani a publicat, relativ sporadic, în revistele literare poezie, cronici sau eseuri. Recent, mi-a fost co-autor la o carte educativă destinată celor mici, în care apar poeme foarte potrivite dezvoltării crezului creștin în inima copiilor. Creștinismul inimii sale este unul ce izvorăște din familie, tradițional ortodox, iar stilul în care scrie este inspirat de o autentică pietate biblică.*

Metafora excesivă este suplinită de fiorul direct al emoției psalmice, cu nuanțe de învățătură și în trup de cuvânt muzical, plăcut auzului, cuviincios ca darul de lacrimi și dojană

Când discursul liric are subiect moralizator, acesta este aspru, nu cel al profetului batjocoritor, ci al apostolului.

*Unor vremuri cu adevărat apocaliptice, Ion Urda li se adresează cu gestul lui Isus când a intrat în templu, spre a-i învinui pe „**neguțătorii mișei**” de abaterea de la credință și decădere. Atitudinea acestor texte este chiar a lui Iov, uneori. Nu cântire, ci jelanie a firii, nu față de divinitate, ci față de noua stricăciune a lumii.*

Eugen EVU

Jelanie

O, Doamne, ce vremi ai lăsat peste lume!
Coșmaruri, durere, osândă de dus,
Ni-e sufletul mare cu valuri în spume
Ce soarele-l scaldă cu sânge-n apus.
Ce cruce, o Doamne, ne dai pe Golgote,
Când viața ne este, ea însăși, un chin,
Când banul trasează-n destin asimptote
Și mierea din faguri e, toată, venin,
Când orișice frate-ntrupează-un Cain
Purtându-și cu fală păcatul cumplit,
Când mama își vede în fiu un străin
Și-și caută rostul în câmp pustiit.
Ce arșiță, Doamne, ne mistuie-n vintre,
N-o sting nici balsamuri, nici puhoai de ape!
O, Doamne, te-ndură și lasă să intre
Și-n noi o fărâmə din iubirea de-Aproape!
Învață-ne, Doamne, iubirea de Tine
Căci Calea ni-e strâmbă și plină de fum
Rătăcim, derutați, către țărături străine
Și nu-ntrezărim, spre-orizont, nici un drum.
Întoarce-Te, Doamne, cu fața spre noi
Căci singuri rămas-am pe calea pustie
Nu știm nici măcar care-i drumu-napoi,
Pierduți suntem, Doamne, fără-apa Ta vie.

Preapocaliptică

... Acolo , pe muntele sacru
fulgerele au dăltuit
o floare întunecată
de crin – stigmatul trădării ...
În plină vară iarna
Se înstăpânește în oameni,

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

Ace de gheață străpung,
Amorțind, inimile ...
Tot mai adesea stihiile
Își dezlănțuie puteri
Bestiale
Sub aripa preaîntunecatului
Arhistrateg al haosului ...
Colcăie viermii în suflete
Și șerpilor s-au încuibat
Printre sentimente ;
Mâlul verde – grețos
Urcă pe ziduri,
Iz de putreziciune sufocă
Atmosfera tot mai pârloasă ...
Caldarâmul trotuarelor
s-a tocit sub pașii pierduți
ai păpușilor telecomandate
de șalări cu celulare
sub aripioare ...
Stadioanele și discotecile gem
de dreptcredincioșii adepți
ai sfintei Marilyn Monroe,
închinători la
ritmuri tehnotronice .
În marile parlamente
iele dansând – ideile
se joacă, fantomatic
și ireal
cu mințile aleșilor.
Tot felul de profeții
scorojesc imaginea lui Iisus
din sanctuarele creștine ;
idoli păgâni se ridică
peste lumea ce-a ostenit

Antologie de poezie creștină

---

așteptând mântuirea
ce pare tot mai departe ...

... La marginea lumii
iubirea
e tot mai tentată
de gânduri sinucigașe ...

- De ce nu vrei să vezi, Doamne ...

Oricât ne-am ruga
la porțile destinului,
ele rămân închise în fața
neputinței spiritului.

Păsări străine
se rotesc straniu
deasupra prăzii,
Speranțele se împiedică
de covorul roșu
întins până la scara
limuzinei negre,
Gândurile devin sinucigași fanatici,
teroriștii conștiințelor
lepădate ca de Satan
de viciul adevărului

Planeta mamă – Nibiru – revine
pe o traiectorie
vecină cu haosul,
În imn de kalașnikov
îmbobocesc flori de crin
pe umerii renegaților urii...

- De ce nu vrei să vezi, Doamne,
cum te sapă la rădăcină îngerii ?

Postapocaliptică (1)

... Undeva, la marginea zării
oamenii construiseră un altar
pentru fecioara neprihănită
care nu mai venise ...

... Nu răzbătea nici un sunet,
nu adia nici o boare
doar norii erau absorbiți
într-un vârtej temporal
lăsând în urmă văzduhul
incredibil de străveziu ...

... Sfere buimace dansau printre valuri
pe nisipul de la marginea mării

Din când în când
câte o trombă de apă
se ridica, stâlp argintiu,
către ceruri, zvârlind
peste plajă fosilele
zilei tunetului

Munții mășăluiau încet
unii spre alții
clătinându-și vârfurile
ca o dojană spre cerul
ce se spărsese brăzdat
de fulgere negre
ploi otrăvite curgând
zile în șir ...

... Era mult după vremea
când răgetul fiarei
cuprinsese Pământul

Trecuseră ani
de la ziua ne-ziuă
înflorită din mugurii

Antologie de poezie creștină

---

noptii în care
trilul privighetorii
încremenise în umbra
încrustată pe stâncă ...

...Și peste toate
imaginea lui Dumnezeu
lăcrimând...

Postapocaliptică (2)

Se năruise altarul iubirii ...

Inima se vestejea încet
sub sângele tot mai negru
bătaia ei era tot mai surdă
până când se estompa în uitare

Ca niște gheare mâinile-ncremeneau
nesfârșind semnul crucii...

Sfere roșii-murdare se rostogoleau
peste fluviul luminii

Rădăcinile palmelor se uscau
înfipte în cerul neprietenos

Spații absurde se înfruntau
la limita dintre bine și rău
într-o veșnică și incertă
predestinare.

Înfrigurarea și spaima se întreceau
în a stăpâni pretutindeni
groaza îngheța visele
și neputința paraliza zborul.

Pe creiere păianjenii construiseră
pânze gigantice și orice gând
era terorizat și apoi devorat cu migală

Ochii erau arși cu răbdare
pe dinăuntru

lumina neagră se înstăpânea
peste lumea interioară
În urechi mai răsună doar ecoul,
mai vibra stins, amortind cu încetul
ostenit, firav și scheletic ...

La fereastra sufletului
ca o binecuvântare
rânjetul morții ...

Sângele lui Isus

- Bunuțu' meu, de ce, de Paște,
Ieri, nepoțelul m-a-ntrebat,
Ciocnim cu ouă înroșite
Zicând: „- Hristos a înviat!”?

- Copilul meu, Isus cel Sfânt,
Născutul Maicii Preacurate,
A fost trimis pe-acest pământ
Să șteargă-a lumii vechi păcate.
Pe când Fiul lui Dumnezeu
Ca Fiu al Omului trăia
Împărtășind din Duhul Său
Și arătându-și Slava Sa,
Preoții mari l-au pizmuit
Și-apoi, trădat de al său frate,
În temniță l-au azvârlit
Și-au judecat cu nedreptate.
Știindu-și fiul judecat
Maria, mamă iubitoare,
C-un coș de hrană a plecat
Pentru Isus la închisoare.
Acolo nu l-a mai găsit
Și nu știa-ncotro s-apuce
Căci pe Isus l-au chinuit
Și-n cuie l-au bătut pe cruce.

În lacrimi Maica Sfântă-a stat
La ale Fiului picioare
Și, din greșeală, a lăsat
Sub cruce, coșul cu mâncare.
Și-a sângerat Isus cel blând
În stropi ca boabele de rouă,
Iar sângele Lui, șiroind,
A înroșit câteva ouă.
    Și-așa, sub cruce, cum erau
    Cu sânge ouăle-nroșite
    Lumină sfântă revărsau
    Pe sufletele chinuite.
Și toți cei care le-au atins
Cu degete tremurătoare
Cu pace sufletul și-au nins
Și-au căpătat credință tare.
    De-atunci, de ziua Învierii
    Oamenii ouă înroșesc
    Cu bucuria primăverii
    Pentru tot neamul creștinesc.

Steluța

Aseară când mi-mpodobeam
Brăduțul pentru sărbătoare
Cu-o rază mi-a bătut în geam
O stea micuță, călătoare.
Eu i-am deschis, puțin mirat,
Iar ea, pășind cu îndrăzneală,
Într-o clipită s-a urcat
În bradul meu plin de beteală.
    S-a luminat întreaga casă
    De o lumină îngerească
    Și steaua, cu voce duioasă,

Secțiunea a II-a - HARFELE HARULUI

A început să povestească:

- Eu am venit, copile drag,
Să-ți spun povestea minunată
Pe care-o știi de la un mag,
«Isus și Maica Preacurată».

Călătorind la Bethleem
Iosif și Fecioara Maria
Domnul a vrut ca să-l vedem
Pe Pruncul Sfânt Isus – Mesia.

El s-a născut în loc stingher,
Pe fân în peștera jilavă,
Dar îngerii, venind din cer,
I-au înălțat cântări de slavă.

Și magii care au umblat
Drum lung, cu sora mea mai mare,
La Pruncul Sfânt s-au închinat
Cu daruri ca de sărbătoare.

Păstorii-n grabă au venit
Aflând preaminunata veste,
Cununi de flori au împletit
Fiului Proniei Celeste.

Și toți de-acolo au văzut
Minunea cea Dumnezeiască,
Pe Pruncul Sfânt ce s-a născut
Lumea de rău s-o mântuiască.

– Să știi, copile drag al meu,
Isus, în astă noapte, vine
Din dragostea lui Dumnezeu
Ce se revarsă peste tine,

Și ești dator să-i dăruiești
Aceeși Dragoste curată,
Prin Duhul Sfânt să te-mplinești
În lumea asta minunată.

Antologie de poezie creștină

Dumitru VELEA (*Petroșani*)

Mâna mamei

Sub umbra mâinii ei,
Încolțesc semințele;
Prin golul lăsat de forma
Mâinii ei
Lumina cade pe pomi
și-ncepe să plouă;
Prin golul lăsat de forma
Mâinii ei,
Picură coriandru
Pentru cei însetați;
Prin golul lăsat de forma
Mâinii ei,
Ne vede ochiul
lui Dumnezeu
Altfel am cădea la pământ
Cu fața pârlită și arsă,
Ca o aramă.
Sub umbra mâinii ei
Se odihnește Dumnezeu.

*Biserica
Mănăstirii Prislop*

Secțiunea a III-a

CRISALIDELE IUBIRII

*Creatori creștini debutanți
din județul Hunedoara*

Biserica reformată din Hunedoara

Miriam CHIS

Miriam Chis este studentă la Oradea și aparține bisericii Baptiste. A debutat editorial în volumul „Cuvinte la schimb” cu 11 poeme semnificative.

Aș spune că poezia ei are fior creștin - evanghelic autentic, altoit din familie, sporit apoi și fructificat prin trăire și studiu sistematic al Bibliei. Aceasta transpare cu fidelitatea pătrunderii învățaturii creștine, mai ales a celei Nou- testamentare. O tinerețe care amintește alegoric de parabola biblică a Fecioarelor și candelii cu untdelemn, se transfigurează limpede și cu o anume ardoare adolescentină în textele ei psalmice, în tonalitate modernă. Țesătura de simboluri este infuzată în textele ei de expresie non-prozodică, vibrantă, cea a zilelor Bisericii înnoitoare de azi, fără inserții laice, ci integrând „codul biblic” de inspirație ecleziastică. Transpare codul moral creștin în ritmuri alerte, spontane ca o respirație la urcuș...

Arta scrierii lirice, strădania evidentă pentru studiul biblic sunt pentru Miriam Chis o binecuvântare din preaplinul căreia îmbie și cititorul, cu bunul simț al pietății, cu tandrețe și candoare, seninătate și bucurie de a comunica, a împărtăși. Grupajul este un virtual nucleu al unui posibil volum mai zidit. Incluziunea este un semn de încurajare și încredere .

Salutul ei preferat fiind Shalom, i-l restituim.

Eugen Evu

(Spre casă...)

*iubesc
să merg
în casa cu cinci pâini și doi pești
unde oameni flămânzi
se hrănesc cu-ndurare,
pe marea unde valuri ridică-n picioare
lanuri de pietre
cu mâinile larg desfăcute a cruci
și cuie-n picioare,*

în iarba udată cu roua dintâi
curgând din creștini în arene,
în Roma de-atunci
când din peșteri cânta
Imn de-nviere...
Iubesc să ard alături de ei
rug înălțat în dorul de Tine,
pe genunchi răsărind din pământ
să visez Iubirea ce are să vie.

a.m.

prin lume am mersul sticlos cadențat
ciob lângă ciob mă port în spinare.
n-am răni,
nici viața nu curge cu mine
prin urechi, buzunare, ochi sau
anticariat de spitale.
n-am spini,
dar am colți. ruginesc
îmbrăcați în petale arămite-n
anotimpuri de-o viață,
am vise ce dor
când zâmbesc,
sunt doar o paiată.
am aer cules de curând
din zăpezi de troiene minuni
daruri aduse dinspre polul de sud.
dar nu am plămâni să-l respir
s-au schimbat la târgul de vară
cu două rădăcini de gorun.
n-am viață
am doar păreri ce îmi spun
că eu mai trăiesc
nu am nici o lume

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

mi-ai rămas tu
și întâiul tău „te iubesc”
am cer sub picioare
și-n suflet pământ
steaua-mi întârzie lumina
în gând...
sunt ce nu am
am fost ce eram.
O trestie strivită de prunci,
un mugur ce-ngheață pe ram...

Prolog cu pâine

Îmi intră primăvara în suflet
cu pâinea aburind
de zorii primei dimineți
mă îmbracă în cântec de păsări
și mi-acoperă nesfințirea
cu aripi de înger
să fiu socotit neprihănit
în dimineața Învierii
ca Pâinea ce naște vieți.

Rod

Doamne, până când Tu nu m-ai cules
dintre cioburi de vise în inimă sparte,
mă iubeam ca pe-un rod necules
din lanuri de oameni cu grânele coapte.
Până când Tu nu m-ai atins
și-ai făcut din mine lut care cântă,
m-am crezut jăratric aprins
adunat de lume într-o inimă sfântă.
Până când Tu nu m-ai deschis
și nu mi-ai frânt viața în două,

Antologie de poezie creștină

---

n-am știut, Tată, că pot să exist,
să curg din Tine cu stropi albi de rouă.
Acum mă picuri cu har și-ndurare
peste-o mare amară născută din tină,
îmi așezi zâmbind în mărunta suflare
cuvinte răsărind din eterna-Ți Lumină.

Bolnav

Mai bolnav decât trupul mie- sufletul
mai cariată de vreme, de trecut
nu e haina din zdrențe de lut,
ci e purpura gândului.
Nu doare piciorul rupt de pustiu
cât m-alungă în chin înghețul privirilor calde.
Nu suferă ochiul murdărit în nisip
cât plânge inima uitată demult pe o filă din umeda-
ți carte.
Nu geme atât un deget
ciuntit de ciuma cuvintelor oarbe
cât suferă gândul meu
trist și trudit când dragostea-ți se-mbracă în moarte.
Nu mă sugrumă veninul
ce plimbă vămi netrecute în duh
cât mușcă și roade
din trup și molia iubirii deșarte.

Cânt

Arestat de cuvânt
Mă iau de o toartă
Și-ncep să mă cânt...
Moarte în galben
Câte colinde mai sunt
Ce se-alintă ușor

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

Și se nasc la mine-n pridvor?
Câte izvorăsc pe sub gând
Și câte la mine în brațe nu mor?
Începe cenușiu să mă doară-un picior
De prea multă culoare,
De prea multul dor...
Purtat în inima de pământ
În icoane ce nu mă simt sfânt,
Ajung suspin călător
Ce-apasă adânc buzunarul -
sună a chior.
M-aș libera frânt
pe colina zămislită în cânt,
de-aș crede cum m-aruncă pios
că-mi dă puteri să cobor
la poale de sfinți
și să cresc în visele lor,
aproape de Miel,
așteptând Învierea pe-un nor.

c'est la vie

să știe că inima se împarte
fărâme prin vise
între mine și el,
cuminecătură înviată în litania de paște,
în scâncet de miel.
să știe că între el
și în mine
e luna amară;
îmi picură pe creștet lumina
să mă cufunde dragostea de azi
mai adânc decât lumea afară.
să știe că între cer și pământ
sunt eu fără el -

umbră secată de cânt.
mă plimbă-n granit adierea
caute să-mi nască mormânt,
să știe că eu nu exist
și nici el,
suntem două flori de-ametist
mângâiate pe strune
cu-n ciob de penel.

Impresii de călătorie

Era doar o părere de om,
când galbenă,
când albastră,
încearca să se împrumute din oamenii vii.
Se târa printre atitudini
când prea încet,
când prea târziu
vroind a-și goli mâinile de impresii.
Era doar un om de părere
că viața se gustă în picături.
Amesteca frunze din vis
și frunze din flori,
stâlpi de cabină și cabina de-un stâlp,
adăuga viața cu presimțiri.
Voia să mai fie-o părere,
nu mai trăia.

Lacrima polului nord

Aerul înnoptărilor fragede
îmi înghețase lacrimile
pe vena albastră.
S-a născut o mare a plângerii.
Astru lângă astru

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

se oglindeau în marea tot mai adâncă,
foșnind adunați în pomii
naufrațiați peste lume.
Apa își găsisese în mine
o albie cu prea puține abisuri,
nu-și mai pierdea malurile,
nu-și mai îneca tristețile.
Mi-a curs până pe culmea degetului arătător,
cu-o meandă s-a întors risipită-n spre ochi,
spunându-mi că nu mai era loc.
Și-au început așa printre iriși
să curgă miasme,
să se rostogolească în murmur
stele sihastră.

Să te iubesc?!

Sa Te iubesc mereu mai mult
Cu flori de tei și parcuri de cireși
Cu zâmbet veșnic de copil..
Să simt ca-ți sunt, să știu ca-mi ești.
Sa Te urmez mereu mai mult
Cu stele-n cer, cu picurii de ploaie
Să merg prin praf albit de cer
Să nu mă-mpiedic în gunoaie!
Să Te slujesc mereu mai mult
Ca sângele ce curge prin zăvoaie
Să-nngenuncheze-n aripi îngerești
Să Te-ntrupeze și să mă-nfioare!
Și-apoi să mor mereu mai mult,
Cu sânge să-ngrop în fiecare clipă
Iubirea mea de fiecare an
Și dragostea-Ți în min' să nasc-aripă!
Să mă învii mereu mai mult,
Să mă cioplești în fiecare slovă

Cu pasul Tău prin crengile de mai
Să mă înveți să cânt, să merg pe apă!

Unei minuni... (de ziua ei)

mi te-ai făcut minune
scăldată din cap, în inimi, în mine
mă iei dor nebun să fug din priviri
cu tălpile ude spre tine
din mormânt fără nume ridici
coloană-n senin, sărutarea
ce-mi pare mai mare acum,
mai curată ca marea
iubire ce te plămădești gând cu gând
până te uiți la mine în fire
ești stea din primul Cuvânt
coborât printre cruci ca un mire
și-o să-mi trăiești în strai de lumină
înflorind visele cu iubirea dintâi
ridicându-mi deasupra privirea de tină
spre-un zbor împreună fără' căpătâi

Sub aripi

Te-am întâlnit sub aripi de-arhanghel
și plânsete dragi de copil
învățând alfabetul zborului din îngeri.
Eu număram stelele adunate sub aripă
ascultând tabla înmulțirii cu veșnicia.
Culegeam frângerii de înger
lacrimi albastre...
Ne-am întâlnit pe genunchi de zenit,
rugile se rostogoleau unele înspre altele
se îngenuncheau inimi
se apropiau mâini

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

iubind împreună și pâinea și vinul...
Cerșeam neprihănirea pe străzile pline de sfinți,
acoperiți în umbre serafice.
Printre ei începuse colindul iubirii
iar viețile noastre se colindau împreună
precum icoana sfințită de soare

Privește mereu înspre cer

Privește mereu înspre cer
Și chiar dacă vor cădea
Fulgere despiciând pământul,
Întotdeauna vei avea o stâncă
Pe care să nu ți se clatine piciorul!
Caută mereu Răsăritul,
Și, chiar dacă dinspre El vin și ploii..
Acolo e Lumina
Care strălucește mereu în culorile Dragostei!
Adună în ochii tăi zâmbete
Iar când durerea va naște perle din ele
Cântecul tău va fi cel mai senin cântec
Din câte va fi auzit lumea vreodată.
Aleargă!
Dar nu măsură praful pe care-l calci,
Dincolo de țărâna bătătorită
E mâna Lui desenându-ți cu sânge
Pe nisip,
Cununa cerească!

Declarație de venit

Cărăm după noi,
În mâini ciuruite de vremile aspre
Fiare vechi, fiare în dungi
Sulițe ce fac rane în coaste

Și cuie ce se bat adânc peste cruci..
Luăm din praf, din scrum și din humă
Gunoaie ce cresc tot mai mari, tot mai lungi
Trăim împreună într-o lume nebună
Și-alergăm alături după năluci.
Din ochi ne-am făcut han fără soare
La care să tragă potop de desfrâu
Orbim încet, ne călcăm în picioare,
Nu mai vedem dealul pe care cresc cruci!
Am învățat să-nțepem în picioare
Nu mai știm să cădem în genunchi
Nu urcăm pe-nălțimi la altare
Ci ne-ngropăm viețile-n vale
Adunăm mucegaie mănunchi.
Suntem arame zăngănitore
Nici dragostea nu mai știe să curgă din noi
Facem mereu promisiuni tot mai goale
Ne murdărim hainele în noroi!
Suntem fii pierduți ce au uitat drumul spre casă
Obosind prin pustie, fără stâlp, fără nor...
Mai ai milă, Doamne!
Mai fă înc-o masă,
Mai cheamă trudiții să vină acasă
Și ia-mă de mâna uscată, leproasă,
Mă vindecă, mă fă sluga-aleasă
Și pune-mi în suflet sfântul Tău dor!

Deschide-mi ochii

2 Împarați 6:16-17

Deschide-mi ochii Doamne!
Știu că dincolo de valea Plângerii
Izvorăsc binecuvântările!
Vreau să le-ating,
Vreau să văd stelele înainte să încerc să le număr,

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

Să cred că dincolo de ele sunt eu,
Să desenez printre ele
Din semnele mele ce se miră într-una
Chipul Tău.
Ia-Ți, Doamne, toiagul
Și crapă-mi stâncile ce mi s-au cuibărit pe pleoape.
De-atâta țărână și lacrimile ți se umplu cu gheață.
Sunt orb!...
Fără drept de-a merge în lumea de dincolo.
Nu văd carele de foc
Gata să-mi mistuie necredința.
Mai trimite-l, Tată, pe Elisei
Ca să mă deschidă și să-mi scoată orbirile!
Deschide-mi, Doamne, pridvoarele,
Izvorăște-mi din inima seacă
Un veșnic râu de credință.
Deschide-mă, Doamne,
Cu toate mâinile și obloanele înspre cer,
Crapă-mi stâncile și pietrele din gură,
Leapădă-mi bolovanii din suflet
Și-nvie-mă, învie-mă-n cuget!

Fiu pierdut

Doamne,
Mi se îneacă genunchii cu gunoaie!
I-am târât prin deșertăciuni prăpăstioase
Până li s-au deschis răni
Prin care intră noroiul unei lumi pline de înălțimi
Pe care se ard încontinuu altare.
Până și inima s-a închinat
În templul ei de griji și de vise
Născute la mâna a doua
Și arde tămâie în Valea Plângerii.
Mi-au rămas doar genunchii

Antologie de poezie creștină

Fiecare, pereche, ascunși pe înălțimi,
Pe-altarele lor cumpărate cu sânge de la neamuri.
Până și genunchi-mi sunt tot păgâni!
Dă-mi, Doamne, iar
Ochi care să vadă
Singurul munte a cărui inimă a bătut pentru mine,
Singura fărâșă din univers ce-aduna viața
Însângerată-n iubire!
Tată,
Sunt orbul care vrea să-nvețe să umble
Adunându-și genunchii la picioarele Tale!
Îndură-mă, Doamne,
Și fă-mă din nou argat la curțile Tale!

Eliberează

Eliberează-mi Tu cuvintele
Dezbracă-le de aripi și de tină
Și-nvață-le...
Să tacă, să iubească..
Desleagă-mi cuvintele de la jug
Și cheamă-le să semene împreună cu Tine,
Să fie sămânță
Să fii Tu lumina și ploaia și glia
Trimite-mi cuvintele
Două câte două să calce apăsate
Praful nins peste lume.
Să te ducă mereu înviaț
în cioburi de inimi răstignit
peste ele să fii înălțat
ia-mi, Tu, pe brațe cuvintele șchioape,
cuvintele slute
omoaia-le, pentru oameni din nou să învie
pentru nesfârșita coajă de ou
ce nu-ncetează în ea să mă ție

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

apoi respire prin ele
în fiecare bob,
în orișice șoaptă,
zâmbește-le Tu
și-o să știe că m-am luat cu Tine de toartă.

Îngeri-m-aș și n-am cui

M-aș îngeri, Tată,
dar n-am pentru cine.
În loc de ochi și de mâini și de cer
văd lemne și scuturi și coaste...
Mi se-nchid ușile,
gunoaiele mi-acoperă ferestrele
și lumea aruncă pietre-n copii.
M-aș îngeri, Doamne,
dar până și îngerii mi-s pustii
S-au ciuntit trecătorile către cer.
Par singur...
aripile-mi au plecat să se povestească
rugându-Te să ai milă de îngeri
dar le-au troienit mușeniile,
le-au legat cu țurțuri de cer.
Stau suspendate,
cu un falfait mai aproape de Tine
și Te roagă-n genunchi
să-mi dărui iarăși senina povară.
M-aș îngeri, Cristoase,
dar n-am cu cine
și n-am pentru ce...
mi se atrofiază zâmbetele
iar ciorile îmi înconjoară aripile cu fum.
Leagă-mă iar cu brațe de cer
și îngerește-mă Tu!

veșnicia bunicului meu

bunicul meu murea,
se stingea cu fiecare picătură de viață,
cădeau frunzele de-a valma peste pământ arămiu,
plângeau o nuntă cerească.
ieri i-am înmormântat glasul,
pusesem în sicriu fiecare poveste
fiecare silabă din cuvântul uitat
adus cândva pe genunchi.
sicriul avea trei ferestre:
câte una pentru fiecare glas al lui;
știam că ne va vorbi în curând.
azi i-am îngropat zâmbetul,
fiecare zâmbet al lui
așezat în țărâna inimii noastre.
a început să înflorească lăcrimioare
din alb înnoptat,
să ne surâdă lacrimile în ochi
la fiecare colț de om întristat.
mâine i-am așezat iubirea:
cate o sămânță în fiecare din noi,
pe fiecare șoaptă,
în fiecare cuvânt
va respira frântura din dragostea lui.
prin el,
veșnicia e cu un cer mai aproape de noi.

Cântec pentru prieteni

de ce atunci când sunt cu voi
mă simt mai singură ca niciodată,
și aripile-mi par mai grele
și vocea mai înceată?
de ce soarele răsare mai greu,
sau, din priviri, nu cresc albastrele,

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

de ce e cerul mai jos și nu mai respir
dincolo de stele?
mâine, când am fost cu voi,
părea la fel de ploios ca și azi
lacrimile mi se afundau tot mai des în noroi
semănam tot mai mult cu-un necaz
iar când îmi sunteți departe
mă iubiți la fel de mult ca și mâine,
ca ieri sau ca azi
atâta ca mâinile mele curg mai ușor
nu mai duc după ele coșciuge de brazi.
cu voi,
cuvintele mele se scaldă în picuri de sânge
ce-aleargă șuvoi
cu voi,
ar singură pământul arid ce leagă un câmp
de prăpăstii căscate-ntre noi.
cu voi...
fără voi...
dacă mi-ați spune ca pot învia podul de flori
ca norii să calce-n picioare armatele voastre de nori
aș îngenunchea stelele și-aș opri
ploaia să curgă în noi
dar mușenia conduce un car mortuar
ce duce la groapă mormane de flori.

*Din volumul în pregătire
„Aerul înnoptărilor fragede”*

Doina Maria IZDRAILĂ

Doina Maria Izdrăilă – Șincu s-a născut la 15 August 1934 la Simeria, Hunedoara.

A fost o viață dedicată, cu vocația dăruirii, învățătoare, educând și cultivând, cu alese calități de pedagog, numeroase generații.

Un simț deosebit al frumuseții limbii române, muzicalitate și acuratețe, aprofundate de sentimentul autentic religios, transpar din florilegiul de mai jos, care constituie debutul editorial al D-sale. Dar, cum știm bunăoară de la un Arghezi, un debut nu e niciodată târziu. Se simte în versificațiile sale o anume ușurință a abordării tematicе, după un calendar intim – spiritual, dar mai ales vibrația moralei creștine tradiționale, ardelenesti. Expresia stilistică alternează între cea psalmică și nuanțat laică, a colindelor, a stihariilor sau psaltirilor vechi, mănăstirești...

Cultul feminin, matern, al Maicii Domnului, este armonios coresponzător cu adâncul inimii... Un itinerar de pelerinaj liric bogat, rezultă sinceritate și ardoare creștină... Iată doar câteva semne care îi pot motiva o carte deplină, autonomă, debutul de față fiind un convenit îndemn că niciodată nu e prea târziu. Într-un fel, cred că pentru autoare a scrie este și a te mărturiri eliberator, și a te ruga întru iertare, și de a exprima eternul sentiment de mamă.

Rugăciune străbună

Sfântă Cruce părăsită
La o margine de drum,
Coperișul tău se strică
Cu creștinii cei de-acum.

Sfântă Cruce jelnic este-
Tristă stai plecată-n jos,
Nu e nimeni să-ți îndrepte
Sfântul chip al Lui Hristos. ...

Sfântă Cruce, armă dulce,
Un' mă duc cu mini te-oi duce.

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

Când voi fi la vreo-ntrebare,
Scapă-mă de supărare. ...
În fiecare seară
Bunica-ngenunchea
Și la icoana Maicii
Rugăciuni ne-nvăța.
Spunea cu glasul molcom,
Parcă ne povestea.
Și dânsa le-nvățase
De la bunica sa.
Și-acum mai simt mirosul
Plăcut, de busuioc,
Ce-l atârna la grindă
Să ne poarte noroc.
În ochii minții, încă,
Două icoane-s vii-
Fecioara și cu Pruncul
Și buna-ntre copii.
Uitată rugăciune
În negura de vremi;
La veșnicia clipei
Mereu tu ne rechemi.

Tu dăinui, Doamne

Sub ghirlande de trandafiri
Și alte plante curgătoare,
Vechi ziduri de mănăstiri,
Își oglindesc splendoarea-n soare.
Ștefan cel Mare, Domn și Sfânt,
Cu fiecare bătălie
'Nălța pe-al țării scump pământ,
Lui Dumnezeu, un semn. Să fie.
Cu grijă locul alegea-
Unde brazii sărută cerul.

Și mănăstirea se-nălța;
Păstrând Divinul și Misterul.
Patina vremii, nu putu
Să șteargă, Sfintele Icoane -
Și veșnicia începutu:
Să dăinuie cu Tine, Doamne!

Închinăciune (*Smerenie*)

Mă plec în fața Ta Părinte -
Nu cu-aur, smirna și tămâie;
Cu inima și mintea, Sfinte,
Binecuvântarea-Ți să le mângâie.
Aduci în suflet alinare
Și pentru orice gând păgân,
Cu-o lumânare și o floare -
Adânc smerită, mă închin.

Mănăstirea Râmet

Pe fiecare țanc, o cruce.
La poale, mănăstirea spune,
Șoptit, decent, o rugăciune.
Spre înălțimi, închinăciuni ea duce.
Grei de păcate poposim
În astă Sfântă Așezare;
Lăcaș de rugăciuni, sub soare.
Să plecăm toți iertați, voim.
Păcatele își cer iertare-
Prin rugăciuni fără cuvinte.
Iar mâna Sfântului Părinte
Aduce binecuvântare.
La poala muntelui, un rai.
În tot ce e, pe-acest pământ,
Pătrunde tainic, ce e sfânt.
Dă Domnului, ce vrei să-I dai!

Mănăstirea Prislop

Închide veacuri între ziduri
Și le înalță către cer,
Prin turlle care poartă gânduri,
Spre lumea unui sfânt mister.

Alături tainic, izvorașul
Tot susură o rugăciune.
E-atâta pace în lăcașul
Sortit de buni spre-nchinăciune.
Măicuțe blânde îl slujesc.
Îl animă vreo sărbătoare.
Apoi din nou, tăceri doar cresc
Și îl mângâie, blând, sub soare.

Lăcaș pierdut pe plai de vis
Îți tulburăm menirea sfântă.
Ne iartă de n-am înțeles
Ce zidurile ne cuvântă.

Colind pastoral

Îmi amintesc, măicuță scumpă;
Se revărsa colinda blândă-
Acel tremolo irizat,
Ce ne ferea de-orice păcat.

Din nou, mă simt o copiliță,
Ce-n poala dragă, se răsfață;
Privind, cu ochii mari, la viață...
Acum ești umbră adormită.

Îmi amintesc, măicuță dragă,
Pajiștea, unde Dumnezeu,
Se născu în staulul Său -
Așa cum spunea, în colindă.

Veniră magi de se-nchinară:
Cu aur, smirnă și tămâie...

Glasul tău molcom, mă mângâie,
Când îmi colinzi, în fapt de seară.
Ce vremuri Doamne și ce glas!
Mă tot întreb, cum se trecură?
Trecutul drag, din nou mă fură...
Cu-n Sfânt Crăciun, eu am rămas.

Madona Sixtină

Privește Maică Sfântă;
Copilu-nvăluiește
Într-o privire tandră,
De mamă ce iubește.
Adastă cu căldură
Mâna pe fraged trup;
De griji să-L ocrotească,
Pruncul ce L-a născut.
Și câtă bunătate
Exprimă-a Ei privire,
Atâta simplitate
Veșmântu-I dă de știre.
Iar raze ce strălucesc,
Îi luminează cu har.
Ne-arată că să credem
În Ei, nu e-n zadar!
Sfânta Maică privește
Și din privirea-I tandră,
Simțim ce-adâncă este
O dragoste de mamă.

Harul Tău

Arată-mi Doamne, drumul drept,
Către care să mă îndrept.
Arăta-mi Doamne, mila Ta,
Către toată ființa mea.

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

Arăta-mi Doamne, Harul Tău,
Ce duce-n Rai, la Dumnezeu.
Pogoară-Te asupra mea,
Chip de Porumb, sau chip de Stea;
    Și nu mă părăsi la greu.
    Ferește-mă de tot ce-i rău-
    Și de dușmani și de păcate,
    De orișicare nedreptate.
Pogoară Doamne, tot mereu-
Să știu frică de Dumnezeu.
Învață-mă să Te iubesc
Și-n orice zi să-Ți mulțumesc!

Rugă de dimineață

Doamne, încep o nouă zi-
Dă-mi puterea de a fi.
Să exist cu-adevărat,
Să nu intru în păcat.
Te mai rog, de dimineață,
Să îmi dai spor în viață.
Fiecare gând al meu,
Să-l îndrept spre Dumnezeu.
    Să fiu tare, să rezist,
    Cât mi-e scris ca să exist.
    Și când greul mă încercă,
    Sfânta Cruce-mi fie arcă.
Să ies bine, la liman,
Zi de zi și an de an.
Fiecare zi a mea,
Te rog Sfântă Maria,
    Să mă aperi, să m-ajuti,
    De mine să nu Îți uiți.
    Căci Îți port Numele Sfânt,
    Cât trăiesc pe-acest Pământ.

Și-am o mare bucurie:
Când ai adormit, Marie,
În Sfântă Zi, m-am născut-
Dumnezeu așa a vrut.
    Fiecare dimineață,
    O picătură de viață,
    Care-mi curge înainte
    Și o închin Celor Sfinte.

Pruncul Iisus mă ajute,
Din puține, să fac multe.
Doar cu ajutor Divin,
Reușim ca să trăim. ...
    Zi de zi, zic tot așa:
    Doamne, fie voia Ta,
    Acuma și pururea!
    Amin.

Sfânta zi a învierii

Printre ouă-ncondeiate
Puișori și iarbă verde,
Stă sfioasă-o cruciuliță –
E minionă, nu se vede.
Deși-i mică-a ei putere
Ne sprijină în de toate.
Spune numai "Doamne-ajută",
Și-ai să vezi că-orice se poate!
    Sfânta Zi A Învierii
    La noi, iar a poposit –
    Vrem să fim mai buni, mai vrednici,
    Și cu-n gând deosebit.
Cu smerenie genunchii
Ne plecăm în Fața Ta,
Arzătoare rugăciune,
Zi de zi vom înălța.

Georgiana Adriana MÎRZA

Georgiana Adriana MÎRZA s-a născut în ziua 3 Mai 1989 la Deva, unde locuiește și este elevă în clasa a XII-a la Colegiul Național Decebal. A publicat sporadic poezie în revistele interne „Alfa și Omega” și „Noduri și semne” ale Liceului Pedagogic și respectiv „Decebal”. Există în încercările ei semnele unei înzestrări, unei sensibilități ce se nuanțează estetic.

Eugen Evu

Fericire

Doar un strop ai picurat,
Doamne, pe buzele mele!
Fericirea...n-a durat
și-au venit
clipele grele
N-am pierdut-o inocent
alunecând în păcat
de sărac
ci-am trădat-o
pentru neant
pentru glasuri
ce-acum rele tac
Am vândut-o
pe-un surâs, pe-un cuvânt
nici gândit și nici
scris
un alint, un mormânt
Primăvară prin seve
Răbdând ...

Împreunare

Câteodată mai cred
ca există un loc
unde nu exist
decât eu...

și în mine îi port
pe toți
ceilalți...

pe cei ce îi iubesc
și-mi sunt aproape
pe cei ce nu-i iubesc
și vreau să-i țin departe,

în mine toți
se-mpreunează
în inimă
și-n gând,
în locul sfânt
unde Dumnezeu
sentimente
creează...

*Mănăstirea Prislop –
peștera Sf. Ioan de Prislop*

Laura Camelia MOISEI

Recenta cunoștință a mea cu o liceeancă firavă dar energică, pe nume Laura Camelia Moisei, dar mai ales parcurgerea textelor ei de expresie parafrazic psalmodică, cu „triluri” lirice de inocentă laudă Creației continue a lumii, m-au decis să îi ofer prima șansă de a fi citită în revista Nova Provincia Corvina, dar și într-o primă carte tematic adecvată, până o va întocmi doar pe a ei. Textele sunt în

modalitate prozo-poetică, în corolar de versete și starea sub care scrie este neîndoiește inspirată.

Îi doresc împliniri și calea desăvârșirii pe toate planurile, inclusiv ale absolvirii cu bine a Colegiului Traian Lalescu și a următoarelor încercări.

Eugen Evu

Viața ca rugăciune

Sâmbure nutriend incandescența Creatorului său, condensare a Iubirii și Voinței Atotcuprinzătoare, întru care a învățat mersul și vorbirea, așa a fost făurită lumea. Menită să rezoneze pururi la Cuvântul ordonator, cu setea unei armonii ce cândva a încercat-o, “dulceața” ce îmbată toate simțurile la un loc și nici unul, totuși, Creația își are un subtil dor: acela de a învăța din nou zborul, fără de care ar zace pururea în derizoriu, cu sunetul său nedescoperit, cu energiile irosite. Și cum ar putea omul să se refuze acestui curent, care face însăși viața sa să înmugurească în cele mai pline culori?

Așa cum Verbul începuturilor, păstrându-și esența, s-a transfigurat într-o infinitate de forme, iubirea de Dumnezeu a omului, găsindu-și chipul ei suprem, poate anima o viață de rugăciune neconținută, a gândului, a

faptelor, a vorbelor, transcenzând toate formele, obiectele lumii și relația cu ele, către aceeași statornică realitate divină; o viață–rugăciune.

“Bucurați-vă pururea; rugați-vă neîncetat; dați mulțumită pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu pentru voi”, scrie Sf. Apostol Pavel. Nici un moment de sincopă în acest continuu elan, care devine felul de a fi al ființei. O permanentă primenire, vitalizare sufletească, redescoperire și actualizare a fondului de experiențe ce nu lasă loc închistării în blazare și în fiecare clipă vine cu toate potențele și cu percepția nealterată în întâmpinarea modurilor felurite de exprimare a faptului ultim.

În slujba acestui scop, al menținerii acelei supleți de spirit care face posibilă atât deschiderea totală față de lume, cât și accesul la sensuri și nuanțe fine, stă și adresarea, așa cum spun unii teologi, a întâiului gând către Dumnezeu, suspendarea trăirilor la granița dintre rațiune și sufletul mai apt să primească grandoarea adevărilor superioare, căci pulsează într-o altă dimensiune decât cea a gândirii asociative. Dincolo de formele manifestării exterioare și prin ele, ceea ce acum se naște este o căutare perpetuă, flacăra ce sublimează materiile grele ale ființei, dar lipsită de dogoarea distrugătoare, hrănindu-se din ea însăși, justificându-se prin propria imaterialitate, viața eliberată în mișcarea ei naturală. Armonizarea sufletească a omului, care se reflectă în armonia de expresie exterioară, de aceasta ține – este unitatea de scop, acordarea tuturor emoțiilor și gândurilor la singurul scop care le poate desăvârși – iubirea de Dumnezeu și de Creație. Înțelegerea lumii prin prisma acestei comuniuni, detașate de dimensiunea imediată, practică, duce, paradoxal, la descoperirea unor deosebit de subtile și variate afinități cu aspectele lumii,

Secțiunea a III-a - CRISALIDELE IUBIRII

---

față de care conștiința crește gradat, până la starea de a trăi prin ele, sensibil la orice suferință, însă raportat la ceea ce este imuabil.

Limbajul universal, limbajul suprem al vieții, ce trebuie redescoperit, este iubirea, ce rafinează comunicarea și duce la valorizarea plenară a fondului de virtuți al celor aflați într-un astfel de raport.

Prin credință – iubire; prin iubire – armonie; și prin aceasta, pace. Iar irumpând din toate acestea, adevărata și neperisabila viață.

Un strigăt către tine

Vreau să cânt și nu pot să-mi deschid gura. Vreau să luminez și nu pot să apuc și să împing întunericul. Vreau să zbor și mă dor porumbeii că-s prea albi și plouă peste ei. Nu pot să le iau cerul gri de pe aripile albe. Vreau să mă răsfir peste pământuri și să se oglindească cerul în mine. Vreau și nu pot și atunci plâng. Și-n plânsul meu este cântecul, lumina, zborul, curgerea lumii și toate nu ți le pot da fiindcă le păstrez pentru mine, greu de egoist. Lângă mine sunt, închise, și nu îmi pot deschide brațele pline de plâns să ți le dau cu totul. Și mi-e ciudă că tremur cu inima, că am luat pentru mine glasul lumii și tac îngerește, că pot să mă aplec peste o foaie și să văd prin ea ploaia curgând peste tot, spre mine, spre tine... Eu vreau să o iau pe toată peste creștetul meu dar nu pot întinde mâna să o apuc, nu mă pot mișca, am înghețat aici, la pragul raiului și vreau să mă întorc în infern, unde puteam să țip și să mă zbat și să-ți arăt că trăiesc...

Iar și iar și iar cânt pentru mine cântecul tău. Aș vrea să-ți spun ceva cald, curat și drept, înalt ca lacrima. și nu pot. Respir prea mult în mine și nu pot să-mi ridic fața ca să mi-o vezi. Tu?

Răsucire

Respir norii spre mine și îi fierb pe toți în piept. O supă clocotind de nori. Pe toți i-am strecurat de spuma lor plutitoare și a rămas o zeamă compactă din tot ce au ei mai greu – pântecele plumburii, fibra de vânturi ce-i răscolea și acum nu face decât să aromeze supa mea. Acum azurul va cădea pentru întâia oară peste creștetele noastre. Acum vom cântări albastrul, acum îl vom vedea și auzi străpungându-ne ochii și timpanele. De ce să te mai scuturi când îl ai acum în tine? S-a aciuat să te privească în inima ta, iar norii nu mai sunt. Ridică mâna să te aperi, l-ai atins deja, dinainte. Cu cine să te lupți?

Nu-ți rămâne decât să-l iubești, cu un zâmbet amar. Acum e în tine, l-ai cunoscut și totuși nu ai altă cale decât să-l iubești.

*Biserica creștină
baptistă Maranatha
din Hunedoara*

Secțiunea a IV-a

COVOR DE LUMINĂ

Colinde și alte creații populare creștine

*Biserica pentecostală Golgota
din Hunedoara*

Secțiunea a IV-a - COVOR DE LUMINĂ

O, ce veste minunată !

O, ce veste minunată
Lângă Vifleem se-arată
Astăzi s-a născut
Cel făr-de-nceput
Cum au spus proorocii.

Că la Vifleem, Maria,

Sâvârșind călătoria,

Într-un mic locaș

Din acel oraș

S-a născut Mesia

Păstorii, când auziră,
Spre lăcașul sfânt porniră
Unde au aflat
Pruncul luminat
Și ÎL preamăriră

Pe Fiul, în al său nume,

Tatăl l-a trimis în lume

Să se nască

Și să crească

Să ne mântuiască.

Deschide ușa, creștine

Deschide ușa, creștine – *bis*

Că venim și noi la tine,

La mulți ani, mulți ani cu bine.

Noi la Viflaim am fost – *bis*

Unde s-a născut Cristos,

La mulți ani, mulți ani cu bine.

Și-am văzut și pe-a sa mamă – *bis*

Pe care Maria-o cheamă,

La mulți ani, mulți ani cu bine.

Cum umbla din casă-n casă – *bis*

Ca pe Fiul Sfânt să-l nască,

Antologie de poezie creștină

La mulți ani, mulți ani cu bine.
    Umbla-n jos și umbla-n sus – *bis*
    Ca să-L nască pe Isus,
    La mulți ani, mulți ani cu bine.
Umbla-n sus și umbla-n jos – *bis*
Ca să-L nască pe Cristos,
La mulți ani, mulți ani cu bine.
    Tot umblând, găsi apoi – *bis*
    Un staul mândru de oi,
    La mulți ani, mulți ani cu bine.
Și acolo, pe fân, jos – *bis*
S-a născut Domnul Cristos,
La mulți ani, mulți ani cu bine.
    Care, cu Puterea Sa, – *bis*
    Va Împărăți lumea,
    La mulți ani, mulți ani cu bine.

Astăzi s-a născut Cristos

Astăzi s-a născut Cristos
    Mesia-n chip luminos
    Lăudați și cântați
    Să vă bucurați
Mititel, înfășeșel,
În scutece-mbrăcășel
Lăudați și cântați
Și vă bucurați
    Vântul bate, nu-l răzbate
    Neaua ninge, nu-l atinge
    Lăudați și cântați
    Și vă bucurați
Și de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie
Lăudați și cântați
Și vă bucurați.

Noroc să deie Dumnezeu

Noroc să deie Dumnezeu
Noroc și bucurie
La toată casa de Român
Și-n dalba Românie.

Bogată roadă la hotar
La vreme ploi și soare
Iar viața să vă fie rai
Și-o dalbă sărbătoare
Bucate, vin, slănini, cârnați,
Coșare, pivniți pline,
Crețari cu milioanele
Și datorii puține.

La fete, falnici pețitori,
Voinici cu punga plină
La soacre, harnice nurori,
La cei bătrâni, odihnă.
Norocul, pacea, binele
Să vă călăuzească
La toată casa de Român
Și-n țara Românească.

Moș Crăciun

Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fete și la băieți
Moș Crăciun, Moș Crăciun !
Din bătrâni se povestește
Că-n tot anul, negreșit,
Moș Crăciun pribeag sosește
Niciodată n-a lipsit
Moș Crăciun, Moș Crăciun!
Moș Crăciun cu plete albe

Antologie de poezie creștină

Încotro vrei s-o apuci
Ți-aș cânta florile dalbe
Dac-aș ști că nu te duci
Moș Crăciun, Moș Crăciun!

Noi umblăm și colindăm

Noi umblăm și colindăm
Hai, lerui ler
Dar nimic nu căpătăm
Hai, lerui ler
C-am umblat și-am colindat
Hai, lerui ler
Dar nimic n-am căpătat
Hai, lerui ler
Că boierii au plecat
Hai, lerui ler
Și-n zadar i-am colindat
Hai, lerui ler
Că venirăm de departe
Hai, lerui ler
De noroc să avem parte
Hai, lerui ler
Dumnezeu vă dea de toate
Hai, lerui ler
Pace bună, sănătate
Hai, lerui ler.

Trei păstori

Trei păstori se întâlniră   - *bis*
Raza soarelui
Floarea soarelui
Și așa se sfătuiră
Haideți fraților să mergem   - *bis*
Raza soarelui

Secțiunea a IV-a - COVOR DE LUMINĂ

Floarea soarelui
Floricele să culegem
    Și să facem o cunună - *bis*
    Raza soarelui
    Floarea soarelui
    S-o- mpletim cu voie bună
Și s-o ducem lui Cristos - *bis*
Raza soarelui
Floarea soarelui
Să ne fie de folos.

Iată vin colindători

    Colindă, colindă, colindă...
Iată vin colindători
Zorile-s dalbe
Noaptea pe la cântători
    Colindă, colindă, colindă...
Și ei vin cântând mereu
Zorile-s dalbe
Și ne-aduc pe Dumnezeu
    Colindă, colindă, colindă...
Dumnezeu adevărat
Zorile-s dalbe
Soare-n raze luminat
    Colindă, colindă, colindă...

O, brad frumos

    O, brad frumos, o, brad frumos
    Cu cetina tot verde!
    Tu ești copacul credincios
    Ce frunza nu și-o pierde
    O, brad frumos, o, brad frumos
    Cu cetina tot verde!
O, brad frumos, o, brad frumos

Verdeața ta îmi place!
Oricând o văd sunt bucuros
Și vesel ea mă face
O, brad frumos, o, brad frumos
Verdeața ta îmi place!
    O, brad frumos, o, brad frumos,
    Cu frunza neschimbată!
    Mă mângâi și mă faci duios
    Și mă-ntărești îndată
    O, brad frumos, o, brad frumos
    Cu frunza neschimbată!

Cântec de Crăciun

    Din an în an sosesc mereu
    La geam cu Moș Ajun
    E ger cumplit, e drumul greu
    Da-i obicei străbun
Azi cu strămoșii cânt în cor
Colindul sfânt și bun
Tot moș era și-n vremea mea
Bătrânul Moș Crăciun

Din tezaurul românesc de Paști și de Crăciun

- Iată, vin colindători, florile dalbe!....

CREȘTINISM SAU... HREȘTINISM !?

*Acest eseu se dedică pastorului Gligor HADA
de la Biserica Pentecostală „GOLGOTA” Hunedoara*

Omul care scrie este preocupat logic de regulile limbii în care se exprimă. O observație strict gramaticală pentru noi, români, cel puțin. Așa cum afirmă Victor Kernbak (el însuși un român de origine ebraică, n.n.) în „Universul mitic al românilor”, ed. Lukman, 2006 – într-un fel românii au fost „de două ori creștinați: prin Ap. Andrei, la Tomis, la începutul erei creștine, recte prin creștinarea legionarilor Romei, care după trecerea în rezervă din mercenariat se stabilesc aici, deseori prin întemeierea familiei cu femeile dace... așadar atunci când limba de circulație a vremii era greaca (un fel de engleză a epocii). Nu departe de Hunedoara, aproape de Sarmizegetusa, Colonia Ulpia Traiana, este biserica monument istoric unic, din Densuș, care inițial a fost un templu de jertfă al zeităților romane... Peste el, în secolii, a fost ctitorită biserica ortodoxă care este și azi funcțională. Este un caz de fenomen **s i n c r e t i c**, la nivel strict arhitectural, ca și în sincretismul din religii, unde s-au preluat, disimulat sau „remodelat” unele practici, rituri pre-creștine, sau cel puțin la români, elemente ale arhaismului păgân (colinde laice, cultul unor arbori, troițe, coloanele cerului sau exorcisme ș.c.l.) supraviețuind în unele zone inclusiv practici și superstiții cu origini ce se pierd în negura vremii. De pildă, curentul protocronist și dacismul, resurecte în ultimii ani, readuc în discuții și dispute divergente, teme ale mitologiei (Densușianu, mai ales), existența unei religii monoteiste la daci, (Zalmoxe și Deceneu). Strict-lingvistic, opinăm că numele zeului protodacic ZALMOXE (pronunție greacă?) – se traduce ZA-Zeul, MOXE(MOSHE) adică Moș- Strămoș... Mai pe românește, ZEUL-(STRĂ) MOȘ, sau Moșul Zeu, sau Tatăl tuturor zeilor (...), adică **DOMINI DEI (DEU) (Dumnedzeu, Dumnezeu)** - românește explicit Domnul Zeu (zeu sau Deu, n.n.) Nu pot să nu amintesc și de faptul tulburător că, mai ales în Transilvania noastră, legendele despre uriași sunt foarte frecvente: or din Biblie (Genesa, Facerea lumii și Stricăciunea oamenilor) – știm că „*Fiii Cerului* (sau îngerii căzuți, vezi Enoh, Gilgameș, ș.a.) – *văzând că femeile oamenilor erau frumoase, și-au ales dintre ele soții și au născut cu ele copii...Aceștia au fost Uriașii* (giganții, titanii etc)... ELOHIM (în ebraică nume PLURAL!!!,n.n.) – i-a pedepsit pe acești Fii Ai Cerului, distrugându-i pe uriași (fructe ale Păcatului ...originar?) –

Antologie de poezie creștină

---

deoarece se dedaseră la canibalism și distrugeri, laolaltă cu oamenii adamici, prin marele Potop... A medita asupra acestor probleme nu este nepermis, căci Dumnezeu, ca Părinte Creator Suprem al omenirii, ne vrea, ca orice părinte iubitor de creația Sa, luminați la minte și încrezători prin suflet...

Dar latinizarea Daciei (parțial ocupate de romani), avea să stabilească numele Mesiei în HRISTOS (Cristos – adică un nume grecesc – onomastica greacă fiind abundentă în terminații ca „os”, „as”, ex: Hefaistos, Cronos, Haos, Cosmos, Kritias, Mídias ș.a.m.d.) însă rostită latinește: CHRISTOS... Creștinarea a continuat secole la rând pe direcția slavonă, căci după retragerea Aureliană, slavii au pătruns masiv în teritoriile din Est și din Sud – de la ucrainenii de azi și ruși, respectiv de la bulgarii de azi, de unde și grafia psaltirilor și murală respectiv iconică, din bisericile ortodoxe .

Problema dilematică este, pentru noi, care vorbim o limbă NEO-LATINĂ (ca și francezii, italienii, spaniolii) – este destul de reală. Logic, dacă numele Mesiei (Evreii zic Iehosua, Jehova – Jehova, IHVH – grafiat avocalic) este HRISTOS, cum zice ortodoxia, atunci termenul pentru religie ar fi... Hreștinism. Iată una din confuziile care nu trebuie ignorate ca atare cel puțin sub aspect strict - filologic românesc neolatin.

Dacă termenul uzual general pentru a ceastă confesiune este cel de CREȘTINISM, adică are etimonul (răsadul!) CRIST- e de bun simț gramatical să spunem - rostim Creștinism (sau Chreștinism), că doar nu e corect Hreștinism, noi românii suntem NEO-LATINI, nu suntem greci!

Iar devreme ce suntem latini și nu greci, nici slavi, nici slavizați (!)... lingvistic ori altfel, toate Bisericile (grecește Basilici sau Vasilisci... Vasile - Basil ș.c.l... curat ..”neo-babilon – vavilon lingvistic!) creștine din România ar fi corect gramatical să aibă un nume unic pentru Mesia: CRISTOS care, de facto, tot din greacă vine, dar în grafie latină, care ne sună, este mai firească, mai cunoscută cu memoria inimii, a simțirii omenești prin rostire vie .

Tot astfel și privitor la cele două variante circulate grafic la noi, fără logica gramaticii: ortodocșii scriu Iisus, iar greco-catolicii, catolicii, neoprotestanții etc. – scriu ISUS !!! Latina nu are „semn moale” – litera „i”, ca rusa, așadar ne sună mai corect în auz și în inimă - ISUS. Iar nomenul CRISTOS fiind etimonul , „lăstarul” semantic, este corect a spune Creștinism, nicidecum... hreștinism. Cum, de pildă, avem forma pentru numele Cristea (din latină), dar și

MIC DICȚIONAR

forma Hristea (din greco-slavonică), fiind vorba de aceeași dilemă strict lingvistică .

Aș adăuga încă o problemă: strămoșii noștri Daci sunt semnalati scriptural ca închinători la Zamolxes... Grafia e grecească (limba în care s-au tradus cărțile sfinte ebraice)... Deci Zamolxes (sau Zalmoxes) s-ar traduce ZEUL MOȘ (cum pentru evrei MOSHE - MOISE tot asta înseamnă!)... Litera grecească „X” se citește „ș” după auzul latinesc, deci și românesc. Vocabula ZA este egală ZEU... Zalmoxes ori ZALMOXES fiind Stră-Moșul nostru, Tatăl Zeilor, al tuturor zeilor, DUMNEZEU, adică DOMINE-DZEU (vocabula DZ devenind simplu „Z”)... Pentru oralitate poate nu contează, însă pentru scriere da! La ce dăinuie în iconerie și psaltiri scrierea inteligibilă neo-latinește, câtă vreme ea este în litere...chirilice, bulgaro-slavice?? E o nedumerire ce nuanțează de bun simț dilema: suntem **noi slavizați parțial, una citim, alta înțelegem, adică suportăm o stranie duplicitate de percepție (??), ori suntem ceea ce cugetăm- gândim, întrupați în Ființă? Un mare poet francez scria „patria mea este limba franceză”, iar Nichita Stănescu, „omul necuvintelor”, parafrazează și el: „patria mea este limba română”...**

Noi credem că patria noastră este Cuvântul Întrupat, fiindcă este scris: „*La început a fost Cuvântul*”...

Cuvintele recuperează sacralitate prin rostirea poetică... Grecii au conceptul de POEION, ceea ce înseamnă „Facere, Creație”... Cuvântul inspirat din Logosul Întrupat poate fi scânteiere din Lumina, splendoarea, slava care ne-a creat și ne-a investit cu Darul îngeresc al Vorbirii și al Scrierii.

Omul care scrie este bine să mediteze la aceste aspecte, cum este în cazul semnatarilor din această Antologie selectivă.

Eugen EVU

MIC DICȚIONAR AL RELIGIILOR CONTEMPORANE

IUDAISM

Religia unui popor acum dispersat în lume, o religie care a hrănit la sânul ei oaltă religie universală: Creștinismul. Evreii au mai fost dispersați, cum știm, în vremurile Babiloniene și respectiv Egiptene.

După războiul mondial, holocaust și după încetarea războiului rece, urmare războiului din 1957, evreii au început refacerea

Antologie de poezie creștină

Israelului... Milioane de originari – evrei din țările Estice, (fost socialiste ori comuniste) - majoritatea din Rusia, s-au întors în Israel, mai ales după prăbușirea comunismului și descompunerea URSS... Prin colonizări conflictuale la ordinea zilei, (și azi - 2007 - în plină desfășurare), evreii își refac Statul conformându-se profesiilor biblice. Am putea numi acest fapt un fel de PROGRAM pe termen lung, istoric, de dus la îndeplinire, n.n.

Dogma centrală a iudaismului este aceeași cu a creștinismului: Dumnezeu unic și originile istorice comune. Astfel ele își împart anumite cărți sacre: ceea ce evreii numesc Thora (scrisă), creștinii denumesc Vechiul Testament. Evreii se disting mai degrabă prin Thora (orală), iar creștinii prin Noul Testament. Ulterior Thora (orală) s-a dezvoltat în enorme și complexe volume numite Talmud. Alte cărți religioase iudaice: Cabbala.

CREȘTINISM

Fiu al iudaismului, este autorizat a fi nu doar continuarea, dar și înflorirea sa. Divergențele dintre Biblia evreilor și Vechiul Testament, așa cum îl concepe creștinismul, se aplică din punct de vedere istoric prin faptul că Scripturilor uneia și celeilalte religii li s-au stabilit canoanele după multă vreme de la fondarea creștinismului.

Astfel creștinismul a inclus printre cărțile sale sfinte lucrări pe care iudaismul nu le-a înscris în lista sa oficială: Tobie, Judith, Macabei. Fără a desconsidera Poruncile și Profeții care păstrează o valoare fundamentală, Biserica creștină a plasat la un nivel mai ridicat Evangheliile, Faptele Apostolilor, Epistolele și Apocalipsa Sfântului Ioan ca principale părți ale Noului Testament.

Vechiul Testament retrasează întreaga istorie a poporului evreu, ales de la Creație până la venirea lui Mesia. Cultele neoprotestante de azi cred în a doua venire a lui Mesia. Pentru creștini timpul se divizează în: înainte și după Cristos.

ISLAMISM

În anul 622, Profetul Muhammad (Mahomed) și câțiva discipoli se refugiază în (viitoarea) Media, unde instituie un stat pe baza unui contract între companionii Mekăi și aliații medinezi. Este punctul de pornire al erei musulmane (de la Mossul)...

Coranul (Cartea credincioșilor) – imuabilul criteriu al ortodoxiei: Cuvânt al lui Dumnezeu, Coranul reîmbracă aceeași autoritate pentru oricare musulman (sunit sau šiit, vezi de ex. Irakul

de azi și alte țări musulmane, n.n.) și face din Islam „religia cărții” (ceea ce tradus este ortodoxism).

Cartea eternă, Coranul (cea mai veche scriitură arabă) are o dogmă principală: Dumnezeu unic, supunerea la Dumnezeu, etc .

ALTE RELIGII ACTUALE

Bahaismul, Budismul, Confucianismul.

Relicte în Vechiul Egipt (Cartea morților egipteană: formule magice, rituri pentru beatitudinea după moarte etc.); (vezi și Cartea Tibetană a Morților, Nad Madol) .

Hinduismul: Vedele, Brahmana, Upanișadele.

Jainismul (Vardhamana Mathavara, sec. VI î.Ch.);

Mandeismul (Comunități dintre Tigru și Eufrat, Irak, Iran, etc.Susține că religia lor a fost fondată de lumea Luminei, texte scrise în limba aramaică și armeană orientală, religie debutată în Palestina... Cartea sacră: **Ginza (Comoara)** sau Cartea lui Adam.

Maniheismul – fondat în 216 în Persia. Sfânt mesianic al acestuia: *Manisau Manes*. Scriptură: *Lumina și Tenebrele*. Legături doctrinare cu Buddhismul, Zoroastrismul (Zarathustra), dar și Isus... Nici unul dintre acești fondatori de religii nu au scris cu mâna!! Despre Isus se scrie că ar fi desenat - scris ceva cu degetul de la picior, pe nisip. n.n.) În maniheism, Mani ar fi scris personal temele esențiale ale doctrinei sale.

Mazdeismul – Originar cu milenii î.e.n în nordul Indiei, după alții în Iran, la origine erau același popor. De aici Vedismul, Zoroastrismul, negând sacrificiul sîngeros și ritualismul formalist. Reformatori au fost Magii din tribul Media (medianiții), religie neo-ortodoxă. Numele ei – **Avesta** Combătuți de musulmani, mazdeeni și-au pierdut textele sacre, rămânând un nucleu în Iran și India.

MEZOAMERICANII

Religia Maya (sec III-X r.n.) exprimată prin opere de artă. Zeul solar (Palenque), zeul Porumbului (Copan) și al Ploii (Chac sau Tlaloc), Hunab Ku - zeul creator care domina Pantheonul lor... De la ei au rămas cele mai exacte sisteme de calendare, neegalate nici azi de tehnica electronică : pronind de la data nașterii, se putea determina destinul fiecărui om...

Scriptura lor: **Tonalamatl** (atenție, ciudată vocabula ATL, amintind de ATLANTIDA, n.n.) ca și bunăoară la zeul cosmic Quetzalcoatl. Vezi și pantheonul grec, ALTAs, ș..a.m.d)

Antologie de poezie creștină

MORMONII

Mormonismul îl are ca fondator pe profetul Joseph Smith (evreu american), 1823, Vermont, USA. Carte considerată sacră: **Cartea Mormonilor** (O mărturie despre Isus Hristos)... Ei își iau ca soții mai multe femei, spre a „*se înmulți ca nisipul mării*” (Biblia, Avraam). Prezenți azi în Statele Unite ale Americii.

ROMANII

Au fost considerați ca fiind cel mai religios popor din lume. La Roma religia Romanilor a fost locul considerat ca privilegiat, al Cuvântului Proclamat, nu scris (vezi capitolele Romani din Biblie). Preoții și magistrații erau însărcinați în relațiile cu zeii, îndeplinind misiile prin rugăciuni, sacrificii etc. Etruscii aveau și cărți sacre numite Cărțile Sibilinice (cartea oraculară), fiind ținute la mare onoare, alături de Sfinții Părinți ai Bisericii.

SHINTOISM

Din vremuri arhaice, japonezii au credința conturată astfel prin sec.VI, când buddhismul a debarcat la ei. Practicile ancestrale au luat numele de **shinto**, în Japonia coexistând două religii (budism și shintoism). Din 712, apare Cartea Lucrurilor Străvechi - **KOJIKI** (Tradiții, mituri) – cartea servind a dovedi originea divină a împăratului.

SIKHISM

Religie întemeiată în anul 1469 de gurru-ul Nanak, în Lahore. El susține că are misiune de la Dumnezeu să predice eliberarea de samsara (ciclul renașterilor, reîncarnărilor), prin devoțiune iubitoare de Dumnezeu și în serviciul oamenilor. Au și un ordin militar, „**Aleșii Domnului**”(Khalsa). Scriptura doctrinei: **Adi Granth**

TAOISM

Religia gândirii celor mai vechi chinezi. Cărți: Daode Jing (Tao-to King). Shuangzi și Liezi (dinainte de Cristos). Cărțile „Calea” și „Virtutea”(vezi Lao Tze).

VEDISM

Religie a arienilor (originarilor) din nordul Indiei, un mileniu înainte de era noastră. Cartea sacră: VEDELE (Cunoașterea), psalmi ai brahmanilor, de revelație divină. Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda, Atharva Veda și Bramanele (Știința sacră)...

ÎNCHEIERE

Despre Cântarea Cântărilor... Șir Hașirim

„...cântarea cea mai frumoasă
care s-a scris vreodată...”

...Scrisă în secolul al VIII-lea al erei noastre – *Cântarea Cântărilor* a fost folosită în liturgiile de Paști, devenind una dintre cele cinci „*meghilot*”, sau suluri ale Torei, citite la marile sărbători evreiești...

În Biblie, *Cântarea Cântărilor* este așezată între *Cartea Ecclesiastului* și *Apocalipsa*. *Cântarea Cântărilor* ni se relevă ca o culegere de poeme erotice destinat celebrării căsătoriilor religioase(...)

Cea mai acreditată de slujitorii religiei este interpretarea ca „*versiune alegorică*”, potrivit căreia trebuie să vedem în ea celebrarea unei uniri mistice între Iehovah (Dumnezeu la evrei, n.n.) și poporul ales !

Religia creștină a adoptat și ea, în mod convențional, această interpretare puritană, înlocuind pe Iehovah cu Iisus Christos și pe evrei cu creștinii.

...Iubita (Sulamita din Poem), era un dintre numeroasele neveste sau țiitoare ale regelui Solomon (Solomon - Solamita, vezi și omonimia arabă ori de aiurea, Soleiman - Solomeea, Salomia, ș.a., n), fie Fecioara Maria etc....

*

Rabinul francez Josy Eisenberg afirmă în lucrarea sa „*Femeia în timpurile biblice*”(Paris,1993):

Biblia rezervă un loc important dragostei și căsătoriei. Sexualitatea apare în Biblie ca lucrul cel mai firesc din lume... Totodată, eminentul talmăcitor și exeget al Bibliei (ca și Coranului de altfel), Andre Chouraki, în „Viața cotidiană a oamenilor Bibliei”

Antologie de poezie creștină

(Paris, 1978), consideră și el că: *Activitatea sexuală normală și licită este benefică. Ea constituie chiar obiectul poruncii pe care Dumnezeu i-a dat-o omului în Geneza, după ce a făurit lumea: „Creșteți, rodiți și vă înmulțiți până veți umple pământul”.*

Viața sexuală – continuă Chouraki – nu poate fi astfel disociată de viața amoroasă a cuplului uman, și nu există în ebraică nici un cuvânt care să exprime asemenea idee.

Dr. Emil WITTNER, ed. Forum - București, 2000

Acum 2000 de ani dacii aveau o religie monoteistă, numindu-și dumnezeul Zalmoxe (Zeul Moș). În imagine, o vedere a sanctuarului din străvechea capitală dacică, Sarmizegetusa.

CUPRINS

Precuvânt -----	5
Harfele harului (<i>poem de deschidere</i>) -----	7
Secțiunea I – CUNUNĂ DE SPICE CU MACI -----	9
Vasile ALECSANDRI -----	11
Ioan ALEXANDRU -----	11
Ioan ANDREI -----	13
Paul ARETZU -----	14
Tudor ARGHEZI -----	17
Charles BAUDELAIRE (Franța) -----	18
Lucian BLAGA -----	19
Ana BLANDIANA -----	20
Dimitrie BOLINTINEANU -----	21
Adrian BOTEZ -----	22
Doina BULAT (Basarabia) -----	23
Shaul CARMEL (Israel) -----	25
Ion CHICHERE -----	26
Nichifor CRAINIC -----	31
Aura CHRISTI -----	33
Constantin CUBLEȘAN -----	34
Petre DULFU -----	35
Victor EFTIMIU -----	36
Mihai EMINESCU -----	37
Ady ENDRE -----	38
Radu GYR -----	40
Octavian GOGA -----	42
Petre GOT -----	43
Bogdan PETRICEICU – HAȘDEU -----	44
Ioan I. IANCU -----	44
Ruyard KIPLING (Anglia) -----	45
Alexandru MACEDONSKI -----	46
Alexe MATEEVICI (Basarabia) -----	47
Ion MUREȘAN -----	48
Pablo NERUDA (Chile) -----	49
Petru NICA -----	50
Ion PILLAT -----	50
Alexandru PHILIPPIDE -----	51
George POPA -----	52
Rainer MARIA RILKE (Austria) -----	54
Radu STANCA -----	55
Rabindranath TAGORE (India) -----	56
Corneliu Vadim TUDOR -----	59
Ioan ȚEPELEA -----	62
Giuseppe UNGARETTI -----	64
Dorel VIȘAN -----	64
Petra VLAH (SUA) -----	65

Antologie de poezie creștină

Vasile VOICULESCU -----	67
Duiliu ZAMFIRESCU -----	69
Secțiunea a II-a – HARFELE HARULUI -----	71
Lucia AMARANDEI -----	73
Anthonia AMATI -----	74
Ionel AMĂRIUȚEI -----	76
Ioan BARB -----	77
Ovidiu BĂJAN -----	80
Magdalena CONSTANTINESCU -----	81
Raul CONSTANTINESCU -----	82
Dan CONSTANTINESCU NICOARĂ -----	83
Lori CRISTEA -----	89
Eugen EVU -----	91
Mihail GAGEA -----	93
Mihaela GAGEA -----	94
Mioara GIURGIU -----	99
Emil GIURGIUȚĂ -----	100
Constantin GRECU -----	100
Ilona Kriza KUN -----	101
Nicoleta OLTEANU -----	102
Mariana PÂNDARU -----	102
Adina Elena PERPEGEL -----	103
Paulina POPA -----	104
Ioana PRECUP -----	105
Dumitru PRICOP -----	116
Dumitru SPĂTARU -----	117
Constantin STANCU -----	118
Victoria STOIAN -----	132
Martin SZEGEDI -----	133
Nicolae SZEKELY -----	134
Elena Daniela SGONDEA -----	139
Teresia BOLCHIȘ TĂTARU -----	141
Ion URDA -----	143
Dumitru VELEA -----	152
Secțiunea a III-a – CRISALIDELE IUBIRII -----	153
Miriam CHIȘ -----	155
Doina Maria IZDRĂILĂ -----	170
Georgiana Adriana MÎRZA -----	177
Laura Camelia MOISEI -----	179
Secțiunea a IV-a – COVOR DE LUMINĂ -----	183
E.EVU – Creștinism sau... hreștinism? -----	191
Mic dicționar al religiilor contemporane -----	193
Încheiere -----	197

În colecția „*Biblioteca Provincia Corvina*” au mai apărut:

1. Eugen Evu – **Elegiile corvine** – 1998
2. Eugen Evu, Magdalena C. Schlesak - **Magnet – Ferestre fulgerate** – 1998
3. Constantin Stancu – **Ochiul inimii** – 1999
4. Eugen Evu, Radu Roșian – **Mic manual pentru copii talentați** – 2001
5. Victor Isac – **O latură a viitorului** – 2002
6. Gh. Niculescu – **Inspirații expirate** – 2002
7. Nicoleta Olteanu – **Ascunde-mă într-o lacrimă** – 2003
8. Eugen Evu – **Stăpânul jocului** – 2004
9. Gh. Niculescu – **Versificări cu diversificări** – 2006
10. Eugen Evu, Ion Urda – **Inel de aur fără corb** – Antologia tinerilor hunedoreni lansați de revista „Provincia Corvina” – 2006
11. Eugen Evu, Ion Urda – **Lumină cu aripi** – Mică antologie școlară hunedoreană – 2006
12. Ioana Geier – **Gongul din Altenmünster** – 2007
13. Eugen Evu, Ion Urda – **Grădinița „Prichindel” pentru noi e un castel** – 2007
14. Ioana Geier - **Pașaport pentru iubire** - 2007

*Tipărit la MAXIMAL PRINT
Hunedoara*

